



VUJITY TVRTKO: FERTŐ

Óvjuk meg gyermekeinket!

© Nógrádi Gergely, Vujity Tvrtko 2008

Minden jog fenntartva, beleértve a könyv egyes részeinek bármely formában történő sokszorosítási, vagy más formában történő előadási vagy feldolgozási jogát.

Demo Version - Winnovative Software Components

Felelős kiadó a CANTART ügyvezetője
info@nogradigergely.hu
ISBN 978-963-9503-36-6

Műszaki szerkesztő: Székelyhidi Ilona
Szöveggondozás: GRAF-ICA Bt.
Megjelent 10,5 ív terjedelemben
Alföldi Nyomda Zrt. (0000)
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

„Uram, ingoványos talajra készül lépni. Sokan élnek a bizarr szexből, és nem is akármilyen színvonalon.”
Egy rendőrkapitány

„Az internet csak megy az élet után! A környezetemben minden második nőnek van egy története a kiskori megrontásról.”
Botticelli, számítógépes szakember

„Nemcsak a te kicsi fiadat rázná meg egy ilyen állat-pornós műalkotás az interneten, de engem is taccsra tenne, pedig én már negyvenöt éves vagyok.”
Szilágyi István, állatvédő

„Rendezett családi életet élek! Minden reggel én viszem oviba a kislányunkat és suliba a nagyfiunkat. Ők semmit sem tudhatnak a papa különleges igényeiről.”
Egy ismert cégvezér

„Amitől nem fordul ki a gyomrom, azt megcsinálom. Amikor kijövök egy pornóforgatásról, megrázom magam, és úgy érzem, mintha lezuhanyoztam volna.”
Koxi, operatőr

„Nem normális, akinek a szexuális vágy felébresztéséhez, az élvezet fokozásához ilyen filmekre van szüksége. Sőt, valószínű, hogy patológiás.”
Végh József, klinikai szakpszichológus

„Az én gyerekeim nem tévedhetnek olyan weboldalra, amin az anyjukat megszurkálják. Mert nem interneteznek. Különben sem az ő világuk.”
Egy erőszakpornózást vállaló nő

„Számos weboldal van, amelyeket sosem tudunk elérni, mert titkosak. Ott cserélgetik egymás között az érdeklődők a gyermekekről készített pornográf képeket.”
Egy kriminológus

„Sokan csinálunk pedónak beharangozott filmeket, de sohasem 18 éven aluli szereplőkkel forgatjuk. Ma már bármilyen filmre kérhetsz szereplőt az ügynököktől.”
Toni, „szexipari szakember”

„A sajtókon, amelyeket felnőttek párkeresésére hoztak létre, nyüzsgönek a kiskorúak. Rádásul a statisztikák szerint a pedofil oldalak a leglátogatottabbak a neten!”
Vári András, „pedofilvadász”

„Nézegetem az internetet. Örökös kín lenne nélküle az életem. Nem tárolok semmit: megnézem, kész. ”
S. úr, pedofil

„Semmi különös nem történt. Egyszerűen csak ma már mindenki hozzáférhet a pornóhoz.”

„A gyerekek pontosan ismerik a számukra tabu témákat. Szándékosan keresik a kukkolás lehetőségét, hajtja őket a titkok iránti kíváncsiság. A szexuálisan beteg emberek pedig pont az ilyen gyerekek között találják meg legkönnyebben az áldozataikat!”
Dr. Ranschburg Jenő, **pszichológus**

TARTALOM:

- [Előszó](#)
- [Mesék a kádról és az égetőkemencéről](#)
- [A mocskok befolyik a szobámba](#)
- [Állatok farhangja](#)
- [Családban marad](#)
- [Ó-ó-ó! Nagymami, drága Nagymami...](#)
- [Többet erővel, mint ésszel](#)
- [Dedó a gőzben, pedó a gangon](#)
- [„Szejetem a gyejekeket!](#)
- [Mit tehet egy szülő?](#)
- [A vallomás](#)
- [Felderített bűnesetek](#)
- [Önt is zaklatták? És elmeséli nekem?](#)

Előszó

Hitvány és nyereségvágyó emberek sötét praktikákkal irányítanak bennünket az aberrált pornográfia felé. Elegendő három kattintás az interneten, és máris egy „átlagos” szex oldalon találhatjuk magunkat, ahonnan általában már csak egyetlen ugrás a „bizarr erotika” világa. Az igazi baj az, hogy a gyermekeink is ilyen könnyedén és egyszerűen jutnak el a lelküket romboló tartalmakig. Márpedig elegendő csak egyszer megsebződniük: az abnormális és gyakran kegyetlen pornófotók és - filmek réme örökre a lelkükbe fészkel magát, s a megrázó emlékképek lenyomata a felnőttkorukat is megmérgezhethi.

Ez a könyv azért született, hogy felhívjam szülőtársaim figyelmét: **nagyon kell vigyáznunk a csemetéinkre!** Jómagam is azért vállaltam e könyv megírásának hosszadalmas kutatómunkát követelő és lelkileg is kimerítő - feladatát, mert veszélyben érzem a fiaimat. Be kell vallanom: egyetlen anyagommal sem kínlódtam annyit, mint a társadalmunk által elfogadott erkölcsi normáktól eltérő, egyes szakemberek szerint beteges szexuális kielégülést szolgáló pornóipar feltérképezésével. Hogy mit láttam különféle titkos házi forgatásokon, milyen - számomra elborzasztó - rémtörténeteket kellett végighallgatnom az aberrációból hasznot húzóktól és az ellentétes oldalról! Az ember már-már beszélni sem hajlandó róla, olyan hátborzongató ez az egész. Azt is elárulom, hogy voltak segítőim. Egyedül alighanem összeroppantam volna a felvállalt feladat súlya alatt. Így azonban megosztozhattunk a munkán, s munkatársaimmal - akiket kérésükre nem nevesítetek, s akik helyett mindig magamat helyezem egy-egy szituációba - mindegyikünknek csak annyit kellett megmerítkeznie a fertőben, amennyit még elbírt a gyomra és a szíve.

Demo Version - Winnovative Software Components

Nem könnyen, de végül sikerült szóra bírunk a gyerekeket is veszélyeztető pornóipar titkainak néhány tudóját, a fertő papáit. Ők többnyire lakatot tesznek a szájukra - és ezzel maguk is a felelősök táborába lépnek -, de velünk kivételt tettek. Lám, a beteges vágyakra épülő szexipar korántsem tökéletesen működő gépezet: itt-ott rések nyílnak a pajzson, s ezeken át bekukkanthatunk egy számunkra ismeretlen világba. Operatőrök és világosítók, asszisztensek és digitális vágók, sminkesek és DVD-kalózok lebentették föl a fátylat a pornószakma bestiális titkairól. Mindeközben bírósági jegyzőkönyveket bújtam, interjúkat készítettem rend-őrségi és egészségügyi szakértőkkel, valamint emlékiratokat és külföldi szakanyagokat tanulmányoztam. Egy pillanatig sem állt szándékomban szakpszichológiai vagy rendőrségi tanulmányt írni, de tisztán kellett látnom a bizarr kép felkeltésének és kiszolgálásának hátterét.

Undort és felháborodást válthatnak ki az itt következő fejezetek, de mindez a téma természetéből fakad. Ennek a könyvnek a figyelemfelkeltés a célja. Illúziókba ringatják magukat azok a szülők, akik azt hiszik, hogy teljesen meg tudják óvni a gyerekeiket a fertőtől. Nem tudunk mindig a csemetéink elé menni az iskolába; nem tudunk folyton ott állni mögöttük, miközben az internéten lógnak; nem tudjuk örökké kitépni a kezükből a káros anyagokkal teli újságokat, és elnémítani azokat a tévéműsorokat, amelyeket ma már szinte kötelezően átítat a brutalitás. De fel tudjuk készíteni őket a leselkedő veszélyre.

Ebben lehet az Önök segítségére ez a könyv. Az ugyanis már fél győzelem, ha a háború előtt kiismerjük az ellenséget.

Mesék a kádról és az égetőkemencéről

- „- Láttad, apa?
- Mit?
- A' izé... a nénit!
- Melyik nénit? - tettettem a hülyét, elég rosszul.
- A pucér nénit, apa!
- Ja, a számítógépen! Aha, láttam.
- Miért volt pucér?
- Nem tudom. Biztosan melege volt.”

- Apuuu!
Benjamin hangjába ijedtséggel teli izgalom vegyült.

Épp egy tekintélyes átmérőjű omlettet emeltem ki a serpenyőből a konyhában, így visszakiabáltam neki. - Mondd, kicsim!

Apu, gyere már!

Nem hagytam magam sürgetni. Az esetek többségében pusztán egy vigyorgó zsiráfot vagy egy vastag fa-ágra felugrott hegyi kecskét akart megmutatni nekem interneten lógó kisfiam. Komótosan a mosogatóba tettem a serpenyőt, és vizet engedtem rá. Gőz csapott föl a vízsugár nyomán.

- Kész a rántotta! - kurjantottam a szoba felé. Sajtot reszeltem az ételre, Benji úgy szerette, ha egy kicsit ráolvad. Töltöttem neki egy pohár tejet is, ám még mindig nem érkezett odabentről életjel. Kisgyerekes szülők tudják: a csönd sosem jelent jót. Olyankor a csöppség

- Kicsim... - léptem mögé, de amint a tekintetem a képernyőre tévedt, elakadt a szavam. A hétköznapi játékdoldalon ezúttal reklámkockák sorakoztak. Kaszinó, autókereskedés, last minute utakkal operáló utazási iroda hirdette a szolgáltatásait. És közöttük ott kellett magát lenge öltözékben egy dúskeblű cowboylány is, széttárt lábbal, nyelvét kidugva, kattintásra nógatva a gyanútlanul szörfölgetőket. A kisfiam megbabonázva bámulta a fehérnépet. Életének röpke hat esztendeje alatt a legvadabb erotikus élménye az volt, amikor az öccse levetkőztette a sárga maciját. Erre most hirtelen itt ez a pucér díva a kosárlabda méretű dudáival, s csupán egy ezüstszínű csillag takarja a micsodáját. „Hatolj belém!” - kigyózott elő a hölgy szájából, de Benji szerencséire még csak a Cica-betűnél (C) tartott a „tanulmányaiban”, így nem érthette a felszólítást.

- Láttad, apa?

- Mit?

- A' izé... a nénit!

- Melyik nénit? - tettettem a hülyét, elég rosszul.

- A púcér nénit, apa!

- Ja, a számítógépen! Aha, láttam.

- Miért volt pucér?

Benji vihogott, nekem azonban egyáltalán nem volt ilyen derűs kedvem. Leültettem a fiamat az asztalhoz, és néztem, ahogy jóízűen falatozik.

Később, miután úszásra vitte a nagyit, visszatértem a számítógéphez. Mozdítottam az egéren, megjelent az oldal. A kockában a nő mintha még delejesebbé vált volna az elmúlt fél órában. Rákattintottam a fotóra. Egy hétköznapi szexoldalra vitt. Hanem onnan megnyílt a cyberpornó végtelennek tűnő birodalma. Alig hittem, hogy mindössze három kattintás elegendő az emberi méltóság hátrahagyásához. „Dagadtpornó” - olvastam az angol nyelvű szájon. Alatta kedvcsinálónak ez állt: „Durva alázások!”

Húsz dolláromba került volna, hogy bennfentesként egy hónapig zavartalanul járkhassak ki és be a „Durva alázások!” házának ajtaján. A kedvcsinálónak felrakott képen egy hájába fúló, halványzöld libériába bújt vén inas vágott elgyötört ábrázatot, miközben két, viszonylag konzolidált hölgy egy méretes biliárdasztalra iquekezett az ánuzába tuszkolni - a vastagabbik felével.

Mit mondjak, nem kaptam kedvet a bennfentességhez. Egyszerre férközött lelkembe a gyűlölet és a szájalom. Úgy éreztem, hogy megfeneklik az ítélőképességem. Nem kerestem választ a kérdésre, hogy beteg-e, aki ilyen képeket nézeget, vagy csak különleges igényei vannak. Nem érdekelt, hogy bűnöző-e az, akit az átlagostól eltérő szexuális aktusok izgatnak fel. Nem törődtem vele, hogy vajon büntetés és megvetés-e a jussa mindazoknak, akik készítik, és akik élvezik a sokszorszadizmusba hajló pornográfiát. Csupán egyetlen dolog foglalkoztatott: ha ezt a biliárddákós képet most a kis-fiam látná, akkor könnyen lehet, hogy az éveken át tartó, feleségemmel való szülői ügyködésünk egy csapásra odateszne. Értelmüket veszítенék az esti mesék, a nagy közös játékok, a kirándulások és a családi ünnepek, a csókok és az ölelések, az együtt alvások és a cirógatós összebújások.

De hogyan lehetséges, hogy az én illatos, ártatlan tekintetű, romlatlan kisgyerekem rátévedhet egy „Dagadtpornó” oldalra? Hogyan lehetséges, hogy a számítógép bekapcsolása után mindössze harminc másod-perccel nagyotálban fenekelhetik egymást tizenéves lányok a szeme előtt? Miképpen létezhet, hogy tanúja lehet annak, amint két pongyolás családanya a kádba nyomja egy ötvenes tévészerező fejét, miközben főzőkesztyűs kezükkel kíméletlenül sajtolják ki az úr falloszából férfiassága utolsó cseppjeit? Hogyan kerülhet a kisfiam szeme elé a boszorkánnyal hátulról közösülő, s aktus közben a vénasszony kezét a forró égető-kemencébe tartó mesebeli Jancsi története?

Ezeket az épületes történeteket és sok kevély szöveget ki kellett szedni a szövegalakon sikerült föllelnem. Mondom, kedvcsinálónak szánták a fotókat és a történetek rövid kivonatát. Végül, mi tagadás, kedvet is kaptam. De nem egészen ahhoz, amihez a bizzar szex vámszedői szeretnék volna. A telefonért nyúltam, rendőr ismerősömet tárcsáztam.

- Kapitány úr? Üdvözlöm, Vujity Tvrtko vagyok! Nem, kapitány úr, a kocsival most minden rendben: nincs lopás, nincs feltörés. Egészen más miatt hívom.

A helyzet az, hogy nem tudom megvédeni a gyerekeimet a lélekromboló internetes tartalmaktól. Hogyan? Ó igen, működik nálunk a gyerekzár, de olyan oldalakra is átfurakodnak az erotikus hirdetések, amelyek első blikkre ártalmatlannak látszanak... Hogy többen is jeleztek már ilyesmit? El tudom hinni, kapitány úr. Tudja, rátévedni egy bizarrszex-oldalra, még egy épelméjű fel-nőttnek is felérhet egy ökölcsapással. Képzelteri, milyen hatással van egy gyerekre!... Hogy már felállítottak a rendőrségen belül egy különleges csoportot? Akik kizárólag az internetes bűnözéssel foglalkoznak? Ez biztató, kapitány úr. Tudja, van ott minden: rituális csonkítás, éheztetés, ütlegetés, véres orgia, fekália szex, nyomorék-pornó, nagymamaerőszak... ne folytassam, igaz? Monda, látja annak bármilyen akadályát, hogy egy kicsit beletúrjak a témába? Úgy értem, mint újságíró. Meg hát, mint apa, ugyebár. Aha, értem. Azért én mégis megpróbálnám, hátha eljutok egy darabon magam is. Köszönöm, kapitány úr, de remélhetőleg nem lesz szükség az önök segítségére. Hangsúlyozom: remélhetőleg!...

A kapitány iparkodott felhívni rá a figyelmemet, hogy ingoványos talajra készülök lépni. Sokan élnek a bizarr szexből, és nem is akármilyen színvonalon. Mint fogalmazott: „Uram, lehet, hogy ön megjárta Csernobilt, Észak-Koreát meg Ruandát, de higgye el, nincs veszélyesebb hely a világon a Kárpát-medencénél!”

Különösen, ha az ember a pornómaffia darázsfészkébe nyúl, teszem én hozzá.

No de hogyan fogjak hozzá, töprengtem. Az első lépés nyilvánvalóan az, hogy ha fitorogva is, de megismerkedjek az internetes tartalommal. Hiszen általában gyerekeink is a világhálón találkoznak először a taszítóan szaftos képekkel-filmekkel.

Na jó, vegyünk egy hétköznapi példát! A suliban az egyik okostojás kölyök közli a többivel:

- Srácok, ti tudjátok, hogy van olyan, aki kutyával is?

Lehetnek vagy nyolc évesek? Na jó, kilenc. A lényeg, hogy hazamennek a kölykök, és beütik a Google internetes keresőbe: **KUTYÁVAL.**

Beütöttem. A kereső kidobott 365 ezer találatot. Már az első tízben ott lapultak a rejtett aknák. Az ötödik helyen például a velvet. hu egyik híre szerepelt: „Fél év börtön a kutyával szexelő visszaesőnek.” Egy húszéves kansasi férfiről írtak, akit hat hónapra rács mögé dugtak, mert közöszlött egy ismerőse négyesztendős, rottweiler szuka kutyájával. Csak érdekességként: a fiatalúr ügyvédje a haját tépte az ítélet miatt, mondván: **a törvénynek nem az állatokat kellene védenie, hanem az embereket.**

No de vissza a találatokhoz! A kilencedik helyen (azaz még az első oldalon) a kereső kidobta az xfilm.hu „Rengeteg letölthető videó!” című oldalát, amire rákattintva azonnal a legdurvább állatpornóval szembesülhettem. Még csak meg sem jelent a kérdés, hogy „Elmúltál már 18 éves?”, egyszerűen szó nélkül átvezettek egy olyan szájtra, amelyen különféle hölgyek nyakló nélkül elégit ki orálisan és hagyományos módon kis és nagy kedvenceiket.

Gondoltam, nézek egy másik hívószót, amit egy gyerek kényelmesen beírhat a keresőbe. De olyan szót akartam, amit nem kötnek a gyerekek orrára a cimborái, hanem magától, saját kútfőből pötyögi be a Google-be. Mint például az első blikkre tökéletesen ártalmatlannak látszó NAGYMAMÁ-t.

A NAGYMAMA szóra a kereső 513 ezer találatot jelzett. Tudják, mi volt az első, az oldal tetején? Egy pornóképtár! És tudják, mi volt a címe? NAGYMAMA SZEXKÉPEK! Menjenek rá! Nyissák ki! Döbbenet! Semmi elektronikus akadály, semmi életkori tiltás! Egyetlen kattintásra ott fetrengenek előttünk a pucér, széttárt lábú nagykik!

Felálltam a számítógép mellől. Tehát igaz, motyogtam magamban, nincs védelem a mocsok ellen. Kimentem a konyhába, ittam egy pohár vizet. Aztán elővettem a mobilomat.
- Ide már Botticelli kell! - sóhajtottam.

A mocsok befolyik a szobámba

...rákattintasz az ikonra. Kinyílik az ablak, eléd ugrik húsz fotó. Nézegeted az albumot, és nem tudod, hogy a megnyitással egyben le is töltötted a képeket! Így szívják meg a legtöbben! Bátran néznek a házkutatás elé, gondolván, hogy a gépük tiszta, hiszen sosem töltöttek le pedofil anyagot, csupán stírólték a fotókat. Csakhogy eközben a komputerük agyában ott rejtőzik egy rakat pedo kép! Úgyhogy ha végeztél, szólj nekem, és én jövök takarítani."

Botos Tibort, alias Botticellit a legnagyobb spílernek tartják a honi informatikában. Amit ő nem tud a számítógépről és az internetről, azt nem is érdemes.

- Mi a pálya, nagyuram? - vánszorgott be az ajtómon egy verőfényes tavaszi délelőttön. Szemei alatt mályvaszínű táskák lógtak, vasággal együtt lehetett vagy ötven kiló. Csak a vak nem láthatta, hogy a nap huszonnégy órájából huszonötöt a monitor előtt tölt, és egy héten legfeljebb négy órát alszik (azt is csak fél szemmel: a másik szeme a képernyőre mered). Né-hányan azt suttogják, hogy tíz éve részt vett a CIA számítógépes védelmi rendszerének teljes megújításában, de erről sosem volt hajlandó beszélni. Egyáltalán, Botticelli mindenről csak nagyon keveset hajlandó beszélni. Ezért is csodálkoztam, hogy amint kimondtam, miben kérem a segítségét, azonnal szószátyárrá vált.

- Extrém pornó? Kemény fába vágta a fejszédet, nagyuram! Persze az kérdés, hogy kinek mi az extrém...
Miközben beszélt, szinte félig álomban a számítógépem mögé huppant. Örökké volt egy olyan érzésem, hogy ez a pasas valójában ébren is alszik. A szemhéja résszé szűkült, a hangja monoton volt és színtelen.

- Mi az extrém? Hát... ami nem hagyományos, gondolom... - próbálkoztam.

- Jó, a melegpornó hagyományos?

- Nézd, ha azt vesszük, hogy már a görögöknél is létezett fiúszerelem... nem tudom...

- Mér', kecskével talán nem izéltek a görögök? Akkor az is hagyományos? Figyelj, nagyuram, ma már minden hagyományosnak számít. Nincs új a nap alatt, nekem elhiheted. Amivel nekem a világhálón dolgom volt!... Csoda, hogy még nem szállítottak be a pszichiátriára. Különben az internet csak megy az élet után! Miért, az az istentiszteletken kedves, emberszerető kolumbiai pap, aki később suttyomban hátul, a sekrestyében bigott szatírként élvezkedik a Murillo-angyal kinézetű, aranszöke nyolcéves fiúcskán, az miben jobb a számítógépes lihegőknél? És az a tompa agyú vadállat tornatanár, aki savanyúcukorkával jutalmazza a szép szaltót ugró kisiskolás lányokat, miközben élveztegen fogdossa-tapogatja őket? Idefigyelj, nagyuram, a környezetemben minden második nőnek van egy története a kiskori megrontásról! Hidd el, az internet csak kiszolgálja az amúgy is meglévő igényeket! Arról, hogy ez az igény beteges vagy nem beteges, ne nyissunk vitát. Különben is: ma már néha az az extrém, ha valaki a hagyományos szexre esküszik!

Egész végig igyekezett úgy beszélni, mint aki ébren van, de ez csak részben sikerült neki. Egy apácáról szóló vígjátékban hallottam ilyen színtelenül morzsolni a napi zsoltosmát.

- Van két alföldi autószerelő haverom, tisztességes, rendes gyerekek - mondta, miközben csinált egy gyors vírusfrissítést a gépemen. - Brazíliába járnak melegpornót forgatni. Amúgy heterók, de kell a lé. Pénzért sok mindent bevállalnak az emberek. Még halottat is izélnék. Végül is sokan jobbnak tartják, mint a szalag mellett állni a konzervgyárban éhbérért. Na, kész a védelmed, most kapaszkodj!

Azzal elindultunk egy fortelmes utazásra. Botticelli úgy csúszott be a visszatérítőből, hogy a visszatérítőből oldalakra, mintha kívülről ismerné a hozzáféréseket. Kívülről is ismerte.

Demo Version - Winnovative Software Components

- Csukott szemmel is... - rötyögte, amikor szóvá tettem neki a gyakorlottságát. - Na, szóval, az az igazság, hogy amióta beindult az internetes szodómia és az egyéb nyalánkságok, tucatjával keresnek meg szolgáltatók azzal, hogy csináljam meg nekik a regisztrációs rendszert. Tudod, nagyuram, amikor küldesz egy meg-fizethető SMS-t, és cserébe kapsz a pornóoldal gazdától valamennyi kreditet az élvezkedésre.

Csak hozzátételgesen tudtam, hogy miről beszél, de nem zavartatta magát.

- Egyre többen élvezik ki az internet-használattal járó névtelenséget és arctalanságot a perverz vágyaik kielégítésére, így aztán nekünk, informatikusoknak is szépen nő az ázsiónk a szaftosabb körökben. Persze a másik oldalról, az erkölcskommandók részéről is ott az igény, hogy segítsünk az ellenség feltérképezésében. Így aztán néha az a faramuci helyzet áll elő, hogy magunk ellen kell küzdenünk.

- Ezt hogy érted?

- Például nekem kell belőnöm azoknak a szájtoknak az üzemeltetőit, akiknek korábban dolgoztam.

- És „belövöd” őket?

- Ha sikerül is, addigra a kritikus URL címről már rég elkotródtak a penetráns tartalmaikkal. Pontosan tudják, hogy vándorolniuk kell. Pedofil anyagokat például kizárólag időszakosan pakolhatnak föl az internetre.

- És állatszexet? Erőszakszexet?

- Kizárólag a pedofil tartalmakat bünteti a törvény. - Semmi mást?

- Az égvilágon semmit. Bejelentheted a káros internetes tartalmak elleni forró vonalon, de nincs sok értelme.

- Létezik ilyen forró vonal?

- Ja.

- És mihez fognak a bejelentésemmel?

- Továbbítják a Nemzeti Nyomozó Iroda illetékes alosztályának. De rengeteg olyan bejelentés is érkezik, amivel a szolgálat nemigen tud mit kezdeni. A bejelentők egy része túlzottan érzékeny, és inkább indulatok vezérlik, mint a józan ész. Például azt panaszolják, hogy valamelyik párt megsértette őket az interneten ezzel meg azzal a nyilatkozattal. Vagy hogy olyan amerikai reklámspamet kaptak, ami veszélyezteti a nyugalmaikat.

- Mekkora a szexualitással kapcsolatos bejelentések aránya az összes jelzéshez képest?

- Ha jól tudom, a bejelentések hatvan százaléka pornográf tartalmakkal kapcsolatos.

A képernyőn épp egy fakóképű, jelentéktelen külsejű fickó fenekelte az anyaszült meztelen lányát egy aranygombos sétatálcával. Két kattintással később egy középkorú pasas dolgozott egy tyúkon ernyedetlenül, s időnként, ha a baromfi megelégedve a tortúrát verdesni kezdett a szárnyával, a férfi gorombán felhorkant, és rácsapott tenyerével az állat hátára. Egy perccel később már egy kőkemény erőszakszex-oldalra varázsolt rezignált idegenvezetőm, amelyen egy gúzsba kötözött nő emelkedett fokozatosan a kín legmagasabb fokáig, míg sikoltozását a fájdalom hörgéssé nem fojtotta. Amikor eloldozták, körmeit a saját combjába mélyesztette a szenvedéstől, s olyan köhögőroham fogta el, hogy véres váladék tört elő az orrából.

Nehéz volt elfogadni, hogy ezeket a tartalmakat bár-ki, bármikor büntetlenül feltöltheti a világhálóra.

Hosszú percekig némán nézegettük a különféle szexoldalakat. Botticelli kattintott, belépett, szemrevételezett, aztán kilépett, és megint kattintott. Aztán már nem is kattintott, csak hagyta, hogy magától fussanak a filmek. Hátradől, kitágult szemmel meredt a képernyőre, szája szegletébe árkokat vont az egykedvűség. Egyre jobban hasonlított egy hullára. Aztán mégis élet-jelt adott. Felém fordult, és azt mondta:

- Nagyuram, fontos: ha végeztél az anyaggyűjtéssel, hívsz, és én lecsutakolom a gépedről ezt a sok szart. De hívj, érted? Mert benne

maradhatnak a komputered agyában olyan ótvárságok, amik miatt leültethetnek!

- Tudom, az óvatlan internetező nézegeti valamelyik szexoldalt, és suttymban átfurakodhat néhány pedofil anyag a gépére.
- Így van. Mondok egy példát: egy könnyű nyári délutánon, két legőzés között, megnéznél a szobád fél-homályában egy kislányfenekelés...
- Aha, biztos!
- ...rákattintasz az ikonra. Kinyílik az ablak, eléd ugrik húsz fotó. Nézegeted az albumot, és nem tudod, hogy a megnyitással egyben le is töltötted a képeket! Így szívják meg a legtöbben! Bátran néznek a házkutatás elé, gondolván, hogy a gépük tiszta, hiszen sosem töltöttek le pedofil anyagot, csupán stírlték a fotókat. Csakhogy eközben a komputerük agyában ott rejtőzik egy rakat pedo kép! Úgyhogy ha végeztél, szólj nekem, és én jövők takarítani.

Újabb körútba kezdett. Ezúttal kakiszexet kukkoltunk. Egy öregúr székelte egy újságpapír fölött guggolva, miközben két, húsz év forma, fehér pomponos lány szorgoskodott a hátsójánál: mintha két habosfánk nyalakodott volna egy csokoládés süteményen. Mivel Botticelli nem sok hajlandóságot mutatott a kíméletre, s mivel újraival ismét zongorázásba kezdett a klaviatúrán - hogy még zavarosabb vizekre hajózzon velem -, sejtve, hogy miben sántikál, kávéfőzésre hivatkozva ki-oldalogtam a konyhába. Naná, hogy egy perc múlva utánam nyüsztített:

- Nagyuram, pattanj csak ide!

A világ minden kincsét odaadtam volna, ha akkor valahol máshol lehetek. Míg töviről hegyire kielemezte a képernyőn látható extrém erőszak-pozíció előnyeit és hátrányait, kezembe temettem az arcomat. Ha ott lettek volna a szeretteim, bizonyára körém gyűlnek, és sajnálkozva vigasztalni kezdenek. De Botticelli nem sokat észlelt a kiborulásomból.

- Kész van az a kávé? - hortyogta, és egyetlen mozdulattal behívott egy nekrofil fórumot.
- Na, itt nyüzsögnek, akik halottakkal szeretik csinálni.

Mielőtt kinagyított volna egy-két fotót, ismét ki-evickéltem a konyhába. Odabentről hallottam, amint felolvass az oldalról: „Kripta a kertben, bal kéz felé, lejárát az akasztófák és a karók mellett. Emberi maradványokat kilóra adunk-veszünk, kedvező áron...”

- A csávónak adatlapja is van a legismertebb internetes kapcsolattartó portálon, amelyen felsorol néhány rendes kis nekrofil linket! A fiad fent van azon a portálon? Mert akkor bármikor rátévedhet ennek az agyalágyult baromnak az adatlapjára.

Aztán valami filmre kattintott, amin állítólag egy autóbalesetben elhunyt kamaszlányt tettek magukévá fehérköpenyes öregurak (a történet szerint boncmesterek!), de szerencsére csak fültanúja voltam a prospektúrán tartott orgiának, az is épp elég ricsajos volt számomra.

- Fáradtnak tűnsz, nagyuram! - nyílt ki egy percre Botticelli csipája, amikor remegő kezemben a kávé-csészékkel és cukortartóval megrakott tálcával vissza-tértem hozzá. Boldogsággal töltött el a meleg együttérzés, meg a tudat, hogy a fickónak azért van szíve. Aztán mindezt egyetlen pillanat alatt lerombolta a következő mondatával:
- Jöhet egy kis pedofil szex?

Megköszöntem, de nem kértem belőle. Így aztán a következő két percben elmulasztottam egy bájos kisvideót egy tizenhárom éves forma, szelíd kinézésű leányzóról, akit két marcona, gumicsizmás parasztember ki-vonszolt egy üres osztályteremből (vajon Európa melyik falusi iskolájában forgathatták ezt a habkönnyű aberrált jelenetet?), belétkék a fiúvécébe, majd lerángatva a farmerjét, arcát a kissé barna kásás vécecéséhez nyomva, vadul ütni kezdték cirokseprűcskével a hátsóját.

- Fenekelés - hallottam valahonnan távolról Botticelli unott hangját, aki persze végig közvetítette, amit látott.

A lány könyökölve hányt az undortól, aztán visítani kezdett, mint a böllérvés elől menekülő malac. A parasztoknak összevillant a szemük.

Állítólag nagyon dühös ábrázatot vágta.

- Most betörök az orrát - ásitott kalauzom egy nagyot.
- Tényleg nem érdekel?

Állatok farhangja

Demo Version - Winnovative Software Components

„Kint a ló helyet cserélt egy keverékkutyával, az ember-szereplő azonban maradt ugyanaz az asszony. Elféhéredett ajakkal tűrte, ahogy mögötte ütemesen mozgott az állat. Nyögött, de hangja megtört, és végül zokogásba fúlt. Az állat megrázkódott, és az ejakulációjával egy időben hatalmasat szellentett. A nő arca eltorzult, szeme üvege ssé vált. A kutya nyelvéről nyál csöppent a hátára.”

A következő napokban fenekestül felfordult az életem. Míg Gyöngyi és a fiúk odaát aludtak, én hajnalig szexoldalakat bújtam a világhálón. Rá kellett döbbennem né-hány turpisságra. Az például nem ám csak úgy van, hogy az ember rákattint egy pedofil oldalra! Á, dehogy! Először mindössze egyetlen kisgyerekes fotó bújik meg a sok-sok általános szexkép között. Ha arra valaki rákattint, akkor eljut egy másik szájtra, ahol az ötven képből már egy tucaton kiskorúak szerepelnek. S csak ha azok közül kattint valamelyikre, jut el a látogató a valódi, tisztán pedofil oldalra.

Az első hét tehát a felfedezések és a reszkető félelmek jegyében telt. Addig elképzelni sem tudtam, hogy ilyen gyomorforgató dolgok egyáltalán léteznek a planétánkon. Minél mélyebbre merültem a mocsárban, annál jobban aggódtam a gyerekeim lelkivilágáért. Emlékszem, az egyik „extrémpornó túrám” után zaklatottan hívtam föl az ismert gyermekpszichológust, Vekerdy Tamást, hogy megtudjam: valójában mennyire veszélyesek ezek a tartalmak a gyerekekre.

A tanár úr közölte, hogy az internetes erőszak-szexet tekintve például óriási problémáról van szó, és ne gondoljam, hogy csak az tekinthető támadásnak, ha valakihez fizikailag hozzáérnek, simogatják: az is szexuális visszaélés, ha valaki ilyen képeket és filmeket tölt fel a világhálóra! Ettől kezdve egy kicsit már a düh is irányított. Egy budaörsi hipermarketben indulatosan rángattam el a nagyfiamat egy bácsikától, aki kedvesen meg akarta kínálni csokoládéval. Ezúton is bocsánatot kérek tőle!

Az elmém tehát elborult, a napi ritmusom meg fel-borult. Mivel állandóan éjszakáztam, értelemszerűen rendre elszalasztottam a gyerekeim óvodába indulását. Emlékszem, az ötödik „elaludt” reggelen torokköszörülésre ébredtem: Gyöngyi az ajtóban állt, és villámokat szórt a szeme. A vihar nem tört ki, de már úton volt. Kértem még két nap haladékot, aztán egyszer s mindenkorra leszámoltam a világháló feltérképezésével. Egyhetes internetes „kutatómunkámat” újabb egy héttel toldottam meg, de azt a hét napot már könyvtárakban töltöttem. Nem állítanám, hogy híresen prúd hazánkban páratlanul nagy szakirodalma volna a perverzitásnak és a bizarr szexnek, de arra kitűnő volt a vas-kos könyvtári kötetek közt való kutakodás, hogy ráleljek a téma néhány avatott szakértőjére.

Persze nem kergettem illúziókat. Mindvégig tisztában voltam vele, hogy előbb-utóbb föl kell kerekednem, és személyesen is meg kell keresnem az extrémpornó közlegényeit és kapitányait.

Könnyebben ment minden, mintsem reméltem. Szóltak, hogy az egyik bolhapiacon, a ravasz ábrázatú zugkereskedőknél, film és információ egyaránt vehető. Az első árus egy kézlegyintéssel elintézett, a másodiknak azonban egy tízezresért már megeredt a nyelve.

- Keresztúr - bökte ki.
- Keresztúr?
- Ott forgatnak. Többnyire.
- Mit?
- Állatpornót. Én csak abban utazom.
- Keresztúrból van egy pár. Rákoskeresztúr, Tisza-keresztúr, Bodrogkeresztúr, Hejőkeresztúr, Kaposkeresztúr...

Megmondta. A címet is. Egy újabb tízesért. Másnap odamentem. Az elhagyott fészkerhez vezető út mentén csúf, palatetős házak sorakoztak a

Magamba szívtam a levegőben érezhető Alacsony, bajszos férfi cigarettázott egy tűzfalhoz dőlve. Megszólítottam, a fészter után érdeklődtem, ahol filmezni szoktak. Gyanúsán méregetett. Lesütöttem a szememet, hagytam, gondoljon, amit akar.

- Arra - mutatott előre -, a sárga magtár után.

A körme legalább olyan fekete volt, mint a haja. Szífogott, megtörölte az orrát elnyűtt, ócska kardigánja ujjába. Nézett még utánam egy darabig, aztán elindult az ellenkező irányba.

Szerencsém volt. A fészterben éppen forgattak. Sőt, a hátsó helyiségben is. Érdekes módon senki sem kérdezte meg, mit keresek ott. Az egészen volt valami bal-káni szegényházi flingje. Macska-jaj a köbön. Nyitott ajtó, oldalt két gebe egy fához kötve, kötélen egy kecske, a hátsó helyiségben egy rőfögő disznó. És hát az emberszereplők!... Többnyire egyszerű, hétköznapi figurák. De az arcuk végtelen nyomorúságról tanúskodott. Sokuknak talán már születéskor megpecsételődött a sorsuk. Másokat az elrontott életük taszított ide. Alkoholista férfi, prostitúcióból élő anya, drogos hajléktalan...

- Csináljuk, mert igény van rá - hozta föl később csalóka és gyanús érvét egy idősebb asszony, aki - saját bevallása szerint - vagy harminc kültelki pornóban villantotta meg willendorfi bájait. Őszintébb lett volna, ha azt mondja: csináljuk, mert másképp még ennyi pénzt sem tudnánk keresni. Ha nem vállalom, amit a producer kér, fel is út, le is út. Mehetsz vissza a putriba, iszkiri! És ez még a jobbik eset. Van, amikor a drogod függ a pornótól. Az, hogy hozzájutsz-e a napi adagodhoz. Vagy épp az életed múlik rajta. Az asszony szerint volt olyan tizenhét éves lány, aki az előzetes megállapodás ellenére nem akarta bevállalni az anált. Villant a producer-főszereplő szeme, elővette pengeéles halefját: „Vér a késemen, vagy szar a farkamon!”

Valójában a szereplők filléreikért csinálták ezt az iszonyatot, s persze nyakló nélkül vedelték az alkoholt, hogy bírják gyomorral a forgatást. Az asszony például a végén már annyira elázott, hogy szinte teljes érzéket-lenséggel tűrte, ahogy beléhatolt az egyik ló hatvan centiméteres szerszáma. Eközben hátul egy fiatalabb nő félszeg buzgalommal nyaldosta egy kandisznó nemi-szervét. Épp akkor néztem be az ólba, amikor a rendező teli szájjal mennydörögte:

- Mutasd a nyelved! Látni akarom, ahogy torkon lő!

Míg a hölgy a kamera felé tátogva elpepecselt még egy darabig a malac zamatával, kihátráltam. Két, lovásznak öltözött férfi közeledett nevetgélve, a falak visszhangoztak a lovaglósizmák döngésétől.

- Múlt héten a Tóni rendesen aláágott a birkának! - rőtyögtek csettintgetve.

Az elkövetkező negyven percben tanúja voltam még két jelenet felvételének. Kint a ló helyet cserék egy keverékkutyával, az emberszereplő azonban maradt ugyan-az az asszony. Elféheredett ajakkal tűrte, ahogy mögötte ütemesen mozgott az állat. Nyögött, de hangja megtört, és végül zokogásba fullt. Az állat megrázkódott, és az ejakulációjával egy időben hatalmasat szellentett. A nő arca eltorzult, szeme üvegessé vált. A kutya nyelvéről nyál csöppent a hátára. Mikor szóltak a kamera mögül, hogy rendben lesz, az asszony feltápázkodott, szétterpesztett lábbal egy lavór fölé állt, és alulról meglögybölte magát. Bekukkantottam az ólba is, a disznó után már csak a szúrós sertésszag maradt. A nő most egy agyon-nyugtatózott kölyökpitonnal küzdött. A kígyó, hűen kígyó mivoltához, meg se mozdult. Nem igazán tűnt úgy, hogy gyöngédségre éhez. Ám nem volt mese, indult a verki. Bekenték síkosítóval, amitől nem csupán kedvetlen, de kissé kezelhetetlen is lett. Kölyök léte az az, ahogyan csak nagyon csínján „rosszalkodott”. A hölgy undorodva bár, de föltekerte a karjára. Néhány perccel később a művésznő már vad, ziháló hörgéssel imitálta a földkerekség legnagyobb orgazmusát.

Az emberszereplők sajnálatra méltóak voltak, ám nekik volt választásuk: filmeznek, vagy sem. Na de ki kérdezi meg az állatokat? És ki védi meg őket?

Van ilyen ember. Szilágyi Istvánnak hívják. A Fehérkereszt Állatvédő Liga kuratóriumi tagja, régi ismerősöm.

- Fel akarsz idegesíteni? - morgott, amikor rátelefonáltam. - Tudod, mennyire kiborít ez a téma!

Aztán mégis találkozott velem. Éppen azért, mert kiborította a téma.

- Magamban csak partit játszok, levelek a titkaim és a mosolyom között, és csak magamnak...
Demo Version - Winnyative Software Components

- Miért?

- Mert beveted magad a dzsungelbe, és a bozótban igyekszel az ellenségre törni.

- Bozótkéssel a golyószórók ellen...

- Esélytelennek érzed magad a pornó urai ellen?

- Amíg igény lesz az állatokkal folytatott szodómiára, addig idealizmus azt hinni, hogy eltűnik ez az ocsmányság az életünkből.

- Tényleg jelentkeztél egy állatos pornó forgatására? Ezt hallottam...

- Így van. Be is hívtak egy szereplőválogatásra.

- És?

- Kiválasztottak. Egyelőre várom a forgatást.

- Odamész, és rájuk borítod az asztalt?

- Igyekszem minél tovább húzni. Ha egyáltalán lesz erőm elmenni. De látnom kell, hogy mi folyik ott, mert el akarom mondani mindenkinek. Öt éve tapasztaltuk először a harcostársaimmal, hogy egyre elképesztőbb méreteket ölt az állatpornó térhódítása. És öt éve látjuk, hogy ez senkinek sem szúr szemet. A jog nem foglalkozik a zoofiliával, az animál-szexszel.

- Van egy-két főműsoridős tévéshow, amiért szerintem ugyancsak börtön járna.

- Lehet, de ott nincs sem ember-, sem állatkinzás.

- Várj, itt egy lényeges kérdés: szerinted az álla-toknak kín, amit a nők és a férfiak velük művelnek ezeken a filmekben?

- Nem vagyok állatorvos, de tizenhét éves állatvédői tevékenységem során jó néhány dokival megismerkedtem. Azt mondják, hogy a lovakat például biztosan le kell nyugtatítani egy emberrel való közösülés előtt, különben halálra rúgnak a partnerüket. De azt sem hinném, hogy egy tyúknak jó, ha szétfeszítik a kloákáját és belegyömöszölnek valamit. Ahogy a négykilós, levegőn fuldokló pontynak sem lehet nagy vigalom, amikor orális szexre kényszerítik. A hímállatokat egyébként rá lehet szoktatni egyfajta, természetükkel ellentétes szexualitásra. Persze állatvédőként ezen is kiborulok. Láttam egy filmet, amelyen egy csontsovány bokszerkutyával közösült két nő. Az állat egy pillanatra belenézett a kamerába. A tekintete mindent elárult.

- Ez a jellemző? Hogy nők guggolnak-fekszenek kamera elé hímállatokkal?

- Föltételezem, hogy erre van nagyobb kereslet. De volt szerencsétlenségem fordított felálláshoz is. Az például mindenképpen erőszak. Állatorvos barátaim szerint, ha nincs tüzelés, akkor borzasztó fájdalmas a nő-s-ténynek a közösülés.

- Minek néztél ilyen filmeket?

- Például, mert egyszerűen nem hittem el, hogy ilyesmi létezik. Később az döbrentett meg, hogy se kódot, se bankkártyát, se nevet, se címet, se telefonszámot nem kellett megadnom ahhoz, hogy néhány kattintással egy szabadfelhasználású állatpornó oldalra juthassak. - Videotékában is jártál?

- Igen, be vagyunk iratkozva. A fiam is szeret onnan kölcsönözni. Nyolc éves. Vuk, Ludas Matyi. Hátra sosem engedem. Ott van a szex-szekció. Egy egész polc-rendszernyi állatpornóból válogathatsz.

- Válogattál?

- Nem. Azt nem. De álldogáltam ott néhány percet, hogy lássam, milyen figurák visznek haza ilyen mozikat.

- És?

- Figyelj, elmondok egy rémületes esetet! A tékával szemben van egy fagyizó. Ha szép idő van, kiülünk a teraszára a fiammal. Egy alkalommal kikértünk két kelyhet, és letelepedtünk. A szomszédos asztalnál egy ősz bácsi ült egy kislíval. Téalapó külsejű, fehér szakállú öregúr volt,

szóágoson mosolygott a gyermekre simogatta a fejét. Aztán megkezdett egy harminc körűli nő, lehuppant melljük. Fél fülle hallottuk, amint megköszöni a nagypapának, hogy a kisfiú elé ment a foci-edzésre, mert ő nem ért volna oda hatra. A nő később elbúcsúzott, és a gyermekkel a hóna alatt elindult hazafelé, az öreg meg bement fizetni. Snitt. Negyedórával később, miközben a fiam nagyban válogatott a videotékában, hátrasomfordáltam a pornósarokhoz. Földbe gyökerezett a lábam! A hófehér sörényű télapót láttam válogatni a legalpáríbb állatos pornók között. Otthonosan, gyakorlattan emelgette le a filmeket a polcra. Elolvasta a hátsó ismertetőszövegeket, majd eldöntötte, hogy kiveszi-e a mozi, vagy sem. Végül négy durva extrémfilmmel távozott a pénztár felé. Átfutott rajtam a gondolat, hogy amelyik kéz most a „Kutyaszopátás” című örökbecsű klasszikust szorongatja, néhány perccel korábban még egy anyagi kisfiú kobakját simogatta. Elfogott a hányinger.

- Mi volt a legdurvább, amit láttál?
- Egy házaspár, a szerelmi együttléte során, megkívánta a baromfiudvaron kapingáló tyúkot. Hátsófertályon megkopasztották az állatot, majd a feleség aktust hozott létre a férjura és a tyúk között. Tyúkdugás címmel forgalmazták.
- Túlélte az állat?
- Nem néztem végig a filmet. De ha bele is pusztult, biztosan nem mutatták.
- Magyar film volt?
- Magyar. Mint az extrémsex terén mindenben, az animal pornóban is fellegvár vagyunk.
- De hogyan találunk szereplőket ehhez az örülethez?
- Hirdetések útján. Persze magadtól is jelentkezhetsz náluk. A DVD-k hátoldalán megtalálod a magyar elérhetőséget. Néha ott a szöveg is, hogy folyamatosan keresnek szereplőket.
- Tyúkdugásra?
- Arra is.
- István, most komolyan: van ebben lé? Úgy értem, a forgalmazóknak.
- Kell, hogy legyen. Különben miért csinálnák? Egyébként nem nehéz kiszámolni. A Tyúkdugást 64 ezer ember nézte meg, illetve töltötte le. Két kreditbe került, azaz 840 Ft + áfába. Na most ezt szorozd meg hatvanezerrel. Az kb. ötvenmillió forint.

- Atyaég!
- És néhány tízezerből megvan a mozi. Egy férfi, egy nő, egy kamera...
- ...egy tyúk...
- Na igen. Egy olyan országban, ahol félmillió külföldi adnak egy filmre, amiben vízbe fojtanak egy macskát, nemigen lehet csodálkozni azon, hogy egy tyúk esetleg ötvenmilliót „tojik”.
- Gondoltad volna tíz évvel ezelőtt, hogy neked ilyesmivel kell majd foglalkoznod?
- Hogy egy férfi egy tükörponty tátogó szájába dugja a nemi szervét? Vagy hogy egy megélhetési gondokkal küzdő falusi tanárnő szexet vállal egy lóval? Vagy hogy egy dóci fiatalember a macskájával közösül? Vagy hogy egy 39 éves orgoványi férfi - az anyja vallomása szerint - perverz képzelgéseit kutyákkal elégíti ki? Vagy hogy egy másnapos férfi megízéli a szomszédja szamarát? Vagy hogy egy tizenhat éves szikigyakori fiú egy kecskével közösül, és ezt felveszi a mobiljával az 52 éves falubelije? Nem, nem gondoltam volna tíz évvel ez-előtt, hogy állatvédőként ilyesmi tölti majd ki a napjaimat. Amúgy az említett esetek többsége a mai napig fent van az interneten.

- Beteg emberek, akik ilyesmit néznek?
- Meggyőződése, hogy azok. Sőt a szakember, Rusz Edit pszichiáter szerint a szexualitás ilyen való elfajulása nem is igazán gyógyítható. Ezzel kapcsolatban három nagy problémám van. Az egyik az, hogy hiába korlátozol bizonyos tartalmakat odahaza az interneten, a gyerek talál egy másik számítógépet, beüti, hogy CICA, vagy hogy LÁNY, és kész, már az első találattal a vadpornó kellős közepébe csöppen. A másik gondom, hogy baromira nem foglalkoznak a helyzettel a szexek. Nem tudom, hogy prudéria miatt, vagy egyszerűen tehetetlenségből, uram, a szexuális élet a szexuális élet, és az állatok se. Nincs tiltva jogszabályilag az animalpornó, pedig az állatok épp olyan kiszolgáltatottak, mint a többi, humanoid szexuális áldozat. A sajtó meg... hagyjuk... Néhány éve felhívtam egy újságíró. Valami történt a világban, talán elkaptak néhány szerzetest, akik kecs-kékkel éltek nemi életet. A zszurnaliszta a véleményemről érdeklődött. Meséltem neki a hazai viszonyokról. Mondta, hogy jó, ha ilyen nagy a gáz, akkor felhívja a minisztériumot is. Figyelmeztettem, hogy valószínűleg nem fog sikerrel járni. Igazam is lett. Öt perc múlva visszahívott, hogy egész egyszerűen elakadt a hangja az illetékes osztályvezetőnek, majd azt kérte, hogy az újságíró küldje át írásban a kérdéseit. Még beszélni sem volt hajlandó az állatos szexről! Ami pedig a büntethetőséget illeti: ma már ott tartunk, hogy konkrét állat-kínzásokat sem tudunk az internetről levetetni, holott azok a Btk.-ba ütköznek! Feltettek egy birkagázolás-filmet, de hiába tiltakoztunk, kiderült, hogy maga a tartalomszolgáltató dönti el, leszedi-e az anyagot vagy sem. Ezért nemrég, szigorítást kérve, a Fehérkereszt Állatvédő Liga benyújtott egy törvénymódosítást.

A Btk. 1978. évi IV. törvény 266/B paragrafusának 1. bekezdésében új b) pontot javaslunk. Ha ezt elfogadná a parlament, akkor állatkínzásért büntethető lenne az, aki

a) gerinces állatot oly módon bántalmaz, vagy gerinces állattal olyan bánásmódot alkalmaz, amely alkalmas arra, hogy annak maradandó egészségkárosodását vagy pusztulását okozza

b) gerinces állattal közösül.

- Átmegy a törvényhozáson?
- Bízunk benne. Nem Magyarország lenne az első ezen a téren. Az Egyesült Államokban például már törvény tiltja az állatok szexuális bántalmazását. A harmadik problémám egyébként épp a hivatalos szerveink érdektelenségéből következik. Miközben az emberek mindenféle szankció nélkül gyárthatják az állatpornót, egyre magasabbra kerül a fogyasztók ingerküszöbe, és az állatpornó rabjai ma már az aranyhal feldugós vagy a kecskehágós filmeket is halálosan unják. Ezért a produciókat jegyzők egyre aberráltabb jeleneteket és helyzeteket kreálnak. Ma már a legkeresettebb animalszexet tigriskölykökkel és elefántbíbikkal forgatják.
- Te jó ég, ha az én kicsi fiaim ilyesmit látnának...
- Nemcsak a te kicsi fiadat rázná meg egy ilyen „műalkotás”, de engem is taccsra tenne, pedig én már negyvenöt éves vagyok. Lélekromboló termékek ezek a javából. **És az animálszex bizony a pedofília előszobája, bárki bármit is mond!** Az állatok ellen elkövetett bűncselekményeket mindig követi egy embertársunk ellen elkövetett bűncselekmény! Az Egyesült Államokban különböző kutatásokat végeztek, amelyekből kiderült, hogy az életellenes bűncselekmények elkövetőinek előéletében nagy százalékban szerepel állatok ellen elkövetett bűncselekmény! Ami pedig engem illet: én nem sok különbséget látok például annak a megítélésében, aki a lányát kényszeríti prostitúcióra, illetve annak, aki a kutyáját.
- Hogyan?
- Egy magyar házaspár a napokban feladott egy hirdetést, miszerint jól idomított kutyáikkal várják azon animalszeximádókat, akiknek ugyan nincs módja oda-haza doberman vagy dogot tartani, de egy hancúr azért nem volna ellenükre a házaspár kutyakupijában...
- Lényeges, hogy egy magyar házaspárról van szó?
- Véleményem szerint Magyarország nemcsak a hagyományos pornóban, de egyben a bizarrszexen is nagyhatalom. Még azokban a filmekben is, amelyek azzal hirdetik magukat, hogy német nyelvű produkció, ki-ki lehet hallani egy-egy magyar szót, szitkot. Például a „külföldi” aranyhalas filmben a nő folyton azt sikítja magyarul, hogy „Jaj, de csúszik!” Arról nem is beszélve, hogy miközben a főszereplők egyszerre habzsolják az élvezeteket kutyákkal, lovakkal és tehennel, a háttérben ott a Zetor traktor, meg a lovaskocsi bakján a piros-fehér-zöld műbőr

lovaglőstör.
- Hol a vége ennek a történetnek?
- Nem tudom. De míg Peruban a pásztorok ma már nem mehetnek föl a hegyre nő nélkül egy hónapnál hosszabb időtartamra, **nálunk mindenki nagy ívben tojik az animalszex létezésére.** Ebben a kérdésben Európa lett Ázsia. **Mióta Svédországban még szigorúbban büntetik a pedofiliát, évente átlagosan háromszáz állat esik áldozatul a zoofiliának.**
- Átszoktak az állatokra?
- Úgy tűnik. A szexualitás tárgya persze ugyanúgy egy védtelen, kiszolgáltatott élőlény, de a törvény szem-pontjából nem mindegy, hogy egy kisleány vagy egy ékszerkedő. Szóval ott tartunk, hogy ha eltöröd a kutyád lábát, akkor megbüntetik, de ha szexuális aktusra kényszeríted, videóra veszed, és felteszed az internetre, annak semmilyen következménye nem lesz. Mert a szervek szerint nem okozol vele fizikai károsodást az állatnak.
Így fordulhat elő, hogy egyes sajtókon pimaszul még ki is írják: „Állatbarát oldal”. Mintha ők kifejezetten jót tennének az állatokkal, amikor aktust létesítenek velük!
- Miből merítesz erőt a harcodhoz?
- A félelemből és a dühből. A nyolcéves fiamra gondolok. Szeretném, ha nem tévedne animalszex oldalakra. Szeretném, ha húszévesen egészséges lélekkel tudna megszólítani egy lányt, és ép elmével tudná megfogni a kezét.
Elárulom, István végül csak öt percet töltött a forgatáson. Felismerték. Valaki látta az egyik reggeli mű-sorban nyilatkozni, ezért elzavarták. Azt mondja, mint ha készültek volna rá a filmek, hogy egyszer így akarja őket valaki sarokba szorítani. Belopózva, „álruhában”. De ami késik, nem múlik. István tovább harcol. A többi szülőért is. Értünk.

Családban marad

„- Bejön a múltkor a muki, esküszöm, full sötét a csávó, hozza mindig ezeket az underground pornókat - darálta. - Anya meg lánya, apa meg lánya, néha a szomszéd kecske is betársul hozzájuk. Szerintem ez a rokonkodás tuti kamu a nagybeteg fogyasztóknak, de ha beszopják, nekem oké. Na most nem tudom, mi van, de vajon az apja-lánya videónál csak én láttam, hogy a lány majdnem el-sírja magát párszor, vagy vak vagyok? Kiráz a hideg, hogy ilyenekre van igény.”

Hirdetések (a maguk stilisztikai, helyesírási zagyaságaival):

Rokonok ha szerettek nyilvánosan dugni pénzt is kereshettek vele!

Lány-apa, fiú-anya, testvérszex! Könnyű gyors pénz-kereset és még élvezed is!

Érdekel a családi szex? És az erőszak? Hívj: 06-70-...

18 év feletti hölgyek jelentkezését várom ANIMAL SEXRE!
Fotózás ill. filmezés! Fényképes jelentkezés! E-mail: ...
Ár: 10 000,
Szeretne filmben szerepelni? Esetleg ismer olyat, akinek ez a vágya?

Demo Version - Winnovative Software Components

Fontos információk:
- szeretnénk felhívni a kezdő, szülő férfi figyelmét arra, hogy egy filmforgatás nem abból áll, hogy álmai nőjével 20 percig egy csodálatosat szeretkezik egy francia ágyon, egy kamerát tartó (lehetőleg nő-nemű) ember jelenlétében.
- egy filmben megjelenő 20 perces vágott jelenet a valóságban akár 4-5 óra kőkemény, izzadtsággal, kemény fizikai munkával járó, gátlástalanságot igénylő, sok-sok emberből álló stáb előtti szexuális cselekmény.
- a kezdők azt hiszik, hogy 1 jelenettel több száz-ezer forintot kereshetnek. TÉVEDÉS! Egy kezdőnek (főleg férfiaknak) hosszú ideig és sok jelenetben kell bizonyítaniuk rátermettségüket és megfelelő potenciájukat, kondíciójukat mielőtt kiemelkedő bérézésük lesz.

Külföldi filmforgalmazó cégeknek dolgozó magyar filmek keresnek Budapesten élő, KEZDŐ, a pornózás iránt érdeklődő,
- egyedülálló, nem kövér, csinos hölgyeket 18-40 éves korig,
- összeszokott, dekoratív, fiatal meleg párokat
- összeszokott, dekoratív fiatal leszbikus párokat
- összeszokott gruppen csoportokat
- nőies, szilikon mellű transzvesztitákat

Család pornó, a legmagasabb gázsíért!
Ha érdekl, hívjon! És hozza el a családtagját!... Régi vágyam, hogy kipróbáljam nagytestű kutyákkal, kisleányokkal, öregasszonyokkal. Fojtásos szex is érdekel. Pesti pasi vagyok. Ha valaki tud segítsen. Előre is köszönöm.

Családi minden mennyiségben. Nézni-csinálni! Gimis lányok otthoni kefélese! Fürdőszobaszex anyával, apával! Most megrendelhető!

Apa és lánya? Anya és fia? Testvérek? Nagy ügy! Régi ügy. Egyiptomban például természetes volt, hogy családon belül szexelnek. Sőt, ahogy Tim Webb és Sarah Brewer Blöffölni tudni kell - Szex című könyvében olvasható, a fáraói ház úgy maradt fenn több száz évig, hogy az istenkirály számára a következők jelentették az ideális arát (fontossági sorrendben):
1. a saját anyja; 2. a saját nővére; 3. a saját lánya.
De nem kell Egyiptomig visszavezelnünk a történelem tengerén, ha családi szexről esik szó: a lakásunktól öt percre például, egy elhagyott földút mentén egy-szerre „bérelhető ki” egy anya és a lánya. Hogy honnan tudom? Ugyan, kérem, a hírük magától is eljutott a házunkig. Mi ugyanis egy olyan nívós lakóparkban élünk, amelyikről annak idején, az átadása előtt elfelejtették az orunkra kötni, hogy néhány méterre tőle, a budaörsi repülőtéri út környékén található a prostitúció egyik melegágya. Azt persze ők sem tudhatták, hogy né-hány éven belül a centruma lesz. Nincs is ezzel semmi baj, bár nem mondhatnám, hogy a csemetéim egész pontosan értik, miért flangál az a sok néni miniszoknyában az út szélén.

- Stoppolnak, kislefiam - mondta Benjinek, amikor a hölgyekre kérdezett. Tudni kell ugyanis, hogy nap, mint nap a budaörsi repülőtéren környéki utakon visszük óvodába a gyermekeinket.

- És nem fáznak? - bámulta a pucér combjukat kisebbik, serdületlen gyermekünk, Barnabás. Végül is igaza volt, reggel még májusban is hűvös az idő.

- Nem, édesem, hisz akkor nadrágot vennének. Persze a kicsiknek forog az agyuk.

- De ha stoppolnak, akkor miért nem vesszük föl őket? - kérdezte újra Benji.

A helyzet az, hogy nekem az égvilágon semmi gondom nincs a prostitúcióval. Megengedő pali vagyok, ennél sikamlósabb szakmákat és szolgáltatásokat is el tudok fogadni. Valójában azzal sincs bajom, hogy a gyerekeim reggelente látják a néniket föl s alá grasszálni az út szélén. Ez a világunk része, szokják meg, hogy vannak, akik a testükből élnek (idővel természetesen elmondom majd nekik, hogy a néni egyáltalán nem stoppolni járnak a repülőtérről útra). Ám mindaz, amit a prostitúció magával vonz, kissé túlmegy a tűréshatáron. És épp a fiaim miatt.

Amikor ideköltöztünk, még csupán egy-két hölgy csámborgott a bozótos mentén fel s alá. Mára egész ipar-ággá nőtte ki magát a szomszédságunkban a prostitúció, számos szolgáltatás segíti a hölgyek megerőltető robotját. Érkezett a közelbe néhány „melegedő konténer” a havas téli éjszakákra, a környékbeli benzinkutak tisztességesen felszerelkeztek gumióvszerrel meg hüvelysíkítóval, s néhány forintért egy magánháznál még tisztálkodási lehetőséget is igénybe vehetnek a napi gályában megfáradt kurtizánok. Így esett, hogy egy szép napon arra ébredtünk: tulajdonképpen egy természetes úton létrejött türelmi zóna kellős közepén lakunk. S ez azért jelentős többletenergiát követelt tőlünk a gyermekeinkkel kapcsolatban, már ami a szülői felvilágosítást és felkészítést illeti. Az út menti bokrok között egyre magasabbra kúszott a halomba szórt használt óvszerekből és különféle szexuális segédanyagok dobozából emelkedő domb. Naponta kétszer-háromszor szófukar, sötét tekintetű urak jelentek meg Audikkal a hölgyek körül, amolyan 130 kilós utcai menedzserek. A benzinkúton pedig, ha beugrottam Benjivel napilapot és Dörmögő Dörmötört venni, a fiam szemmagasságában egy irdatlan néger hímtag kacsintgatott egy pornó DVD címdaláról. Gyorsan arrébb toltam a látványra leblokkoló gyereket, nagy sietséggel leverve két-három doboz rezgős kotongumit.

- Nem lehetne ezeket a DVD-ket egy kicsit magasabbra helyezni? - fordultam bátortalanul a benzinkutas lányhoz.

- Ez a főnök utasítása - tárta szét a kezét.

Ennyiben maradtunk. Legalábbis a benzinkutas lánnyal. Mert azt azért szerettem volna kideríteni, hogy három évvel a környékre költözésünk után valójában mivé is alakult át a környezetünk. Ezért aztán bejelentkeztem a rendőrség munkatársához, Trombitás Zsolt-hoz, aki magával vitt járőrözni.

Trombitásnak - jól megtermett, ízig-vérig zsaru-ként - már nemigen lehetett olyasmit mutatni, amin el-csodálkozott volna. Kibelezett cicafiúktól a lefejezett erdei remeténőig bizonyára sok mindennel akadhatott már dolga, így valószínűleg az sem ütötte volna szíven, ha valamelyik könnyűvérű hölgy egyik reggel nem az iskolába viszi a kislányát, hanem strichelni (állítólag volt ilyenre példa, bár nem a fővárosban).

- Ez itt új lány - bökött a volán mögül az egyik le-dér hölgy felé -, az ott tutira ukrán, azt meg ott bevittük már...

De Trombitás nemcsak a lányokat, a stricket is jól ismerte. Sőt, név szerint!

- Főleg Pest környékiek - mondta. - Kemények, de így legalább rend van, nem cirkusznak a lányok. Persze nem ajánlom nekik, hogy elkapjuk őket.

Ennek szívből örültem, ugyanakkor látnom kellett, hogy a folyamat megállíthatatlan: ha megfeszülök is, virágozni fog a szexipar, és a szirmai egészen a gyerekszobáinkig hullatja. S hogy nemcsak a hagyományos felállásra van kereslet: mint megtudhattam, akad, hogy nem csupán anya és lánya, de egy familia összes nőtagja kint ajánlgatja a szolgálatait, unokától a nagymamáig. Ők állítólag a filmiparban is maradandót alkottak. Amikor erről kérdeztem egy környékbeli videotékás srácot, megvonta a vállát.

- Én ilyenről nem tudok - mondta bizalmatlanul, s közben aggódó tekintettel kereste a kamerát: nem akart a Naplóban szerepelni. Képmutatónak tartottam. Így zsebre varrta a kamerát, és csak kitaláltam volna.

Megnyugtattam, hogy ezúttal nem riporter minőségben faggatom. Majd beiratkoztam a tékája és ki-vettem két Süsü-filmet meg Lolka és Bolka Horgászkalandját. Úgy a tizedik kölcsönzés táján a srác felengedett. Megeredt a nyelve. Onnantól aztán le sem lehetett lőni, és az sem zavarta többé, hogy a szavai esetleg nyomtatásban is megjelennek.

- Bejön a múltkor a muki, esküszöm, full sötét a csávó, hozzá mindig ezeket az underground pornókat - darálta. - Anya meg lánya, apa meg lánya, néha a szomszéd kecske is betársul hozzájuk. Szerintem ez a rokonkodás tuti kamu a nagybeteg fogyasztóknak, de ha beszipják, nekem oké. Na most nem tudom, mi van, de vajon az apja-lánya videónál csak én láttam, hogy a lány majdnem elsírja magát párszor, vagy vak vagyok? Kiráz a hideg, hogy ilyenekre van igény. Nálam is keresik. És hol van még a vége! Épp most forog a „Dédi-orál a toló-székben”, az „Állatkerti tesószex”, meg a „Tekerd hátulról a nagyfater!”,

- Most ugye csak viccelsz? - nyögtem fel.

- Ki tudja? Lehet, hogy igen, de az is lehet, hogy nem. A múltkor is, bejön egy másik fater, aki főleg forgatásokon készült kalózfelvevételekkel hízta. DVD-re írja a werkfilmeket, és hidd el, ezeket nagyobb becsben tartják a bizarr szex rajongói, mint magukat a kész, megvágott és mutatóssal leöntött produkciókat. Szóval elégem lök vagy hármát, valami szaros meg vér-fertőzős szemetet. Mondom, tegyük be a számítógépbe, mert mint tékást nem érdekel, de mint az elmebetegségek érzékeny állampolgárt abszolúte. Röhögve beteszi (ilyenkor mindig jó nálam egy ingyenkávéra), hát a szívemhez kapok: azt a beteg mindenit! Egy toxikusan beállított picsababa nyalja az apja seggét, kakálás után.

- Úgy értem, a lány bekábítószerezve állt kamera elé?

- Naná. Nézem a fatert, hogy ilyenekkel kereskedik! Védekezik, hogy őt nem érdekli a családi szarszex, csak üzlet neki. Csóválom a fejem: lidérces egy faszi.

Ver a víz, ver a víz. Aszongya: hozta a csupasz muffú ikreket, amire oly régóta várok. Mondom neki: valakivel összekever. Aszongya: a gombaszexes mozi sem én kértem? Rázom a fejemet. De ebből azért kiderült, hogy vannak megrendelők, akik kifejezetten az idiotákra utaznak. Gombakúrás! Beszarás! Egy lépésre vagyunk a hangyaszeztől!

- És mi van, ha ilyenkor gyerekek is vannak a tékában?

- Halkabban dumálunk ezekkel az alvilági tagokkal. De azért ne hidd, hogy rajtunk múlik a kiscsákók lelki megremekedése. Tegnap például egy muksó a gyerekével együtt jött be kölcsönözni. A gyerekek vitték a Shreket, apukának meg a Perverz familiát, a Tokyo Homót és a Szerető ikertestvéreket. Édes lehetett, amikor papus a kocsiban a gyerek kezébe nyomta a filmeket, hogy „Fogd meg, fiam, vezetnem kell!”, A gyerek meg, mondjuk, elkezdte nézegetni a borítókat. Na abból se lesz egészséges felnőtt, az tuti!

Baromira fáj a fejem ettől az ipari mennyiségű szennyitől. Én is kértem egy kávét. Biztos, ami biztos. - És neked mid van? - kérdeztem.

- Úgy értem, családi szexben?

- Ja. Pusztán érdekel, hogy mit tartasz.

- Na, van itt egy állat jó angyaldugás.

- Hogyan? Na ne szórakozz!

- De tényleg, igazi angyaldugás. Betegyem? - Röhögött, de betette. A film elején anya és lánya bájosan nevetgél az apával egy szépen megterített reggeliző-asztalnál. Mintha öt perc múlva nem egymáson kellene majd henteregniük. Zavartan figyeltem nyugtalanító jókedvüket. Az ilyenből sosem süli ki jó. Igazam lett. Később papírszárnyakat erősítettek a lány karjára, az apja meg rámászott és a magasba lendítette a kezét:

- Angyalt kefélek! Angyalt kefélek!

Az anyja, egy puffadt arcú, lompos nőszemély, elégedetten nézte a jelenetet. Hajas karjával kuncogva csapkodta a tédeit, eredeti arcvonásai elmosódtak a zsírpárnáktól.

- Kösz, tanulságos volt - egyenesedtem föl röviddel később a gép mögül. - És ezek tényleg családtagok?
- Legalábbis így hirdetik a filmet. „Igazi család!” Ez van a DVD-re írva. Más dobozokon feltüntetik, hogy a szereplők és a történet „...csak a képzelet műve”. Engem egyébként nem érdekel a vérfertőzés. Családban marad...

Megint röhögött. Tetszett, hogy ilyen jókedvűen fogja föl a dolgot. Na persze, neki nincsenek gyerekei. Az ő fia nem olvashatja nyolcévesen a videotékába tévedve egy DVD címdalán, hogy: „Baszd a nagyit, ahol éred!”

- Most jut eszembe - vigyorgott -, azért engem is érint a vérfertőzés: anyám folyton az öcsémrel egy kádban fürdetett. De szerencsére mindig kaptam tetanuszt utána.

Hagytam, hadd szórakozzon.

- Különben már több unokahúggal kapcsolatban is felmerült a házasság lehetősége, de igazából én csak gyerekeket akarok tőlük.

Biccentettem, elindultam kifelé. Az ajtóban még utánam nyерített.

- Esküszöm, a dédfatert is ezért ástam ki tavaly, de szegény már vérszegény volt!

Másnap beültünk egy kávéházba egy régi tévés kollégámmal, Gavrossal. Valamikor egy kis kereskedelmi csatornánál dolgozott technikusként, mutyiban azonban mással is foglalkozott: pornós szereplőválogatásokra szervezett csajokat. Ezért is rúgták ki a tévétől. Kiderült, hogy másodállásban mivel tölti az idejét. A szereplőket kereső hirdetésében a kameratár telefon-számát adta meg. Az egyik nap azonban valami miatt késett a munkahelyéről. Előfordul az ilyesmi. Csakhogy szerencsétlenségére épp az arra járó hírigazgató vette föl a megszólaló telefont.

A vonal túloldalán egy hölgy a technikus fiú nevét csacsogta az éterbe. A hírigazgató nem tudta adni.

- Jó, akkor légszi mondd meg neki, hogy a 23 éves Zsuzsi azt üzeni: a leszbí és a francia oké, de a pisíról és a kakíról szó sem lehet! A sperma ízét még elviselem, de gondolom, ő sem enne szart! Köszí, puszi! - zárta rövidre a beszélgetést a hölgy, és lerakta a telefont. A hírigazgató pislogott kettőt, aztán a humánpolitikai osztályt tárcsázta. A technikusnak másnap már nem kellett bemennie dolgozni.

- Tulajdonképpen még hálás is lehetek annak a hírigazgatónak, hiszen ma már jól menő üzletember vagyok - szögezte le Gavros. És tényleg jól mehetett neki: sötétített üveges Mercedes, méregdrága selyemzakó, millió forintos aranylánc, mutatós Patek Philippe a csuklón, tarra nyírt koponya, egyszóval ízígvéríg top-menedzser kinézete volt. - A múltamat illetően azonban csúnya büntudatom van. Ezért aztán mélyen titkolom, hogy mivel foglalkoztam tíz éve. Pedig akkor még megadtuk a szereplőválogatások és a forgatások módját. Mielőtt egyáltalán castingra hívtuk volna a jelentkezőket, egy kávéházba vittük őket beszélgetni. Később, a válogatás után vacsorát rendeztünk a szereplőknek, hogy legyen módjuk megismerkedni, ne csak úgy durr bele induljon a meló. A vidéki forgatások alkalmával szállást béreltünk nekik. Szóval egészen máshogy álltunk a dolgokhoz, mint az manapság szokás. Nem is beszélve a gyerekkorunkról. Emlékszel még arra a filmre, amit Dobrai csinált a ribancokról?

- Persze, a K1 meg a K2. Pécsen láttam középiskolásként.

- Beengedtek?

- Mindig beengedtek a korhatáros filmekre. Magas növésű voltam. Tessék, a kiskorúak már akkor is ki voltak téve a túl korai szexuális hatásoknak.

- Ugyan már, ne marháskodj, Tvrtko! Az a mozi a mostani produkciókhoz képest mesefilm volt! A legnagyobb felhőrdülést az okozta a nézőkben, hogy Tarzan, a stríci mindig elkártyázta a lányok pénzét. Meg hogy volt olyan ribi, aki naponta húszezret is összehozott! Micsoda pénz volt az akkoriban! De abban az időben tényleg a K1 meg a K2 voltak az erotika csúcsa! Ó, régi szép idők!

- Mi változott azóta, hogy kiszálltal a pornóbizniszből?

- Minden. Egyszerűen elment a szakma betegbe. Rohanva, kapkodva, csak a pénzre hajtva rántják össze az ocsmányabbnál ocsmányabb extrémfilmeket. Nálam ez nem pálya. Emlékszem, akkor ugrottam ki, amikor egy olyan öregembert kellett volna keresnem, aki eljátssza egy copfos kis iskolás lány szerepét. De a lány nem jött meg, mert a szülei nem akarták, hogy a lányuk a Gábor és a Gábor szexuális szimulátorban taszított a családi szex. Az unokanővérem helyes csaj volt. Kiskorunkban elég keményen csináltuk a papás-mamást. Ma is vonzó nő. De ez nem jelenti azt, hogy bármikor megfarkalnám. Ami pedig a kiskorúakkal való családi szexet illeti... ez az egyetlen dolog, amiért halálbüntetést adnék! Erre különösen érzékeny vagyok, mert nekem is van egy lányom, akit nagyon szeretek, persze nem úgy. Olvastam, hogy tizenkét évet kapott Veszprémben az a pasas, aki sorozatosan megerőszakolta a tízéves lányát. A gyerek az állandó zaklatás miatt öngyilkosságot kísérelt meg. Szerinted elég a tizenkét év? Persze lehet, hogy túlérzékeny vagyok. Ezt mutatja az is, ahogyan azokkal a fickókkal bánok, akik az egyre nőiesedő lányom körül csóválják a farkukat. Megmondtam nekik, hogy egyetlen ujjal hozzá mernek nyúlani a Brigihez, levágom a töküket. És nem vicceltem! Ezt nevezik lányosapa-komplexusnak? Persze nem könnyű Brigivel se... Most az emós lázadó korszakát éli. Minden „totál zsír”, kivéve a szüleit. Szép kis időszak! Majd meglátod öt év múlva! Na de visszatérve a családi szexre: úgy érzékelem, egyre jobban terjed! Ott volt az a tatabányai gyermekorvos, aki hat gyermeke közül négygyel folytatott vérfertőző viszonyt. Kapott vagy két évet? Aztán a pécsi nagypapa, aki teherbe ejtette a siketnéma, szellemi fogyatékos unokáját...

- Nem pécsi, pellérdi! - szóltam közbe. Jól ismertem az esetet, a pécsi családsegítők többször is nyilatkoztak róla a Dunántúli Naplónak.

- Mindegy. Baranya, nem? Egyébként nincs jelen-tősége. Idióták mindig, mindenhol vannak. A pszichopata hóhér, Pándy papa például Belgiumban kószolgatta rendszeresen a lányait! Még jó, hogy őket nem maratta szét savval a kádjában, mint hat másik családtagját. Persze mindenki csóválta a fejét! Hogy ilyen más családokban sose történhetne meg! Érdekes egy ország ez, Tvrtko. Miközben rohadtul prűdek vagyunk, és a szex még családon belül is tabutéma, hihetetlen pornódömpinget produkálunk a világnak! És bár csak minden huszonötödik magyar szeretkezik naponta, a színes lapok - ha burkoltan is -, de egyfolytában a dugásról írnak. Nálunk a családi szex hivatalosan úgy igaz, hogy „a család a fontos, nem a szex”. Persze, hogy mi a valóság... Képzeld, nekünk, jól kereső üzletembereknek akár házhoz is szállítanak teljes családokat, orgiára.

- Ez most komoly?

- De meg is kéri az árárt!

- Mégis mennyit?

- Nem tudom pontosan, nem érdeklődtem. Viszont van olyan kollégám, aki rendszeresen él a lehetőséggel, és tudom, hogy százezreket költ havonta ilyesmire. Akarod, hogy összehozzalak vele?

- Naná!

- Jó, de szigorúan név nélkül.

- Vagy álnéven. Mint veled is.

Egy héttel később a gödi Duna Csárdában randevúztam a bizarr szexért rajongó kollégával.

- Minden érdekel, nemcsak a családi szex, de első-sorban azért rokonokat szoktam rendelni - jelentette ki mindjárt az elején a bőrkabátos, aktatáskás, erős dohányos fiatalember. Halkan beszélt, hogy meg ne hallják a kerthelyiségben tartózkodók, nehogy rossz hírért keltsék. Pedig a Duna másik oldalán lakott. Hja kérem, ha az ember egy országosan ismert céget vezet, akkor bizony kínosan ügyelnie kell a nem hétköznapi vágyaira.

- Mondj egy-két dolgot, amiket a pénzedért bármi-kor megkaphatsz, szemben mondjuk velem, a közép-osztálybeli riporterrel!

- Ilyen például a biomuff.

- Micsoda?

- A biomuff. Ez azt jelenti, hogy szőrtanilag nagyon elhanyagolt női nemiszerv. Mint az őseimberek korában! Semmi fazon, csak a nagy természetes dzsungel. Kifejezetten azoknak a prémvadászoknak hagyják ilyenre, akik rá vannak kattanva a dús szőrzetre. Vigyázz, feláras!

- Vigyázni fogok. Mi van még?
- Hallottál már az all inclusive-ról?
- Nem, de el tudom képzelni.
- Az kizárt. Az all inclusive-os lányokkal kapcsolatban nem kívánhatsz lehetetlent. Egyszerűen nincs olyan, amibe bele ne mennének. Annyit is kérnek érte.
- Jó, ezt ne részletezd, bízd a fantáziámra. Mi a legdrágább szolgáltatás?
- A legdrágább? Az NA, azaz a Nature Action. - Pontosabban?
- A bércecsaj megengedi neked, hogy gumi nélkül told be a répát. De ez brutális megkopasztással jár, mert szegény rüfke nem tudhatja, mit szed össze tőled.
- Esetleg egy halálos kórt...
- Szóval ennek arányában kéri meg az aktus árát.
- Rendeltél már ilyet?
- Nem, még nem. Én is félek.
- A családi szexbe sem szállsz be?
- Óvszer nélkül? Soha!
- És tutira rokonok jönnek ki hozzád?
- Ha kérem, megmutatják a személyi igazolványukat.
- Lehet hamisított is.
- Lehet. De szarok rá. Lényeg az illúzió. Hogy egy anya és a lánya egyszerre játszanak a szemem láttára a családfő farkával. Ez rohadtul felizgat.
- Gondolom, otthon senki sem tud erről.
- Megőriütlé? Rendezett családi életet élek! Minden reggel én viszem oviba a kislányunkat és suliba a nagy-fiunkat. Ők semmit sem tudhatnak a papa különleges igényeiről.
- De szépen fogalmaztál: „különleges igények”!
- Nem tartom betegeseknek a vágyaimat. És amíg a családom nem látja kárát, veszélyeseknek sem. Mondok valami furcsát: ha valaki családiszex-videót nyomna a gyerekeim kezébe, én lennék az első, aki átvágnám a torkát. És még valami: otthon a hagyományos, papamamás családmódellet állítjuk a gyerekeink elé, sőt minden vasárnap reggel templomba is járunk.
- Hívó vagy?
- Igen.
- És gyónsz is?
- Azt azért nem. A papokban nem bízom annyira. De Istenben nagyon. És abban is, hogy amíg jó apa és jó férj vagyok, megbocsátja nekem, amit a belvárosi bér-lakásomban művelek.
- Ámen.

Ó-ó-ó! Nagymami, drága Nagymami...

„A nyolcvan év körüli nagymama műmosollyal kapaszkodott az urak ébredező férfiasságába. Saját bevallása szerint kellett néhány pohár alkohol, mire levetkőzte a tartózkodását. Néhány buja mozdulattal igyekezett pótolni az ifjabb kori aktivitást, amitől csak még szánalmasabb lett számomra ez az egész. Persze könnyen lehet, hogy másnak bejött a mamika produkciója. Később a lába közé mászott egy törpe, akit idővel egészen megsajnáltam, ugyanis negyven percen át tartó gigászi küzdelmet folytatott azért, hogy végre eljuttassa a nénit a csúcsra.”

Demo Version - Winnovative Software Components

Gondolt egy nagyot egy tévés kollégám, és alapított egy digitális céget. Beleölt pár milliót a szerkentyűkbe, számításai szerint három hónap alatt kitermelte volna a befektetett összeget a vállalkozás. Az első megrendelése azonban egy öregpornó film megvágása volt. Nem igazán fűlött hozzá a foga, de kezdő vállalkozó ne válogasson, igaz? Fogta, megcsinálta a melót. Aztán kiment hányini a vécébe, és másnap felszámolta a céget.

A kapcsolata persze nem halt el a pornószakmával, hiszen olyan jól sikerült a meló, hogy utána még hónapokig zargatták, nem vágna-e meg még néhány produkciót. Nem vágott. De azt elintézte, hogy fű alatt beosonhassak egy nagymama-pornó forgatásra.

A nyolcvan év körüli nagymama műmosollyal kapaszkodott az urak ébredező férfiasságába. Saját bevallása szerint kellett néhány pohár alkohol, mire levetkőzte a tartózkodását. Néhány buja mozdulattal igyekezett pótolni az ifjabbkori aktivitást, amitől csak még szánalmasabb lett számomra ez az egész. Persze könnyen lehet, hogy másnak bejött a mamika produkciója. Később a lába közé mászott egy törpe, akit idővel egészen megsajnáltam, ugyanis negyven percen át tartó gigászi küzdelmet folytatott azért, hogy végre eljuttassa a nénit a csúcsra.

A forgatás végén elcsíptem a mamikát. Nem mondhatnám, hogy viharos jókedvvel mesélt a forgatási élményeiről. Az élettörténetét meghallgatva azonban már nem is tűnt olyan elviselhetetlennek ez a fajta nyugdíj-kiegészítés. Maradjunk annyiban: keményen bánt vele a sors, nem ismert egyebet, mint keserűséget. Száraz szavai nyomán életre kelt a rendszerváltáskor talajvesztett munkásosztály hétköznapijainak minden szennye. Ő már akkor is nyugdíjban volt, de gyárban dolgozó fia és lánya szinte azonnal utcára kerültek, s lassan húsz éve képtelenek felkapaszkodni az alkoholizmus siralomvölgyéből.

A világhálón úgy 420 millió, kifejezetten felnőttek számára készült weboldal van. Terhesszextől a melegpornóig, zöldségszextől a tárgypornóig minden megtalálható. Szakértők szerint a pornó idegrendszerre gyakorolt hatása a kokainéhoz hasonlít. Sőt, egy pszichológus egyenesen azt állítja, hogy ha valaki hosszú távon a pornográfia hatása alatt áll, egyre többet és többet akar majd, a kezdeti „dózis” már nem lesz elég, és meg sem áll olyan videóik, melyeken csoportos szexet, szado-mazochista praktikákat és állatokkal való nemi kapcsolatot nézhet. Régen, ha az emberek pornóra vágytak, felöltöztek és elmentek egy szexmózbiba, vagy vásároltak néhány frivol újságot. Ma elég csak bekapcsolni a számítógépet, és máris megnyílik előttünk a kéj birodalma. Innen már csak egy lépés a függővé válás, de ez nem ennek a könyvnek a témája. Maradjunk annyiban, hogy az már most látszik: a túlzott internethasználat előreláthatólag a 21. század sajátos szenvedélybetegsége lesz. Olyan lehetőségeket kínál, amelyekkel még a legmagasabbban képzett értelmiségiek is boldogan élnek majd. Arcuk és személyiségük vállalása nélkül lehetnek közösségek tagjai, és úgy teremhetnek kapcsolatot másokkal, úgy vásárol-hatnak, úgy szórakozhatnak, és úgy tájékozódhatnak a világ dolgairól, hogy ki sem kell lépniük a lakásukból.

Különös vágyaik persze a zárt ajtók mögött maradnak. Hisz ki kürtölné szét szívesen, ha abban találna örömet, hogy egy kedvesen mosolygó nagymamát levizelnek, vagy hogy egy idős asszony egy mező közepén üríti a székletét.

Koxi szerint sok százezren lehetnek, akik ilyesmire gerjednek. Ő aztán tudja: az erotika világának egyik legkeresettebb operatőre. Néha dolgoztunk együtt „ártatlan” tévés anyagokon, de az igazi pénzt mindig a mellékes hozta neki a konyhára. Más kérdés, hogy épp a pornózás miatt kezdett piálni. Mint beszélgetésünkéből kiderült, máshogy nemigen tudná végigcsinálni a forgatásokat. Pedig igazán „beteg” filmeket sosem vállal. Vagy mégis?

- Amitől nem fordul ki a gyomrom, azt megcsinálom - vallotta be töredelmesen, amikor leültünk csevegni egy csepeli kiskocsmában. Láttam,

hogy vigyáz az itallal: csak annyit fogyaszt, hogy még ura legyen ön-magának, és ellenőrizni tudja, amit mond. - Az omapornóval például semmi bajom.

- Oma?
- Nagyi.
- Így hívjátok a szakmában?
- Igen.
- Hány éves volt a legidősebb néni, akivel forgattál?
- Hetvenkilenc. Nem sokkal korábban porckorong-sérvvvel operálták. A történet szerint miután arcon spriccellték, bele kellett volna fordulnia a kamerába. Jött a lövés, rá a néni képére, az meg szegény próbált volna felém fordulni, de nem ment neki. Egyszerűen nem forgott még úgy a csípője, kevés idő telt el a műtété óta.
- Magyar hölgy volt?
- Abszolúte.
- Csak a pénzért csinálta?
- Persze. Nyugdíj-kiegészítés. Különb en igazi nagy-mama típus volt: előre kijelentette, hogy szombaton és vasárnap nem hajlandó filmezni, mert jönnek az unokák, és sütni-főzni kell.
- Egy kicsit sem ráz meg az ilyesmi?
- Ennyi év pornózás után? Egy kicsit sem. Sőt, néha egészen felszabadultan tudok nevetni egy-két mamin. Megesett például, hogy az egyik forgatáson megkértem egy nénikét, mosolyogjon, miközben dolgoznak rajta. Elhúzta a száját, mire majd bepisált a stáb. Volt vagy öt foga a néninek. Megkérdezte szegény, hogy min nevetek. Mondtam, semmin, csak úgy eszembe jutott valami.
- Nem álltatok le a forgatással?
- Dehogy, a produkció nagy része akkor már dobozban volt. Talán az utolsó aktust vettük föl éppen. Attól fogva azonban minden nénit leellenőriztem forgatás előtt.
- És ha nem volt foguk?
- Erre később általában figyeltek a szereplők, mert híre ment az esetnek. Talán egyszer volt még, hogy egy mamika rám mosolygott, és üres volt a szája. Mondom neki. „Hol a fogad?” Mire ő: „Nyugi, meglesz holnapután.” Mondom neki: „De ma forgatjuk a filmet, tündérem!” Széttárja a kezét. Na, kimentem a folyosóra, felhívtam Amerikában a producert. Azt mondta, fog nélkül nem kell, köszönjük. Szegény mamika, hogy sírt!
- Sokan jelentkeznek az idős hölgyek közül szereplőnek?
- Rengetegen. Egykori tanárnők, óvónők is. Tengődnek a nyugdíjukból, próbálnak valami pluszpénzhez jutni.
- De az unokaik azért nem tudják, hogy miből lesz nekik drága karácsonyi ajándék?
- Nem. Illetve egyetlen néni esetében az egész család tudta, hogy mivel foglalatostkodik! A férje, a gyerekei, az unokái, mindenki.
- És?
- Szégyellték magukat miatta, de a pluszpénznek azért örültek.
- Mennyit kap egy nagyi egy filmért?
- Arról tudok nyilatkozni, amit mi fizetünk nekik: nálunk egy húszperces jelenetért 37 500 forintot kap egy néni. Persze ha sorozatról van szó, mint például az „Öreg picsák”, vagy a „Perverz nagymamák”, akkor valamivel nagyobb tételről beszélhetünk.
- Megrendelésre dolgoztok?
- Általában igen. Gyakran egyenesen Amerikából jön a megrendelés. Ők pontosan meghatározzák, hogy hány jelenet kell, milyen típusú, szőrös punci vagy kopasz punci, és melyik korcsoport.
- Beszéltem Kovival. Azt mondta, hogy a holland és a japánok ott is a legoperatívabbak.
- Így igaz. De látnád csak a „csápos nemi erőszakot” is...
- Az mi?
- Egy kamaszlányt megerőszakol egy polipszerű teremtmény. Ezeken ne akadj fönn, náluk a szexipar használata teljes mértékben elfogadott. Képzeld, van olyan távolkeleti ország, ahol a gyerekek már 13 éves koruktól megvásárolhatják a pornográf termékeket! És meg se kottyan nekik egy kis kötőzős közöszlés. Ahogy mondják: Japánban a pornó ott kezdődik, ahol egy nyugati országban abbahagyják. Rohadt sok erőszak van a filmjeikben. De figyelj, a nagyipornót, amit mi készítünk, azért nem nevezném extraperverznek.
- Mit neveznél extraperverznek?
- Mit? Mondjuk a mostanában divatos torokdugást, ami többnyire hányással végződik.
- Ennyi! Beszéljünk inkább a nagyikról! Milyen korcsoportok vannak nálatok?
- Ötven és hatvan között, illetve hetven és nyolcvan között.
- És pontosan megadják, hogy mi legyen egy jelenetben?
- Igen.
- Lehet, hogy nagy hülyeséget kérdezek, de ezek-nek a néniknek épp úgy van rajongótáboruk, mint például Michelle Wildnak? Úgy értem, akadnak, akik mondjuk kifejezetten Teri néni filmjeit keresik?
- Úgy tapasztalom, hogy működik valami ilyesmi. Egyeseknek elég, ha csak meglátják az általuk kedvelt nénikét egy DVD borítóján, máris nyúlnak a pénztárcájuk után. Valójában a minőség nekik már nem is igazán lényeges.
- Csak operatőrként számíthat rád a pornóipar?
- Ma már rendezek is. A helyzet az, hogy azért valamivel felkészültebb vagyok az átlagos pornosoknál. Elég sok területét ismerem a filmezésnek. Kameratechnikus voltam a Mafilm-ben, aztán híroperatőr-ködtem, és egyszer csak beköszöntött a pornó. Persze nem teljesen váratlanul, hiszen ezelőtt tíz évvel melóztam Kovinál egy-két filmben technikusként. De hogy operatőrként is részt vegyek produkciókban, erre csak évek múltán került sor. Kiesett egy kollégám, erre elkérte egy ügynök a telefonszámomat, és forgatni hívott. Naná, hogy filmes értelemben megettem ott mindenkit: azért én egy elég ügyes operatőr vagyok. Egy holland pasas volt a producer, jól kijöttünk. Így lett az egy napos melóból sok-sok év. Ma már kétezer kisfilmen vagyunk túl, ami úgy háromszáz DVD-nyi anyag.
- Emlékszel az első napodra?
- Hajaj, állt a lécs rendezen!
- Izgatott, amit láttál?
- Nagyon is! De már eleve úgy mentem oda, hogy igen kanos voltam. Emlékszem, reggel belőttem a sérómat, hogy jól nézzen ki, hátha összeszedek egy pornos csajt.
- És?
- Nem szedtem össze. Akkor legalábbis nem. Aztán amikor már az ötödik jelenetnél jártam, olyan nyugodt voltam, mintha zsömlét sütnék egy péküzemben, vagy szőlőt metszenék egy borászatban. Persze a pornózás mindig csak másodlagos maradhatott a tévés meló mellett.
- De hogy a fenébe tudod összeegyeztetni, hogy hétfőn, mondjuk, elmész egy párt sajtótájékoztatójára meg az Állatkertbe a jegesmacikölykökhöz, kedden leforgatsz egy nagymamapornót, szerdán megcsinálsz egy vallási magazint meg egy autós műsort, csütörtökön meg egy családpornót?
- Hát igen, kérdeztették a haverok, hogy ezt az egészet hogyan bírom. Neked is azt tudom mondani, amit nekik feleltem: munka és munka

között zéró különbség van, legalábbis a filmezénál szempontjából. Mindkettőt melónak fogom föl. Amikor kijövök egy pornóforgatásról, megrázom magam, és úgy érzem, mintha lezuhanyoztam volna. Mintha lemostam volna magamról a mocskot.

- Sosem volt olyan, hogy belehaltál egy kicsit egy durva melóba?
- De igen, az elején. Megtörtént, hogy hazaérve egy forgatás után kiszálltam a kocsiból, és egy egész órát sétáltam a háztömbünk körül. Ennyi idő kellett, hogy egyáltalán be tudjak lépni az otthonunkba a feleségemhez meg a gyerekeimhez. Ez volt az én „lezuhanózkodásom”. Aztán szépen lassan belefásultam az egészbe. Ma már a lányok közül sem akarom mindet megdönteni.
- Milyen filmeket rendeztél?
- Például nagymamásat. Sőt, ott tulajdonképpen mindent én intéztem, egyedül.
- Honnan volt szereplőd?
- Egy ügynöktől. Három-négy ügynök van Magyarországon, aki pornózásra közvetít szereplőket. Többet nem is igen tartana el a piac.
- És pornót vállaló nagymamák? Ők vajon hányan lehetnek?
- Aktívakra gondolsz? Akiknek tesztjük van?
- AIDS-teszt?

- Az kevés: ide teljes szűrés kell: AIDS, klamídia, gomba... Szóval aktív, mindig hadra fogható néni úgy 30-40 lehet az országban. Én legalább ennyivel forgattam. Ötvenéves lehet a legfiatalabb, nyolcvan a legidősebb.

- Ezek a néni élvezik a forgatásokat?
- Szerintem igen. Bár ez korfüggő is. De most mondd meg: ki dug már meg egy ennyi idős nőt? Na látod! Naná, hogy élvezi, ha valaki rendesen gerincre vágja! Lehet persze, hogy egy nyolcvanéves esetben más a helyzet. Velük nekem is akadtak már nehézségeim. A legrohadtabb élményem egy oma és egy tini közös melója volt.

- Nagymama és unoka?

- Kintről ez volt a rendelés. Szereztünk egy gyerek-lánynak látszó, de valójában nagykorú csajt, meg egy nénit. Már a forgatás előtt botrány volt, mert a csaj csak ránézett a mamikára, és mindjárt öklendezni kezdett. De kellett a lé, úgyhogy nekiláttak egymásnak. Csakhogy már a kezdeti nyal-fali közben jöttek a problémák. És meglepetésemre nem a csajjal voltak gondok, hanem a hetvenéves nagyival. Sírógörcsöt kapott, hogy ő ezt nem akarja. Aztán nem úgy nyalt, ahogy kértem. Egyáltalán nem nézett a kamerába, hazug módra élvezkedett.

Rászóltam kétszer, háromszor, a végén már üvöltöttem. Tényleg idegbajt kaptam. Megszoktam, hogy profikkal dolgozom, erre itt szívtam ezzel a két totál amatőrrel. Végül bedobtam a törülközőt, és megkértem egy haveromat, hogy forgassa le a filmet, mert én nem bírom idegekkel.

- Nem sajnáltad a nénit?
- Egyetlen nénit sajnáltam, egy csehországi forgatáson, de ő majdnem belehalt egy erőszakpornóba. Szerencsére nem én álltam a kamera mögött. Egyébként senkit sem sajnálok, mert nem fegyverrel kényszerítik a szereplőket a pornózásra. Tudják, hogy nem babaruhát varrni jönnek.

- Beszélgettem egy filmes nagyival, aki bevallotta, né-ha kell neki egy feles, hogy gyomra legyen a pornóhoz.

- Tapasztaltam ilyesmit, igen. Van, akinek elég egy feles. Van, akinek tíz kell. Találkoztam olyan omával is, aki annyira részeg volt, hogy haza kellett küldenem. El-kezdett hisztériázni, de nem tágitottam. Mondtam neki, hogy „menj haza, nem tudsz így dolgozni!” Van egy határ. Meg lehet inni két-három felest, de már ez is necces. A színész általában nem rajong a piaszagú színész-nőért. És ez persze fordítva is igaz. Az italias pasinak bűdös a szája, nem áll fel a farka, ráadásul a kapatos pornósok általában nem reagálnak úgy a kamera előtt, ahogy kérjük. Kéfélnek rendesen, de gyakran elfelejtik, hogy ott a kamera. Mutogathatok én, hogy forduljanak meg, nézzenek arra, emeljék fel a fejüket, tolják följobb a feneküket, le se tojnak. Egyszerűen nincsenek ott agyilag.

- Spangli? Drog? Élnek vele a szereplők?

- Hagyjuk ezt. Ne keverd a pornót a szexuál

Maradjunk annyiban: akad ilyesmi. De a nagy többségnek nincs szüksége ajzószerekre. Anélkül is élvezik azt, amit csinálnak.

- A tini is a nagymamával?

- Ha máskor nem, hát amikor kifizetik nekik a gázsit. De hidd el, én aztán látom meló közben az arcokat. Jó, van, hogy undor látszik a képükön. Ám ha egy gyakorlott srác elkap egy nagyit, akit nem nagyon kezelgetnek odahaza, azért a mami nagyon hálás tud lenni. Meg a tini is. A face to kamera, a rever colsber position nagyon árulkodó: premier plánban látom a képüket. A profik világában persze más a helyzet. Ők nyolcvan százalékban valódi érzelmek nélkül, pusztá pénzkereset miatt vonaglanak egymáson a kamerák előtt.

- Csinálsz egészen extrém filmeket is?

- Ami a nagypornónál, meg a családszexnél is durvább? Igyekszem nem csinálni. Persze az sem mindegy, hogy az extrém film wall to wall, gonzó, vagy future movie. A future movie ugye a nagyjátékfilm. Azt ma már nem forgatok. Hosszú, macerás. A gonzók többsége brutál kemény, full action, hiszen általában videokabinokba készülnek. Nem kell pörgetni a filmet előre-hátra, tutira mindig megy a reszelés. Az elsődleges cél, hogy minél hamarabb eljuttasd magad az élvezésig. Ma már ebből is csak keveset vállalom. Inkább wall to wall-t készítek. Ezek videoklipszerű, nem dialógusra épülő rövid történetek. Van tíz-húsz lámpa, néha fartcsere... kellemes, egyszerű.

- Ha nem is nagyon készítesz animalszexet, vagy pisi-kaki pornót, azért tudsz róla, hogy szép számmal születnek kis hazánkban az efféle opuszok?

- Tapasztalataim szerint főleg a németek szeretik ezeket a perverzításokat. Van is egy német haverom, aki kifejezetten ilyen filmeket csinál. Magyarországon is forgat. A minőség sokszor nulla, de ezeket a mozikat nem a szép tiszta képekért szeretik a vásárlók.

- Ti, akik gondosan bevilágított, minőségi produkciókat gyártotok, lenézitek az ilyesmit?

- Inkább röhögünk rajta. De a társam, egy szappan-opera korábbi rendezőasszisztense, kifejezetten rühelli az ilyen filmeket. Sőt, azt kell mondanom, hogy a velünk dolgozó profi baszóiuk - így nevezzük a férfiszereplőinket - sosem alacsonyodnának le egy animalpornóhoz.

- Hol csinálják azokat a filmeket, amiket még te sem vállalsz be?

- Berlinben jártam egy kis stúdióban, ahol ilyen mozikra szakosodtak. És idehaza is vannak különféle szadomazo pincék, ahol forgatni szoktak, de ebben nagyon nem vagyok otthon. Azért a „szép és gondos” filmekhez még egy gondolatot, ha megengeded. Szóval, hiába akarsz te szép és gondos mozit csinálni, a végeredmény sokszor nem olyan, amilyet elképzeltél. Néha például eszeveszettül kell sietni, és olyankor oda a gondosság.

- Miért kell sietni?

- Mondjuk mert a lányok türelmetlenek. A harmadik aktus után azért már viszonylag fáradtak. Sőt, a harmadik jelenetben esetleg már a palinak sem áll olyan állhatatosan a vesszője.

- Állítólag vannak nők, akiket kifejezetten arra szerződtettek, hogy ilyenkor segítsenek a férfiakon...

- A felszopókra gondolsz? Ma már nem divat az ilyes-mi. Illik magadtól is bevetésre késznek lenned. Persze melegpornóban szükség lehet a felszopókra. Képzelheted, mit küzd az a pasi, aki nem meleg, és mégis meg kell farkalnia egy férfikollégáját. Na, olyankor elkél egy nő, aki segít a merevedésben. És ha az se megoldás, akkor jön az injekció.

- Megszúrják magukat?

- Persze. Olcsóbb, mint a viagra. Megcélozzák a túvel a farkuk tövét, és attól kezdve akár órákig is áll ne-kik, mint a cövek.

- Mindezt mennyiért művelik?

- A színészek jelenetekre vannak fizetve. Manapság százezer körül mozog egy akció, de ez az összeg természetesen függ attól, hogy normál vagy anál aktusról van szó, esetleg dp, airtite vagy gangbang a követelmény.

- A három utolsót, ha volnál szíves kifejteni...

- A dp az, amikor ketten egyszerre dugják a csajt. Az airtite: három fiú és egy lány. A gangbang a 4-1-es felállástól kezdődik.

- És mondjuk az öt pali-egy nő felállásra jobban fizetnek?

- Természetesen.

- Honnan lehet tudni, hogy egy hölgy mit vállal és mit nem?

- Mindenkinnek van egy saját adatlapja. Ma már az interneten is fellelhető a szakmabeliek számára. Persze ez is képlékeny, hiszen hiába írja valaki magáról, hogy csak normált vállal, dupla gáziért azért anélre is be lehet fűzni.

- Olyan is akad, aki gyakorlatilag mindent bevállal?

- A dp tulajdonképpen már mindennek számít. Persze van a duplapunci meg a duplaanál, amikor lyukanként két pasival kell számolni.

- Az ilyesmi nálad még gond nélkül belefér?

- Hogyne. Ha jól emlékszem, egyetlen egyszer esett meg velem, hogy análnál bedobtam a törülközőt. Kint voltam Prágában, és mondta a rendező, hogy menjek föl a lakásba, és filmezzem le az aktuális jelenetet. Fel-mentem, a kamera mögé álltam. Hirtelen hátrahőköltem. Előttem egy lány hevert, akit egy pasi kényeztetett a lába között, de a pasit hátulról épp egy másik hím tologatta. Komolyan rosszul lettem! Odajött a rendező, hogy „Na húzza a faszomba!”, és lefilmezte ő az egészet.

- Soha nem csináltál melegpornót?

- Soha. De az a cég se csinált többet, mert megbukott vele. Az a prágai meló volt az első és az utolsó ilyen próbálkozása. Egyébként tudod, mit mondok? Öt éve még bevállaltam volna! Akkor nem érdekelt, csak a zsozso. De ma már másképp látom a világot. Van egy kislányom. És valahogy az análjelenetektől is rosszul vagyok. Folyik ki a szar...

- Tényleg, mit szól ehhez a melóhoz a párod?

- Éva? Azt szeretné, ha belátható időn belül kiszállnék ebből az egészből. Egyébként én is ezt szeretném. - Éva nem szakmabeli, ugye?

- Dehogy! Bankban dolgozik, diplomás. De ne írd le, mert szeretem. Vagy leírod? Mindegy, írad. Végül is nincs ebben semmi titkolnivaló.

- Miért akarja, hogy abbahagyd? Gondolom, a pornóval a kétszeresét is megkeresed a tévés fizetésednek.

- Nyolcszorosát.

- Pláne!

- Nézd, egyrészt ahogy múlnak a pornós évek, úgy használdsz el te is egyre inkább ebben a melóban.

Régen azt hittem, jó ez nekem. Azt hittem, jó meló végigfilmezni egy dugást. Ma már egyre kevésbé érzem így. A pornós fiúkkal jóban vagyok, szeretem őket, de azt hiszem, a szexipar már nem az én terepem.

- Talán ezért is beszélgetsz velem ilyen nyíltan mindenről. Mert már nincs tétje.

- Tévedsz, én mindig is szókimondó voltam és őszinte. De folyton éreztem, hogy alapjában véve azért én nem odaillő pali vagyok. Ezért is kezdtem piálni. Forgatás után általában berúgtam, mert nem bírtam idegileg...

- A látványt?

- Úgy az egészet. Reggel 8.30-kor megjön a make up, 9-kor beállítás, 10-kor elkezdjük, és este tízig folyik a meló.

- Család?

- Viccelsz? Mikor? Ez is az oka annak, hogy végleg fel akarom váltani a pornózást a tévézéssel. Az sem izgat, hogy sokkal rosszabbul fizet. Egy életem van, féltem a nyugalmamat, az egészségemet. Gondolj bele: három hét múlva forgatnom kell egy hetet egy pornóstáb-bal, de már most rosszul vagyok tőle!

- Van valamilyen pornós díjad?

- Van. A berlini fesztiválon díjaztak a legjobb kameramozgás kategóriában. Egy stockholmi rövidfilm-fesztivált is megnyertem, méghozzá egy csepeli, Duna-parti szoftos, aranyos filmmel. Susog a nád, napozik a nő, anyáznak a pecások... szerették a skandinávok! Mindjárt emelkedett is a gázsím a díjtól!

- Nézel pornót?

- Szoktam. Éva persze sosem hiszi el nekem, hogy azért bámulom éjszakánként a szexcsatornákat, mert a bevilágításokra, a kameramozgásokra vagyok kíváncsi. Kémkedem a konkurencia után!

- De hisz épp az előbb mondtad, hogy abba akarod hagyni. Akkor meg minek a kémkedés?

- Hogy megnyugtassam magam: én még mindig sokkal jobban csinálom ezt a szakmát.

Demo Version - Winnovative Software Components

Többet erővel, mint ésszel

„Egy baleset helyszínén találtam magamat, vértől ragacos arcú áldozatok között. Legközelebb a fekete autó roncsához egy idős asszony hevert, hosszú sárga haja felszakadt mellkasára tapadt. Törzse alsó végénél mintha elvágták volna: alul kikandikáló, lecsupaszított medence-csontja fehéren rajzolódott ki az éjszaka sötétjében. A csont alatt néhány centivel két, tőből leszakadt göcsörtös lába hevert. Öt-hat méterrel arrább a lánya feküdt vérbe fagyva. Jobb karja jóformán beleégett az arcába: ijedtségében védekezően maga elé kaphatta az ütközés pillanatában...”

Végh József klinikai szakpszichológus kész szakvéleményt írt válaszelevelében az állatvédő Szilágyi Istvánnak. István, kérésemre, elküldött neki néhány kőkemény erőszak-szexfilmet, a pszichológus pedig megnézte, és véleményezte azokat.

„Megtekintettem az ön által küldött filmeket - így Végh úr. - Egy film kivételével valamennyi tartalmaz erőszakot, ami igen káros hatású, különösen a fiatalok esetében, mert könnyen tévesztik össze a filmek valóságát az élettellel, és tekinthetik normálisnak a szexuális erőszakot. Felmerül a nemkívánatos minta követésének lehetősége is a filmek alapján. A nőket kiszolgáltatott pozícióban mutatja be, amely mindkét nem fiataljaira káros hatást gyakorol. Az sem normális, akinek a szexuális vágy felébresztéséhez, az élvezet fokozásához ilyen filmekre van szüksége. Sőt, valószínű, hogy patológiás.”

Patológiás... patológiás... izlelgettem a kifejezést. Patológiás, azaz beteges, kóros. És közben a rádióból dübörög a frissen érkező adat: „...az internetes pornó árbevétele tavaly meghaladta a százmilliárd dollárt!” Rengeteg pénz. A világhálós szexfüggőség ma már nép-betegséggé vált, férfiak tízmilliói végeznek rendszeres önkielégítést, virtuális szexet bámulva a monitorjukon. Ezekről azért vannak sejtéseink. Azt azonban csak nagyon kevesen tudják, hogy a szexipar legdinamikusabban növekvő része a szadista pornó. Az elmúlt években megkínzott nők és férfiak fotói lepték el a világhálót. Beszéltem olyan szakemberrel, akinek meggyőződése, hogy ezek a tartalmak azt erősítik a felnövekvő generációban: embereket megkínozni és meggyalázni élvezetes! Szerinte az emberekben ott rejlik az „alázási ösztön”, és az internetes erőszaksex, ahogy ő fogalmazott, „beteges állatokat nevel a gyerekekből”.

Miközben a felmérések szerint a 8-16 éves internetfelhasználó korosztály 90%-a már nézett internetes pornót, a szadista szexet nem tiltja a törvény. Még senki se került dutyiba, csak mert örömet okozott neki a fájdalom okozásának vagy elszenvadásának a bámulása. A szadista pornó tehát a jogalkotók szerint semmivel se rosszabb mondjuk a terhespornónál, a fetisizmusnál, vagy az animalszexnél.

Ennek vélhetően szívből örülne a beteges hajlamai miatt huszonkét évet raboskodó de Sade márki (a szadizmus névadója), vagy az ostromozásért valósággal rajongó Leopold von Saeher-Masoch osztrák regényíró (a mazochizmus keresztapja), már persze ha még élnének.

Jómagam egy tomboló nyári napon úgy döntöttem, hogy Sade márki és Saeher-Masoch úr nyomába eredek.

Hogy miképpen jutottam el egy erőszakpórnó-forgatásra? Nos, akadt, aki segített, ráadásul pénzembe sem került, de segítőm kilétét fedje jótékony homály. Ezt ő kérte. Maradjunk annyiban, érintett a dologban: az erő-szakpornó csinált a lányából drogost tíz évvel ezelőtt. Nem mondom, némi izgalommal a szívemben caplattam a forró aszfalton, de eltökélt voltam. Hogyan is ír-hatnék hitelesen olyasmiről, amit nem láttam a saját szememmel? Ha elmentem a lepratelepre és Csernobilba riportot készíteni, az erőszakpornótól fogok visszariadni? Egyébként is elevenen élt bennem annak a filmnek az emléke, amely a megtekintése után még éveken át foglalkoztatott. Nicolas Cage 8 millimétere egy magán-nyomozóról szól, aki egy stuff-movie, azaz erőszakos pornófilm készítőinek ered a nyomába. A nyomozónak ugyanis meggyőződése, hogy miközben a videón látott, megkínzott lányt megerőszakolják, valóban meg is ölik.

Sokáig azt hittem, hogy ilyesmi csak az amerikai filmekben létezik. Egyáltalán, hogy az erőszakpornó valami divatos kamu marhaság. Hisz csak nem gerjedhet ember arra, hogy egy megkötözött, vérben úszó lányt halálra erőszakolnak!

A forgatás helyszíné felé tartottam tehát, mindent beborított a nehéz kánikula. Szellő sem rezdült, ernyedten szunyókált a világ a hőségben. A „stábra” egy szutykos pincelyukban találtam rá, amely más napokon a fő-város legalja kupijaként üzemelt. A közelből rothadó szemet szaga áradt zavartalanul, a bűz a földalatti helyiségekbe is beette magát.

A szurtos, salétromos falak tövében épp egy züllött prosti ábrázatú nőcske festette rikító vörösre a száját. Amikor végzett, keresztbe rakta rossz, kacska lábát, és szívni kezdett valami ócska bagót.

Nyúlánk, szőrös fülű, sebhelyes arcú fiatalember lépett hozzám. Bemutatkozott: Mi, az asszisztens. Aztán foghegyről odavetette a nőnek, hogy szedje össze magát, mert kezdenek. Látszott, hogy viszolyog tőle. Később el is mondta a véleményét.

- Tudja, nem véletlen, hogy lecsúsznak, és higgye el, az ilyen fapados nőkért nem kár. Az ilyen nő mind köztulajdon. Használni kell őket, aztán eldobni, mint egy papírzsebkendőt.

Miközben beszélt, egészen közel hajolt hozzám. Megcsapott az áporodott szájszag. A legszívesebben be-leöklöztem volna a képébe, de nem lett volna célszerű botrányt csinálni. Ugyanis éppen ő intézte el, hogy öt percre bemehessek a nagyfőnök irodájába.

Ez azonban még odébb volt. Egyelőre végig kellett néznem, ahogy a kába nőcskét lekötözik egy ágyra. Aztán jött egy pasas, kezében három-négy hosszú tüvel. A nő melléhez illesztette a tüket. Amaz nyöszörögve tűrte a kínzást. Miután a férfi befejezte a szurkálást, forró gyertyaviaszt csöpögtetett a nő szeméremdombjára. Mire a pasas végzett a hentesmunkával, a nő eszméletlenségbe sülyedt. Néro császár bizonyára élvezte volna a látottakat, az ő szexorgiáin ugyanis mindennapos volt az efféle véres erőszak. És néhány száz éve sem csináltak túl nagy ügyet a szado-mazochizmusból, sőt: azok a kéjhölgyek, akik gúzsbakötést és korbácsolást is vállaltak, mindig nagyobb honoráriumra számíthattak.

Hideg vizet fröcsköltek a nő arcába. Nagy nehezen magához tért. Véget értek a kínjai. A megkönnyebbülés mély sóhajával eresztette le a lábait, s egy ideig tágra nyílt szemmel bámulta a mellkasán heverő véres szikét.

Később megkérdeztem, nincs-e kedve beszélgetni velem. Azt mondta, várjam meg, míg felöltözik. Eltűnt. Közben rendületlenül gyártották a mozikat: ezúttal egy fekáliapornóba kezdtek. Rápillantottam az asszisztens kezében rezgő papírlapra. Ez volt ráírva nagy betűkkel: Alázás, szar!

Alacsony, pocakos úr érkezett, ősz pofaszakállal. Nekidurálta magát, és máris egy kövérkés, középkorú hölgy hátsójánál kezdett tüsténkedni.

- A fingpornóban a legnagyobb - bökött a sebhelyes arcú Ati az öregúr felé.

A Csokis palacsinta című opusz óta tudom, hogy akadnak, akik a bélsárra gerjednek. Ezek után teljességgel érthetetlen azon fennakadnom, hogy egyeseket a szellentés izgat föl szexuálisan. Mégis fennakadtam rajta.

A bácsi vitézül állta a (bél)sarat. Pelyhes oldalszakállán csomókban fityegett a fekália.

- Gondolom, egy pillanatig sem élvezte... - sündörögtem oda hozzá néhány perccel később, a „smink-szobában”, ahol épp a fekália nagyját takarították le róla törőlkendővel.

- Mit élveztem volna rajta? - förmedt rám, szinte tajtékozva. - Mit lehet azon élvezni, ha az ember szájára csinálnak? Ahhoz már tényleg betegnek kell lenni! Neccs a pusztán pörölgés!

Demo Version Winnovative Software Components

Az asszisztens megérkezett, hogy most fogad a főnök. Vagy ahogy szerényen magát nevezte: a pornópápa.

A pornópápa köpcös, élveteg férfi volt, tetőtől talpig jól meghintve arannyal. Elégedetten vigyorgott szivarjának füstfellege mögül.

- A közönség rajongó csodálattal övezi a sztárjainkat - büszkélkedett.

A „sztárjaink”-ra kissé megrándult a szám széle, mire a pápa elvigyorodott, és így szólt:

- Fura egy világ a miénk. Ide nincs szükség széparcú, csinos lányokra. Ide, a nagyipornóhoz öreg és csúnya szereplők kellenek. Az erőszakszexhez meg jól üvöltő áldozatok. Vagy olyanok, akik szeretik a kakát. Viszont így bárki kiteljesedhet! Nálam a legnagyobb sztárok mind ráncos nyakú, girhes mellű, véceszagú lotyók, kurva nagy hanggal!

Szíven ütött a mesterkéletlensége. Indulni készültem. Feltápáskodott az asztala mellől, kikísért a szobájából. Kint, a dohos helyiségben épp egy sovány, lógó mellű nőt fojtogattak, miközben a rendező szitkozódva zsörtölődött: nagyobb átélésre vágyott. A pornópápa leereszkedő mosollyal figyelte a reakcióimat. Kurtán megbiccentette a fejét.

- Vérbeli nöstény, mi? Valóságos kis boszorkánnyá válik, ha feltűzelik! De látom már, hiába minden: maga nem lesz a kliensem... - állapította meg a kialudt szivarvéget rágva.

- Nem, nem valószínű - erősítettem meg a véleményét, aztán az elfehéredett arcú, levegő után kapkodó nőre mutattam.

- Nem haj, hogy megfullad?

- Ahogy az a híres zenebohóc mondta: „Van mááásik!” - vihogta.

Az nyilvánvaló volt számomra, hogy nem egy Einstein, de hogy ilyen érzéketlen is, azon azért meghökkentem. Bevallotta, hogy az sem érdekli, ha néhány kölyök véletlenül szembesül a „munkáival”.

- Egészséges kölykőn nem fog a nuna! - röhögött. Mocskos egy jellem volt, de legalább őszinte. És kétségtelenül átkozottul gazdag. Ez a pápa például néhány örületig hajszolt orgiából villát vásárolt a francia Rivierán.

Később láttam, hogy a film megrendelhető egy csomagküldő szolgálatnál. A kazetta borítóján úgy reklámozták az alkotást, hogy VALÓDI ERŐSZAK! Nos, nem tudom, hogy a főszereplő hölgy szenvedésében mennyi volt a valóság és mennyi a színészi munka, de a hely-színen igen meggyőző volt az alakítása. Bár az is igaz, hogy fél órával a fojtós jelenet után már hétköznapi természetességgel lépett ki az egyik mellékhelyiségből.

A pápa ment, a „megszurkált” nő jött. Nehezen mozgott, fáj a melle. Néhány utcával arrébb beültünk egy külvárosi késdobálóba. Rendelt egy fröccsöt. Aztán még egyet, és még egyet. A gyerekkoráról kérdeztem. Szürke volt a kimerültségtől, de készségesen mesélt. Talán mert tudta, hogy a végén kifizetem az italát. Vagy csak jól esett kibeszélnie a bajait valakinek. Lassan megelevenedtek előttem az átéhezett gyermekévek, a végigfagyoskodott telek. Megidéztük a részeges apa alakját, aki alkoholmámborban úszva minden áldott este végigfektette az ágyon a négy gyerekét és húsz percen át ütötte-verte őket a szíjával. Évekkel később jött a férje, és az is verte. A három gyerekükből egyet halálra püfölt. Most börtönben van. Addig jó...

Aztán a gyerekei kerültek szóba. Ahogy róluk be-szélt, alig észrevehetően megváltozott a modora. Érzelem vegyült a hangjába, pillantása álmódoszóvá lett. Én meg lassan érzéketlen lettem a sok szörnyűségtől, ami ezt a nőt érte. Mikor azonban a „munkája” volt soron, levertségem ingerültségbe csapott át.

- Hisz magának is vannak gyerekei! - támadtam a szerencsétlenre. - Mi lesz, ha arra a weboldalra téved-nek, amin önt éppen megskalpolják?

- Nem tévednek. Nem interneteznek.

- Majd fognak.

- Nem fognak. Nem érdekli őket az ilyesmi. Fociznak, tanulnak. Vagy ha mégis számítógépeznek, akkor sem keresik majd ezeket a képeket.

Nem az ő világuk.
Nagyon emberi volt ez az önámítás. De ő maga is érezte, hogy sántít. Gyors mozdulattal félretolta a borospoharat, előrebukott az asztalra és sírni kezdett.

Néhány nappal később egy ismerősöm, aki tudott róla, hogy könyvet készülök írni az internetes fertőről, átküldött nekem e-mailen egy személyes adatlapot a legnépszerűbb közösségi portálról. Ráismertem: ugyan-az a nekrofil-tartalmú közösségi oldal volt, amellyel hetekkel korábban Botticelli barátom riogatott. Ezt írta hozzá az ismerősöm:

„Faszikám, illet még nem láttál: halott embereken szexelnek! A csávó győri, 24 éves, német-történelem szakos egyetemista, kint végezte németben az iskoláit! Tudom, hogy nem vagy fönt a portálon, ezért közlöm: 800 tagja van a nekrofil klubjának! Isteni linkeket is megad, p1. Egy szőke nő hullája. Megnéztem, nyolc-tíz kép egy szerencsétlen halotról, nagytotálban a nemiszerve. Naggyon durva! Súlyos beteg emberek, vaze! Csak óvatosan!”

Ugyanúgy értetlenül álltam a dolog előtt, mint minden olyan esetben, amikor azt kell tapasztalnom, hogy a természet a normalist abnormálissá züllesztí. Nagy levegőt vettem, s szinte gáláns merészséggel rákattintottam az egyik átküldött linkre. Egy baleset helyszínén találtam magamat, vértől ragacsos arcú áldozatok között. Legközelebb a fekete autó roncsához egy idős aszszony hevert, hosszú sárga haja felszakadt mellkasára tapadt. Törzse alsó végénél mintha elvágták volna: alul kikandikáló, lecsupaszított medencecsontja fehéren rajzolódott ki az éjszaka sötétjében. A csont alatt néhány centivel két, többől leszakadt göcsörtös lába hevert. Őt-hat méterrel arrább a lánya feküdt vérbe fagyva. Jobb karja jóformán beleégett az arcába: ijedtségében védekezőn maga elé kaphatta az ütközés pillanatában. Egy arc, és benne egy kar. Beágyazódva az emberi húsbá. Elborzasztott a formátlanná roncsolódott női test...

Az oldal készítői nagy ravaszul fölkináltak néhány pornóoldalt is, „hasonló témában”. Beadtam a derekam: kíváncsi voltam az emberi lélek újabb fattyúhajtásaira. De két percen belül végképp prédául ejtett a győtrelem. Egy gyászruhás lányt láttam hangosan zokogni. Hüppögve zsebkendő után kotorászott. A ravatalon egy idősebb férfi feküdt. Nem esküdnék meg rá, hogy tutira halott volt. Lehet, hogy csak színészkedett. Ha nem lenne testidegen, azt mondanám: amennyiben színművészi alakítást láttunk, a hulla igen élethűen játszotta a szerepét. A lány hátravetette hosszú fekete fátylát, majd - minő váratlan fordulat - egyszer csak oldozni kezdte a hulla övét. Mikor deréktól lefelé lemeztelenítette, maga is levetkőzött és pucér alsótesttel rákuperodott a férfi petyhüdt nemiszervére. Néhány másodperccel később már elragadtatott sikongatásokkal rángatózott a halotton.

Nem a látvány borzasztott el. Nem elsősorban az. Sokkal inkább az a rögeszmém taglózott le, hogy egy-szer esetleg a kisfiam is rátévednek egy ilyen visszataszító szájtra.

Minden félelem gyökere a halálfélelem. Ha csak véletlenül kimondom a halál szót, máris rettegés költözik a fiam arcára. Már tudják, hogy mit takar: fájdalom, szenvedést és gyászt. Veszteség- és magányérzést. A fel-nőttek sem éreznek másként. De akadnak, akiket ez a borzongás felizgat. Hogy ez betegség-e? Nem tudom. A jogászok szerint nem. A pszichológusok szerint igen.

Kérdezhetném nagy naivan, hogy vajon miért fordulnak az emberek az internetes pornó felé? A válasz azonban nyilvánvaló: egy virtuális partnernek nem kell virágot vinni, nem kell napokon-heteken át udvarolni, nincs lebőgési veszély az aktusnál. De mégis úgy gondolom, az internetes pornó térhódításának az a leglényegesebb oka, hogy az emberek a világháló segítségével olyasmit is megkaphatnak, amire amúgy esélyük sem lenne. A bizarr szex tartalmak épp arról szólnak, hogy azt is lásd és élvezd, amiről legfeljebb fantáziál-hatsz, hiszen a partneredtől sosem kaphatod meg. Nem kell mindjárt elrugaszkodottan aberrált dolgokra gondolni; itt van például az orális szex. A férfiak többsége rajong érte, a nők egy része azonban ódzkodik tőle. Mit tehet a pasi? A rögzöbseb út: talál, vagy megfizet valakit, aki megteszi neki, amit a párja nem. A simább út: felkeresi azokat az oldalakat, ahol ilyesmit láthat, és bele-éléssel kéjeleg a fotókon, filmekben. Ha az interneten elégit ki bizarr vágyait, talán az a srác se kapott volna tizenhárom évet, aki megölte a nagyanyját, majd utána közösült a halottal. A fiatalokú Cs. Istvánt idén májusban küldte börtönbe a Debreceni Ítéltábla azért a förtelmes bűncselekményért, amit 65 éves nagyanyja berettyóújfalui lakásában elkövetett...

Minden egyes másodpercen csak 1,2 baba születik (1) a magyarok között, a világ átlagánál. A nemzetközi születési ráta szerint másodpercenként csak 3,8 baba születik. Ez azt jelenti, hogy az ejakulációk nagy többsége nem a szaporodást, sokkal inkább az élvezetet szolgálja.

Igen ám, de talán nem mindegy, hogy valaki a meztelen kedvesét gusztálva, vagy egy oszladozó hulla látványára élvez el. Persze az is lehet, hogy tévedek, és mindegy. Tulajdonképpen nem is izgatna annyira a nekrofilia, ha nem verne ki a víz a gondolattól, hogy egyszer az egyik kisfiam tök véletlenül rátéved egy nyakmetélős-vérpornóra...

Dedó a gőzben, pedó a gangon

Gyűlöltem, rettenetesen gyűlöltem a mosolyát. Hogy merészel mosolyogni, amikor fiatalokúak tucatjait viheti rossz útra? Fészkelődni kezdtem. Nehéz volt lepleznem, hogy egy pillanatig se venném a szívemre, ha részem lenne benne, hogy a következő éveket egy zárt helyen kelljen töltenie. Óhatatlanul is felment bennem a pumpa. Hirtelen úgy éreztem magam, mint akiből elszállt az élet. Lassan, nagy erőfeszítéssel feltápaszkodtam, és kibotorkáltam a gőzből, ki a fürdőből, ki a kerületből...

Be kell vallanom: az extrém pornográfia egyetlen eleme sem rázott meg annyira, mint a kisgyerekekkel való fajtalanzkodás. Számomra ez volt a kegyelemdőfés. Öncsalás, ha elhítetjük magunkkal, hogy bennünket ez a veszély nem fenyeget, a mi gyerekeink biztonságban vannak. Évente tízezernél is több pedofil jellegű bűn-cselekmény miatt indít nyomozást a magyar rendőrség, gyakran haszonszerzés áll az esetek mögött. Egyre nagyobb az esély arra, hogy a mi csemetéink akaratlanul is fogyasztói, sőt akár áldozataik is legyenek ennek a zsíros földalatti biznisznek. Gondoljunk csak bele: a tízezer fölötti szám azt jelenti, hogy legalább ennyi gyerek szerepel a lefoglalt fotókon, videófelvételeken. És akkor még nem is vettük számításba, hogy egyetlen weboldalon akár nyolc-tízezer kép is fellelhető! A rekordernak például ezer gyermek képeit tartalmazó archívuma volt. Magyarországon minden tizedik gyermek úgy nő fel, hogy tizennégy éves kora előtt valamilyen szexuális zaklatás éri. Ijesztő adat. Ráadásul az internet nemcsak arra teremt lehetőséget, hogy a kukkolók ott éljék ki a kicsik iránti szexuális vágyaikat, hanem arra is, hogy a világhálón keresztül bonyolódjon az áldozatok becserkészése, a gyermekekkel való kereskedelem. Azt se feledjük: a vizsgálatok szerint azok közül, akik a számítógépükön keresztül élvezkednek kiskorúak felvételein, sokan elkövettek már gyermekek sérelmére szexuális jellegű bűncselekményt.

- A gőzben, ott aztán találsz közülük jó néhányat - mondta az egyik tévés kollégám, amikor a pedofilokra terelődött közöttünk a szó, és hinnem kellett neki, mert nagy fürdőbe járó volt. - Nem tolaakszanak, csak lesben állva várják, hátha útjukba akad egy tizenöt éves hercig herceg.

Mit volt mit tenni: elmentem a fürdőbe. Adtak egy köténykét, az volt minden ruhám. Maradjunk annyiban, nem sokat takart. Körülöttem csupa meztelen úr csevegett a kupola alatt, a meleg vízben ázva, lábközük előtt a darabka posztóval.

- Hülye kérdés - fordultam az egyik fehér ruhás alkalmazotthoz a vízbe lépés előtt -, de ugye nem kell attól félnem, hogy... izé...

Az alkalmazott fürkészve nézett, aztán elnevette magát.

- Tizennégy éve dolgozom itt, uram, de még senki sem kérdezte meg tőlem azt, ami egyébként tök nyilvánvaló - mondta, és megtörölte a

Teher köpenye ujjába kacagástól könnyes szemét.
- Nézzé, abból élek, hogy őszintén kérdezek - magyaráztam. - Szóvak mi a „tök nyilvánvaló”?
- Hát az, uram, hogy néhányan dörgölőzni jönnek ide. - Úgy érti, hogy...
- Úgy értem, hogy itt magasan az országos átlag fölött van az egy négyzetméterre eső melegek száma.
- Oké, ezzel nincs semmi baj. De mi van a pedofilokkal?
- Aha, szóval ez érdekli! Uram, kiskorú egyedül nem jöhet be ide.
- És a papájával?
- A papájával?
- Vagy azzal, aki a papájának mondja magát? - Úgy igen. De mire akar kilyukadni? Itt nincs zárt helyiség. Nyilvános a szauna, a gőz.
- Tudom, de azért csak úgy kószolgatni lehet egy-mást, nem?
- Nézzé, nem dugom a fejem a víz alá, és nem tudom, hogy ki mit fogdos, vagy simogat odalent. A szaunába is csak néha megyünk he, hogy ellenőrizzük a hő-mérsékletet. Bizonyára a sok férfitestnek van valami izgatató hatása.
- Ezt komolyan mondja?
- Úgy értem, azok számára, akikben egyébként is ott lapul a vágy.
Miközben trécseltünk, folyton az a kosztümös film járt a fejemben, amelyikben - ha emlékezetem nem csal - Ferdinánd infáns egy gőzfürdőbe invitálja Richelieu bíborost, s míg ők egy hadüzenetről cseverésznek, a tejfehér ködben néhány fiúcska örömet szerez pár nemes úrnak. Hárman lézengtek a gőzben. Behúztam magam mögött az ajtót, leültem a padra. Kicsit elbóbiskolhattam, mert mire fölocsúdtam mély kábulatomból, már csak a sarokban kuporgó férfi állta hátravetett fejjel a forróságot. És már ő sem a sarokban. Egészen közel húzódott hozzám. Nem tudom, valahogy jobb lett volna, ha egy kicsit tartózkodóbb.
A pasas kopasz volt és zömök. Előrehajtotta a fejét, találkozott a tekintetünk. Szívélyesen elmosolyodott, kivillantak az aranyfogai. Köztünk legyen szólván: már ez a kéjvígory is elegendő volt a megbotránkoztatáshoz.
Az idegen - minden előzmény nélkül - így szólt:
- Ha tudná, mennyire tisztetem magát azért, amit csinál!
Túl azon, hogy igyekeztem figyelmen kívül hagyni a hamis pátoszt, önmagában is taszított ez a negédes bizalmaskodás.
- Én meg Vujity Tvrtko vagyok, üdvözlöm! - biccentettem felé, jelezve, mivelénk Európában illik bemutatkozni, de legalábbis megkérdezni, hogy nem zavarunk-e. Meglepődést tükrözött az arca.
- Jaj, igazán roppant kínos nekem - szabódott. - Bocsásson meg, ha megzavartam a pihenésben. Kérem, félre ne értsen. Csak... gondoltam, jól elbeszélgethetnénk... olyan magányosnak tűnt... szomorúnak...
- Miért lennének szomorú? Két csodálatos gyerekem van, egy gyönyörű feleségem, szeretem a munkámat...
Elhúzódtam. Bizalmatlanul mért végig. Szinte hallottam, ahogy kattog az agya: „Mit akarhat ez a pasas? Hát nem azért jött?” Szívesen feleltem volna neki: „Semmit nem akarok, barátocskám, egyszerűen csak gőzölni szeretnék. Olyan nagy haj ez egy fürdőben?”
Belépett a helyiségbe egy arisztokratikus külsejű úr. Fejét sűrű, fehér haj borította. Elegáns, rövid szakállt viselt. Halkan, kimérten köszönt. Leült távolabb. A kopasz nem nézett rá. Sőt, feltűnően elnézett mellette. Nem tudtam szabadulni a gyanútól, hogy ezek itt ketten mellettem valamiféleképpen összetartoznak. És milyen igazam volt! Amint kiléptem, hogy hideg zuhanyt vegyek, azonnal fojtott suttogást hallottam odabentről. Visszalopakodtam a vízsugár alól, és eléggé el nem ítéhető módon hallgatózni kezdtem.
- Szaglászik a riportergyerek? - hangzott a gőzből. - Nem húz ki belőlem semmit. Légy nyugodt. Pórázon vezetem.
Beléptem a zuhanyzóba, elzártam a csapot. Vajon mit kellene kihúznom a kopaszból? Visszatértem a gőzbe. A kopasz sötéten meredt rám. Aztán felállt és elindult kifelé. Egy krokodil báját és egy gorilla szépségét egyesítette magában. Az ősz úr eközben önelégülten dőlt neki a csempének. Így ücsöröghettünk vagy két percet, amikor egyszer csak felvágódott az ajtó. Ideges arcú, nyurga fiú robbant he a helyiségbe. Egy pillanatig megrökönyödött, majd a fiú felismert, és a fiú kiürült, hangja rekedt volt az izgalomtól. Vádlón nézett az ősz úrra.
- Maga... maga...
Dadogott idegességében. A férfi most komolyan fel-dühödött. Villámokat szórt a szeme. A fiú kihátrált.
- Nem magát kereste a fiatalember? - fordultam a férfihoz keserű iróniával. - Lehet - vonta meg a vállát komoran. Aztán felderült az ábrázata.
- Kamasz. Tudja, milyenek a kamaszok. Szemrehányón cüccögött.
Kezdték összeállni a kép. A kopasz a kerítő, az ősz hajú a főnök. Ők szállítják a srácokat szeretőnek. Mindez persze pusztán feltételezés volt. Hogyan is bizonyíthatam volna? Bár később fültanúja voltam egy jelenetnek a kopasz és a kamasz között. A végében vitáztak bezárkózva. Én a piszoárt használtam. Ekkorra már szánalmas jajgatásba csapott át a fiú dühe. Ha finoman akarnám magam kifejezni, azt mondanám, hangjának kissé hisztériás színezete volt. Ha nem ragaszkodnék az irodalmiassághoz, akkor nemes egyszerűséggel azt mondanám: sipítózott, mint egy fürdőskurva.
- De miért, miért, mikor megígérte? - csapkodta vadul maga körül a falat. - Megint átvert!
- Most nem alkalmas, Józsika nyugtatgatta a kopasz. - Majd este.
- Jó, de addig beledöglök!
Ekkor a kopasz feltépte a klotyó ajtaját, és kiviharzott. Szegény srác meg ott csücsült a kövön, a végécsésze mellé csúszva, mint egy megbántott kisóvodás, és patakzottak szeméből a könnyek. Kisdédóvó... Persze vannak sejtéseim, hogy miről folyhatott a diskurzus a kopasz és a fiúcska között, mivel azonban sosem tudnám bizonyítékokkal alátámasztani, ezért inkább megelőzőm, hogy kihallgatásra rendeljen be a kábítószeres csoport.
A srác bömbölt, mint egy ötéves gyerek, én meg kioldalogtam a piszoárból. Jobb, ha az ember nem ártja bele magát ilyesmibe...
Ültünk tehát a gőzben: az ősz férfi mosollyal az arcán, én meg vívódva, mint mindig, ha nem tudtam nyakon csípni egy témát. Az ilyesmi mindig frusztrált, de végtére is mégsem fordulhattam oda a pasashoz, hogy „bocs, de hány fiatalember örömfűt futtatott itt a fürdő melegében a kopasz haveroddal?” Ha így teszek, feltehetően erőltetetten felnyihog, aztán barbár őszinteséggel közli, hogy nem is érti ezt az egész dajkamesét. Az mondjuk eszembe sem jutott, hogy köntörfalazás nélkül elárulja az undorító kis titkait, de egy pillanatig a nyelvem hegyén volt egy csúnya káromkodás. Gyűlöltem, rettenetesen gyűlöltem a mosolyát. Hogy merészel mosolyogni, amikor fiatalember tucatjait viheti rossz útra? Fészkelődni kezdtem. Nehéz volt lepleznem, hogy egy pillanatig se venném a szívemre, ha részem lenne benne, hogy a következő éveket egy zárt helyen kelljen töltenie.
Óhatatlanul is felment bennem a pumpa. Hirtelen úgy éreztem magam, mint akiből elszállt az élet. Lassan, nagy erőfeszítéssel feltápázkodtam, és kibotorkáltam a gőzből, ki a fürdőből, ki a kerületből...
Mit kell tudni a pedofilokról? Mindenekelőtt azt, hogy betegek. A pedofília épp olyan betegség, mint a cukorbetegség, az inkontinencia vagy a krónikus alvászavar. E komplex pszichiátriai kórság akkor lép színre, ha a genetikai hajlam külső környezeti hatásokkal párosul.
Aztán érdemes még megjegyezni, hogy hiába dugják a pedofilokat dutyiba: senki se higgye, hogy egy gyerekimádó úr (merthogy 90%-ban urak érintettek a témában) évek múltán majd gyógyultan lép ki a műintézmény kapuján. Célravezetőbb tehát a pszichiátriai gyógykezelés, de nem árt, ha tisztában vagyunk a tény-nyel: a gyermekek sérelmére sorozatosan életellenes bűncselekményt elkövető személyek esetében a vissza-esés aránya szinte 100%! Ugyanakkor azt is tudnunk kell, hogy a pedofilok általában nem akarnak ölni. Ha mégis megteszik, az többnyire azért van, mert félnek, hogy az áldozatuknak eljár a szája.
Persze mi, szülők azért leleplező szavak nélkül is észrevehetjük, ha a csemeténknek zaklatásban van/volt része. A bántalmazott gyerekek gyakran panaszkodnak fejfájásra, éjjelente felriadnak, álmukban sikoltoznak, az ágyuk alá rejtőznek. Időnként igyekeznek kerülni egyes

zozátartozókat, vagy tanárakat, és az sem ritka, hogy romlik a tanulmányi eredményük, illetve elveszítik érdeklődésüket az addig szeretett játékaik iránt.

A bántalmazott serdülőket állandósult rosszkedv jellemzi, nagy számban válnak drog- és alkoholfogyasztóvá, és az öngyilkosságtól sem riadnak vissza.

Ismétlem, a pedofília ellen egyetlen fegyverünk lehet: az elővigyázatosság! Vegyünk egy példát: szemünk fénye gyanútlanul belép egy csevegő (chat) szobába, ezek manapság a legkedveltebb számítógépes társalkodó fórumok. Amint megadja a nevét és az életkorát, azonnal céltablává válik. Jó esély van tehát rá, hogy nem egészen harminc percen belül megtalálja két-három üzenet, amelyben néhány kellemesen eltöltött órát ajánlanak neki álnevek és álszemélyiségek mögé rejtőző korosabb urak. Az sem volna meglepő, ha rögtön pornográf fotót is küldenének magukról a „leendő játszó-pajtások” - sokakat már maga a gondolat is felizgat, hogy egy kisgyerek megláthatja ágaskodó péniszüket.

Hogy miképpen reagál a gyermekünk ezekre a támadásokra, az elsősorban azon múlik, hogyan és mennyire készítettük fel őt az elmúlt években a mindennapi mocskokra. Ám ha nem is hagyja el a kiskorú azonnal az ilyen virtuális szobákat, egyvalamit sosem tehet meg: nem küldhet magáról képet! Kedves Szülőtársak, kérem, vegyék nagyon komolyan a csemetéjük esetleges képküldözgetését: azok a gyerekek, akik pénzkereset miatt, vagy pusztán szórakozásból kiadják a meztelen, vagy csupán erotikusan izgató fotóikat, pszichológiai szem-pontból rendkívül súlyos sérülést szenvedhetnek el. Onnantól fogva ugyanis, hogy a fénykép felkerül az internetre, többé lehetetlen eltüntetni a világhálóról. Ezeknek a gyerekeknek örökre azzal a tudattal kell együtt élniük, hogy a totójukhoz bárki, bármikor hozzájuthat.

Résen kell tehát lennünk. Jó, hogy van INTERPOL, meg EUROPOL, de senkinek sincs nagyobb felelőssége gyermekünk biztonságát illetően, mint nekünk, szülőknek. Mindig gondoljunk azokra a kiskorúakra, akik az interneten keresztül ismerkedtek meg későbbi nagyvonalú „támogatóikkal”, s így lettek homoszexuálissá, gyakran kábítószeressé, illetve több idősebb személy partnerévé, akik egymás közt adták-vették ezeket az örömfíúkat.

Tudjuk, hogy az emberek évezredek óta folytatnak szexuális viszonyt kiskorúakkal, s hogy az ókori Görögországban és Rómában teljesen természetes volt a gyermekekkel folytatott aktus. Sőt egyes történészek szerint a rómaiak egyenesen kisdedeket használtak saját maguk orális kielégíttetésére! De ez nem jelenti azt, hogy ez megengedhető! Gyilkosságokat is évezredek óta követnek el emberek, mégsem tekintjük természetesnek az ölést.

A szakemberek szerint nem az a megoldás, hogy hermetikusan elzárjuk a gyermekünket a valóságtól. Hisz előbb-utóbb mindegyikük megtudja, hogy miképpen születik a kisbaba, vagy hogy nem csak férfi és nő között létezhet szexuális viszony, sőt egy idő után azt sem titkolhatjuk el a kicsinyeink elől, hogy minden tizedik menyasszony terhesen megy férjhez; hogy minden harmadik terhesség véletlenül jön össze; hogy kutatások szerint a férfiak 98%-a és a nők több mint 50%-a maszturbál, vagy hogy tíz gyerek közül egynek nem azok a szülei, akiket annak hisz. Beszélünk kell nekik a hormonokról és a libidóról, a spermáról és az orgazmusról, a fogamzásgátlásról és a nemi betegségekről, meg persze a hajlamokról, a veszélyekről is.

Mifelénk a gyermekek szexuális nevelése tapintatos és visszafogott. De nincs mindenütt így. A himalájai lepcsák például személyesen mutatják meg kicsinyeiknek, hogyan kell szeretkezni. Délebbre, a muriák körében a gyermekek már hatéves korukban elveszítik a szüzességüket. Közép-Afrikában a csevák tökéletes szeretőt igyekeznek faragni a leányaikból, ezért kunyhókat építenek nekik a falun kívül, hogy ott gyakorolhassanak. A Fülöp-szigetek ifugorói koedukált szex-kollégiumban szállásolják el az ifjakat, hogy azok egy-mást sorra kipróbálva választhassák ki maguknak a legmegfelelőbb partnert. És egy nagyon is élő példa: a Szenczy Sándor barátom által vezetett baptistáknál épp most gyógyul egy kambodzsai kislány, akinek a hazájában teljesen természetes, hogy az ember lánya nem sokkal a világra jötte után egy bordélyházban köt ki.

A gyermek siketen született, s azt hitték a falujában, hogy az anyja bizonyosan valami rosszat tett, ezért nem hall a lánya. A kicsi nem volt még négy éves, ami-kor a nagynénje beadta egy bordélyba. Arrafelé nagy kereslet van a gyermeklányokra, a hiedelem szerint ugyanis minél fiatalabb lányokkal közelednek a férfiak, annál több szexuális betegség. Márpedig arrafelé szép számmal akadnak, akik ezzel a végzetes kórral küzdenek.

A kislány húsz dollárt is megkereshetett egy-egy közösüléssel, ebből persze csak filléreket látott. Viszont hét éves korára profi prostituált lett. Gazdái azonban nem sokáig húzhattak hasznot a gyermekből, mert Szenczyék szervezete megszöktette a lányt a bordélyból. Most itt van Magyarországon, és saját életének példájával figyelmeztet bennünket: vannak a világnak tájékai, ahol egy gyermek semmivel sem ér többet egy kopott kalucsninál. Sőt!

Mindenesetre, ha gyermekeink felkészítése idehaza visszafogott és tapintatos is, azért a pedofíliáról nem árt kissé veretesebb felvilágosítást adnunk, nehogy aztán váratlanul lepje meg őket ez a genetikai bibi. A fiatal korosztály szinte belenőtt az internetbe, nekik már életük része a világhálón való szörfölés. Gyermeki naivitásukkal azonban maguktól nemigen jönnek rá, hogy az internet veszélyes is lehet. Ezért ezt el kell mondanunk nekik! Mesélnünk kell kicsinyeinknek az internetes chatszobák és levelezőfórumok virtuális személyiséget felvett lihegőiről, akik azon mesterkednek, hogy lebontsák a gyermekekben az ösztönös vagy a családi neveltetés emelte gátakat.

Kezembe jutott egy kriminológus hölgy tanulmánya, amelyben - többek között - az interneten fellelhető tiltott pornográfia nyomába ered. Mint írja, a vizsgált bűnesetek alapján a pedofil tartalmakat le- és feltöltők életkora 14-től 64 évig terjed, ám a legnagyobb számmal az összébűnözésben is legaktívabb kor-osztály, a 25-40 évesek képviseltetik magukat. Érdekes, hogy míg az összes bűnelkövető között az alsó szintű iskolai végzettség jellemző, addig a tiltott pornográfia motorját elsősorban a felsőfokú végzettségűek jelentik. A felvételeken öt éven aluliak is gyakran szerepelnek, de jellemzően a 11-14 éveseket látni a képeken és a filmekben. Kilitükre a legtöbb esetben nem derül fény.

A kriminológus asszonnyal személyesen is találkoztam. Beszélgetésünk során mindvégig azon töprengtem, vajon mi vesz rá egy törekeny ifjú hölgyet arra, hogy beteg szatírok bűncselekményeinek feltérképezésére szentelje az életét.

Megengedte, hogy tegezzem. Fiatalabb volt, mint én. Feszélyezettség nélkül beszélt a legvisszataszítóbb bűnesetekről.

- Napok óta vezető bulvárhír, hogy egy Jack nevű doki molesztálta a gyerekeit. Olvastad?

Bólintott.

- Úgy lett gyanús, hogy az óvodában búcsúzáskor pusztit adott a szájukra - tért ki a részletekre. - Az óvó-nők szóltak a rendőröknek, és néhány hét múlva már láncon vitték a férfit a bíróságra. Öt évet kapott.

- A világhálón bizonyára nehezebb lebukni. Tényleg, mi újság az internettel? A szakterületed, ugyebár.

- Hat éve kezdtem el az internetes bűnözéssel foglalkozni. Hamar rá kellett döbbernem, hogy az ebbe a kategóriába tartozó esetek háromnegyede kisgyermekkel kapcsolatos pornográfiát is tartalmaz.

- Lehet általánosítani az elkövetőkkel kapcsolatban?

- Nem igazán. Minden eset más egy kicsit. Volt, aki csupán egyetlenegy képet tárolt magának odahaza. Olyan is akadt, aki folyamatosan videózt a saját szomszédját, a gyerekeit. De olyan is, aki személyes kapcsolatot teremtett a környezetében élő kiskorúakkal, és szexuálisan molesztálta őket.

- Vannak ilyen cselekmények miatt Magyarországon börtönben?

- Igen. A legsúlyosabb büntetést azok az elkövetők kapják, akik fizikai kapcsolatot teremtenek a kiskorúakkal. Náluk jellemző, hogy a családjukban élő, vagy hozzájuk nagyon közel álló gyerekeken élik ki a vágyaikat. Ez kézenfekvő számukra, hiszen egyszerűbb egy ismerős szülő bizalmába férközni, mint egy vadidegenébe. Volt például egy eset, amikor egy körgangos házban a látástól vakulásig dolgozó szülők nem tudták kire bízni a kicsinyeiket, ezért jobb híján a szomszéd férfit kérték meg, hogy vigyázzon a gyerekekre. A harminc körüli fiatalember történetesen munkanélküli volt, viszont nagyon megbízhatónak tűnt. Ez egyébként jellemző. Mármint hogy a bűnelkövetők általában nagyon

megbízhatónak tűnnek, s alig, vagy egyáltalán nem lehet észrevenni, hogy a mélyben ott lakozik a szexuális aberráció. Szóval a férfi kezdett vigyázni a három kisgyerekre, és a gyerekek nagyon szerettek vele lenni.

- Hogyhogy szerettek vele lenni? Hisz molesztálta őket!
- Egyrészt hónapokig nem nyúlt hozzájuk. Ez is gyakori. Nem rögtön kezdik a szexuális játékokat a pedofilok, eleinte csak hagyják, hadd izgassa őket a kicsik közelsége. Másrészt fontos tudnunk, hogy a gyerekek általában nagyon sokáig, vagy soha nem szólnak a szüleiknek az inzultusokról. Egy három-négy esztendő csöppség nem tudja, hogy amit vele művelnek, az rossz, az nem természetes. Később meg a szégyenérzete tartja vissza attól a gyerekeket, hogy elmondják, mit művelnek velük.
- Mi van most ezzel a „gangos” pasassal?
- Rács mögött tartják.
- Csak simogatta a kicsiket?
- Sajnos nem. Szexuális kapcsolatot is létesített velük. Sőt, gyakorlatilag kínozza is őket, mindenféle esz-közökkel.
- Például?
- Muszáj ezt? Szerintem nem tűr nyomdafestéket. Maradjunk abban, hogy mindenféle hegyes tárggyal be-hatolt a gyerekek különböző testnyílásába.
- Készített is erről felvételeket?
- Igen, otthon tárolta a képeket és a videókat. - Cserélgette is azokat? Így kapták el?
- Nem, ahhoz ő túl nyuszi volt. Nem cserélgetett. A szomszédoknak tűnt fel, hogy valami nincs rendben. Gyanús lett nekik a gyerekek viselkedése. Feljelentést tettek.
- Elkapták volna a pasast, ha nem olyan gyanakvóak a szomszédok?
- Nem valószínű.
- Szerintem sok ilyen gangos ember él közöttünk, akikről sosem tudjuk meg, hogy kiskorúakra élvezkednek odahaza?
- Jó néhány. Számos weboldal is van, amelyeket sosem tudunk elérni, mert titkosak. Ott cserélgetik egymás között az érdeklődők a gyermekekről készített pornográf képeket. Ezért egyébként 7-10 évet is kaphatnak!
- Van valami statisztikátok arról, hogy nagyjából hányan keresnek fel Magyarországon pedofil oldalakat?
- A lakosság 70%-a digitális analfabéta. Azt sem tudja, mi fán terem az internet. A maradék 30% meg potenciális bűnöző. Hiszen valószínűtlen, hogy ha valakinek van internete, ne tévedt volna már föl legalább egyszer egy olyan oldalra, amelyen tiltott tartalmak is vannak. A többség persze pusztán kíváncsiságból kattint az efféle szájtokra, hogy láthassa, milyen erkölcstelenség folyik a világhálón. Az emberek kíváncsisága néha már a perverzítást súrolja, de olyan esetünk is volt, amikor az elkövető - saját bevallása szerint - azért töltött le pedofil képeket, mert felhőborítónak tartotta ezt az egészet, és azért küldte el a fotókat a családtagjainak és a barátainak, mert szerette volna megosztani velük a döbbenetét.
- Kapott büntetést?
- A jog nem tudása nem mentesít a felelősség alól. Ez egy ősi római jogi elv.
- Tehát pont azért büntették meg, ami ellen tiltakozott...
- Van ilyen...
- Akadt olyannal is dolgod, aki nem a beteges vágyai miatt töltögetett-cserélgetett, hanem mert pénzt akart csinálni belőle?
- Hogyne. Ők vannak többségben. Az ismertté vált elkövetők háromnegyedét pusztán az anyagi haszon-szerzés vezeti. De vannak ártatlan fiatalkorúak is, akik buliból felrakják a saját szeretkezéseiket a netre. Középiskolások körében nagy divat a barátnővel készített szexvideó nyilvánosságra hozása.
- Mi ezeknek a diákoknak a „jutalma”?
- Általában megússzák egy megrovással, vagy egy próbára bocsátással.
- Miközben a winchesterükön mondjuk ott lapul tízezer pornókép...
- Ez lehetséges, de nagyon ritka. Ők tényleg exhibicionizmusból rakják föl az anyagaikat.
- Hallottam, hogy akadnak, akik CD-re is kiírják a pedofil képeiket, és úgy árulják azokat.
- Van ilyenre példa, de ezek nem diákok. Általában 500-1000 forintot kérnek egy CD-ért. Postán küldik ki a megrendelőknek. Nemrég lepleztünk le egy ilyen illegális csomagküldő szolgálatot, és a megrendelők száma félezer körül mozgott!
- Ők kaptak büntetést?
- Ugyan, dehogy. Ők hivatalosan felnőttpornót rendeltek a szolgálattól. Ja, hogy gyerekekről készült képeket kaptak? Arról ők igazán nem tehetnek!
- Isteni érvek. Sok ilyenrel találkozol?
- Persze. Elkaptunk egyszer egy nagypapát, otthon szorgalmasan fénymásolta a pucér gyerekekről készült fotókat. Amikor megfogtuk, azzal védekezett, hogy egy-részt azok mind családi fotók voltak, másrészt még 1997 előtt készültek - márpedig a Btk. akkor még nem büntette a gyerekpornográfiát.
- Tájékozott nagypapi volt!
- Akadt aztán olyan, aki közölte a rendőrökkel, hogy ő azt hitte, minden legális, ami az interneten található, hiszen ha nem lenne legális, akkor a rendőrség nem engedné, hogy fönt legyen. Magyarul: a rendőrség hibája, ha ő pedofil képeket töltöget a világhálóról. Mások arra hivatkoztak, hogy amikor rákerestek a tini szóra, azt gondolták, hogy ők 18 és 20 év közötti tiniket találnak majd, akik persze már nagykorúak.
- Zseniális...
- Sok pornóoldalon olvasható egyébként, hogy a szájtón látható felvételek egytől egyig 18 éven felüli modelleket ábrázolnak. Nos, ez sincs mindig így. Volt aztán olyan elkövető is, aki nem értette, hogy ha szexelhet a 14 éves kort betöltött partnerével, akkor miért ne készíthetne és rakhatna föl róla az internetre erotikus felvételeket.
- hallani olyanról is, hogy beleegyeznek a kicsik a fényképezkedésbe.
- Megesett, hogy egy férfi 14-15 éves lányokat csábított föl a lakására, és fejenként tízezer forintot ajánlott föl nekik szexuális képek és videók készítéséért. A kislányok örültek a hirtelen és könnyen jött zsebpénznek.
- Női elkövetőkkel találkozta?
- Igen, többel is.
- Ők kisfiúkra vágynak?
- Változó. De mindeddig csak olyan női elkövetővel találkoztam, aki családi szinten volt érintett a dologban. Egy anyának általában bizalmasabb a kapcsolata a gyermekeivel, és könnyebben rá tudja őket venni egy pornókép készítésére.
- Mondjuk egy anya a lányát?
- Mondjuk. Volt olyan esetem is, amikor a prostitúcióból élő anya a kislányát is kiközvetítette a kuncsaftoknak.
- Gyakori az ilyesmi?
- Azt nem mondanám, de több ilyen esettel is találkoztam.
- Van valami, ami nagyon is érdekel a pedofil elkövetőkkel kapcsolatban: vajon őket hogyan fogadják a börtönökben?
- A gyerekek ellen elkövetett bűncselekmények megbélyegzést vonnak maguk után. A pedofilokat megvetik, kiközösítik odabent, csakúgy, mint a gyerekgyilkosokat. Sőt, szexuálisan megalázzák őket. Egész más elbánást von maga után a rabok között a pedofília, mint például a

státuszszimbólum-bűncselekmények, mondjuk a családok, sikkasztások.

Nem sokkal a kriminológus asszonnyal való beszélgetésem után láttam két, pedofilnak beharangozott videót egy beépített emberemnél A felvételeket egy hordozható DVD-lejátszón mutatta meg. Az egyik felvételen egy távol-keleti kislány (vagy kislányos külsejű nagy-korú?) ült egy szállodai szobában, a franciaágyon. Riadt volt és elveszett. De csak addig, míg forogni nem kezdett a kamera. Abban a pillanatban mámorító érzékiséggel kezdett izgatni egy szőrös, pocakos férfit, s hosszú körmű ujjjaival simogatta az ágyékát. Tízéves kora ellenére szakavatott szeretőnek tűnt, teljes kielégülést akart nyújtani a partnerének. Az ötperces videóból ötven másodpercet láttam. A másik videóból csak hat másodpercet. Azon ugyanis három, súlyos értelmi fogyatékos kisiskolás nyalta-falta egymást.

Megkerestem azt a modell fiút, aki egykor egy neves cég reklámarca volt, később azonban drogozni kezdett, lecsúszott, és a pornózásnál kötött ki. Hallottam, hogy ma már producerkedik is. Számítottam rá, hogy a pedoszexről is tud majd nekem mondani ezt-azt. Be kell azonban vallanom, hogy Toni - nevezzük így - mereven elzárkózott attól, hogy bármit is kiadjon a szakmájáról. Végül kitartó nyüstölésemre közölte, hogy rendben van, leül velem egy félórára, de akkor vigyek neki egy-egy példányt a Pokoli történetek sorozat minden eddig megjelent kötetéből.

Egy langyos nyári délutánon tehát nyolc könyvvel a hónom alatt állítottam be egy fülledt levegőjű irodába, amelyet Toni valami fal vállalkozás nevében bérelt. A könyveknek nagyon örült, de a félórából mindössze húsz perc lett, mert tárgyalásra kellett sietnie. Legalábbis ezt mondta.

- Miért nem akartál velem a pedofil pornóról beszélgetni?
- Mert kényes téma.
- Kényes, mert te is csinálod?
- Nem húzol be a csőbe, Tvrtko. Sokan csinálunk pedónak beharangozott filmeket, de sosem 18 éven aluli szereplőkkel forgatjuk.
- Nyakadat rá?
- Szerinted, ha nem így volna is, megmondanám? Még az anyámnak se!
- Oké, mesélj nekem a szereplőválogatásról. Honnan kerülnek elő kislányos alkatú nagylányok?
- Ez nem a mi dolgunk. Ez az ügynökök terepe. Mondok egy példát: kimegyünk Brazíliába forgatni, mondjuk Sao Paolóhoz közel, egy eldugott kis szigetre. Kérünk az egyik helyi ügynökségtől egy kisiskolás csajt. Mármint olyat, aki úgy néz ki. Na, megjön a kiscsaj, lehet vagy 36 kiló, 1,50 magas, a szájában fogszabályzó, a kezében táskát lóbál.
- Tizenhárom évesnek öltöztették?
- Ja.
- Vagy annyi volt.
- Ne szívózz!
- Elkértétek az igazolványát?
- Persze, de mi a szart érsz azzal, ha a kezében lobogtat egy fecnit, ami állítólag az útlevele? Van rajta születési év, meg név is, de betelefonálsz az ottani bel-ügyminisztériumba, hogy bocs, egy ilyen meg ilyen nevezetű leányzó tutira ekkor és ekkor született? Mindenesetre érdekes volt, hogy amikor az egyik faszi meg akarta dugni a kis pinácskáját, azonnal ott termett az ügynöke - amúgy egy közismert női strici Brazíliában -, és közölte, hogy nem lehet pinán dugni a kiscsajt, csak seggbe. Lám, arrafelé még érték a szüzesség, hehe...
- Hogy állunk mi, magyarok a pedofil pornóval?
- Jól. Egyébként a pornóban, mint olyanban, jól állunk.
- Miben vagyunk jók? A filmesekben vagy a szereplőkben?
- Egyértelműen a lányokban. A magyar lányokért az egész világon meg vannak őrülve. Amit nem igazán értek. Mert vannak más nemzetiségű csajok, akik sokkal jobban teljesítenek! Munkavégzésben például a cseh lányok a legjobbak. Húznak, mint az állat! És jól csinálják, amit csinálnak!
- Ez mit jelent pontosan?
- Ha például van egy anéljelenet, ami tíz percig tart, a cseh csaj nem húzza a száját, nem kérdezetgi ötpercenként az operatőrt, hogy mikor van már vége. Egyszerűen szünet nélkül kíváncsian pózol, és mindig élvezet ül az arcán.
- Akkor tehát a cseh hölgyek lekörözik a magyar hölgyeket...
- A legtöbb kelet-európai csaj lekörözi a magyarokat. Több bennük az alázat. Talán, mert jobban kell nekik a pénz. Jobban rettegnek a szegénységtől. Az ukrán csajoktól például nem tudsz olyat kérni, amit ne csinálnának meg azonnal. De nem árt, ha idejönnek forgatni, mert náluk vagy Moldvában és Bukarestben sokkal szegényesebbek a körülmények. Viszont kétségtelen, hogy arrafelé dögivel vannak tinédzser lányok, akik már néhány euróért szétteszik a lábukat a kamera előtt.
- Volt, hogy kiskorú ajánlkozott nektek filmezésre?
- Persze. Legutóbb is jött egy lány, hogy hat nap múlva lesz 18 éves. Amikor mondtuk neki, hogy akkor várja még ki azt a hat napot, leült egy székre, és közölte: rendben, akkor most ő addig itt fog ülni, amíg le nem telik a hat nap. Majd a születésnapja reggelén ledobta magáról a ruháit, és beleült az első dákóba. Szinte le se szállt róla estig. És szépen keresett is aznap. Éjszaka, a forgatás után felköszöntöttük pezsgővel.
- Hirtelen cihelődni kezdett - mintha megjijedt volna, hogy talán túl sokat árult el nekem a dolgaiból.
- Sajnos mennem kell - figyelmeztetett. Felálltunk, kezét fogtunk. Láttam rajta, hogy valami még nagyon nyomja a begyét. Valami, amit fontosnak tart.
- Tudod, mit akartam még mondani neked? - vakarta meg a halántékát zavartan. - Szóval... szóval az a helyzet, hogy van egy legális pótszer a pedofilok számára. Ez persze nem mindegyiküknek jön be, de sokukon segít.
- Igen, hallottam, hogy vannak nyugtatók...
- Nem, egészen másról van szó. A törpeszex sokuknak kielégülést nyújt.
- Mi van?
- Na figyelj, ma már bármilyen filmre szereplőt kérhetsz az ügynököktől. Ha kell, kiközvetítenek neked terhes nőt, vagy dagadt nőt... Tegnap épp egy 100 kiló fölötti, szőrös nőt kerestem, de ebből mondjuk azért nem olyan nagy a választék. Na mindegy. Szóval, törpe növéskéket is kiközvetítenek neked, ha megfizeted. Ma már persze nincsenek olyan sokan, mint mondjuk tizenöt éve, mert a többségük állítólag visszavonult. De néhány azért még aktív. És ahogy egy tapasztalt barátom mondta: „Törpenőt döngetni olyan, mintha egy bakfissal bújniál ágyba!” Szóval ez talán megoldás lehetne a pedóknak.
- Megköszöntem Toninak a szíves vendéglátást, elbúcsúztam. Hálás voltam neki a rövid beszélgetésért, bár erősen törtem rajta a fejemet, hogy ezeknek a Toniknak vajon milyen szerepük lehet a pedofília már-már féllegálissá válásában. Hisz mint tudjuk: a pedofil tartalmak kukkolását nem büntetik. Tilos a letöltés, a fel-töltés, a kereskedés, és kiprintelni sem szabad. De nézegetni, azt igen. És erre játszanak rá a Toni féle „szexipari szakemberek”.

„Szejetem a gyejekeket!

„A pedofil tartalmat rejtő oldalak üzemeltetői többnyire más országok szerverein helyezik el oldalait, mert így a hatóságok jogilag és technikailag is sokkal nehezebben tudják azonosítani őket. Aztán arra is van példa, hogy a felvételeken túl éretnek tűnik a gyereklány, és ezért nehéz elkapni a bűnösöket. Ilyenkor el sem kezdik a kutatást. Ugyan ki tudná megállapítani, hogy a kinézetre húszéves szereplő valójában csak tizenöt éves? Akad olyan is, hogy nagykorúak a szereplők, de retusálással vagy más trükkkel

Az ezredforduló környékén elszaporodtak az internetes pedofilíával kapcsolatos esetek. L. Levente, volt kispesti polgármester például 1999-ben több alkalommal is kis-korúakat ábrázoló, tiltott pornográf felvételeket küldött az interneten keresztül. A rendőr, aki annak idején a BRFK ifjúságvédelmi alosztályát vezette, és a helyszínen tartózkodott a házkutatásnál, úgy nyilatkozott: munka-társai az L. íróasztala fölötti polcon, egy fűzős dossziében fedezték fel a legfőbb bizonyítékként szolgáló, kiprintelt pedofil fotót. A vádlott gépéről kiderült, hogy szinte vadonatúj, majdnem üres winchester van benne - az ügy szempontjából érdekes korábbi merevlemezt a volt polgármester kidobta. Az ügyész a tárgyalássorozat végén, 2003-ban letöltendő börtönbüntetést indítványozott, és kérte, hogy a bíróság kilenc rendbeli tiltott pornográf felvétel továbbításában mondja ki bűnösnek L.-t. Az ügyvéd azonban - bizonyítottság hiányában - védence felmentését kérte. A bíróság először felmentette

L.-t, majd egy év felfüggesztettét adott az ex-politikusnak a kiskorúakat ábrázoló tiltott pornográf felvételek internetes továbbítása miatt indított büntetőügyben. Ám ha L. 2000 márciusa után is küldött volna képeket, kettőtől nyolc évig terjedő szabadságvesztésre ítéltették volna, mert akkorra megváltozott a törvényi szabályozás.

Egy évre rá Fekete Gy. Attila barátom - Fegya -, a Népszabadság bűnügyi tudósítója arról a hadnagyról írt cikket, aki szintén pedofil képeket terjesztett. A budapesti rendőr ellen azt követően indult eljárás, hogy az olasz hatóságok értesítették az ORFK-t: egy magyar számítógépről pedofil fotókat helyezett fel valaki a világ-hálóra. Az ORFK internetfigyelő egysége rövid időn belül azonosította a lakást, ahonnan a gyermekpornó-képeket feltették az egyik erotikus honlapra. Ekkor derült ki, hogy a feltételezett elkövető egy fővárosi rend-őrkapitányság hadnagya, aki amúgy a kerületi kapitányság számítógépes rendszergazdája.

Két évvel később már öles címmel harsogta a legnépszerűbb napilap: „A cukrosbácsi néha a világhálón jön!” Mint az írás figyelmeztetett, az ezredfordulótól 2006-ig 1500 százalékkal nőtt a világhálón terjesztett gyermekpornográfiához kapcsolódó bűncselekmények száma! Pedofil pornóképek százazrei keringtek naponta a neten, és a világhálón böngésző kiskorúak legalább egyharmada bukkant már véletlenül sokkoló hatású weboldalakra. Ez persze nem csupán a rendőri erőktől kívánt nagyobb jelenlétet: a szülőknek is szembesülniük kellett az addig nem ismert veszélyekkel. Annál is inkább, mert - mint a cikkben olvashattuk - „a szülők sokszor tizedannyit sem értenek a számítógépezés rejtelméhez, mint csemetéik. Egy biztos: a felelősség a nagykorúaké, hiszen nekik kell gondoskodniuk - például - a megfelelő szűrőprogram telepítéséről.”

Az írás a chatsobákat is a veszélyes kategóriába sorolja, hiszen sok lehet az ismeretlen dumapartner között a cukrosbácsi. A vészélvek kivédésére olyan szoftvereket dolgoztak ki a szakemberek, amelyek - bizonyos szavak felismerésével - megakadályozzák, hogy a gyermekek által megadott érzékeny adatok (vezeték-név, lakcím, telefonszám stb.) „elhagyják” a számítógépet. Már akkor ingyen és könnyen letölthetők voltak számos európai internetszolgáltatónál a gyermekeket védő programok, más néven a szülői felügyeleti szoftverek. Ezek ma is segítenek kiszűrni a nemkívánatos weboldalakat, és megőrzik a felkeresett honlapok címét.

Hallom, épp a napokban csíptek nyakon egy hatvannégy éves bácsit, akinek a fiókjában a világhálóról kinvontatott pedofil képeket találtak. De ez sem olyan egyszerű, kérem. Mert mi történik, ha a bácsi az unokájáról tesz ki egy képet a világhálóra? A család mondjuk él-hal a nudizásért, és valahogy felkerül egy kép az ötéves pucér Piroskáról? Vagy a papi betesz egy fotót a családi albumból, amin a kis Piroska úgy játszik a kert-ben, ahogy világra jött: tökmegtelenül? Akkor mi van? Az minek számít?

A fogatlan bácsi állítólag sírva óbégatott, amikor elvitték a zsaruk: „Méjt bántanak engemet, mikor úgy szejeitem a gyejekeket?!”

Nem könnyű megfogni az internetes pedofilokat. A közelmúltban elhíresült olasz bandát is évekig figyelték. Tizenhat óvodáskorú lány- és fiúgyermek esett a bűncselekményük miatt, és meggyőződésük, hogy a pedofil hálózatnak három óvónő is tagja volt! ők „szállították” a három-öt éves áldozatokat a megbízóiknak! Sőt, a pedofilok leggyakrabban az egyik óvónő lakásán erőszakolták meg a kicsiket! Valamilyen droggal elkábították a gyermekeket, aztán közöskültek velük. Az egészet filmre vették, majd jó pénzért eladták az interneten.

Hiába elég a börtönhöz már az is, ha a kiskorúról készített pornográf felvételt a nagy nyilvánosság számára is hozzáférhetővé tesszük, vagy ha csak felhívunk egy kis-korút, hogy szerepeljen egy pornográf műsorban: az olaszokat ez hidegen hagyja. A csodaszép Itáliában 1998 óta 75 ezer olyan internetes oldalról tettek bejelentést a hatóságoknak, amelyeken pedofil anyagokat kínáltak eladásra. Nemzetközi szervezetek becslései szerint évente ötmilliárd dollár haszonra tesznek szert az ilyen anyagok értékesítői, a fotók általában 30 és 100 euró közötti áron kelnek el, a filmekért akár 300 eurót is elkérhetnek.

Na, azért mi magyarok sem vagyunk sokkal jobbak. A kilencvenes évek közepén egy vidéki kisvárosban egy fényképész készített előszeretettel pedofil jellegű képeket tizenévesekről, mégpedig egy tanárnő segítségével, akit busásan megfizetett a szolgálataiért. A fényképész korábban már megjárta a dutyit hasonló bűncselekmények miatt, de ez nem gátolta abban, hogy újfent teret engedjen beteges vágyainak.

Mostanában már nemcsak magánlakásokat, de cégeket, hivatalokat, sőt állami intézményeket is kénytelenek felkeresni a zsaruk. Ott is egyre gyakoribb a „rosszalkodás”, ráadásul munkaidőben.

A nemzetközi razziák is elszaporodtak. Legutóbb tizenkét európai országban, százötven helyszínen tartottak egyszerre házkutatást. S hogy ez mennyire helyénvaló: míg 2003-ban Magyarországon mindössze nyolcvan, két évvel később már 11 489 esetben kezdődött nyomozás tiltott pornográf felvételekkel való visszaélés miatt. Az ilyesmiért egyébként akár három évre is rács mögé dughatják az embert.

Nem is oly régen az olasz rendőrség jelezte, hogy huszonhét magyar IP-címről töltöttek le képeket egy olasz pedofil honlapról. Sőt, jöttek jelzések a spanyol, a német és a holland rendőrségtől is. Természetesen nem mindegyik jelzésből lesz elfogás, hiszen, ismétlem, nem egyszerű lefűlelni a pedofil hálózat aktivistáit. Szüntelenül vándorolnak a világhálón, szinte két naponta változtatják a címüket, és egyre gyakrabban védik jelszóval a zárt levelező listáikat, a honlapjaikat, amelyeken keresztül képeket és videókat küldhetnek egymásnak. Ráadásul csak a lúzerek hagyják fönt egy napnál tovább a veszélyes tartalmakat a gépükön: az igazán profik gyakran takarítanak. Alig lehet a nyomukba érni. De azért egyre jobb az elcsípési statisztikák! Szintén Fegya tollából született néhány hónapja az a cikk, amely már megnyugtató elemeket is tartalmaz: hiába védekeznek azzal a tiltott pornográf felvételek birtoklásával, terjesztésével meggyanúsított internetezők, hogy valakik meghackelték a számítógépüket, azaz ismeretlenek helyezték el rajta a tiltott tartalmakat: a nyomozók ma már különbséget tudnak tenni az „interneten eltévedt szörfözők”, és a valóban pedofil tartalmakat keresők között.

Igen, lehetséges, hogy valakinek ismeretlenek meghackelik a számítógépét, s eközben olyan „nyomokat” helyeznek el rajta, mintha a gazdája rendszeres látogatója volna a pedofil oldalaknak. Ám egy ilyen művelet komoly szervezést és felkészültséget feltételez, és nem igazán életszerű, hogy akik képesek lennének egy ilyen művelet végrehajtására, „hétköznapi emberek” börtönbe juttatására pazarolnák a tudásukat.

A másik védekezési mód, hogy „szegény” gyanúba keveredettek véletlenül tévedtek pedofil oldalakra, és nem tehetnek róla, hogy ez a nem tervezett kirándulás nyomot hagyott a számítógépükben.

Nos, egy csöppet nehéz elhinni, hogy valaki véletlenül téved egy fizetős oldalra, majd amikor rádöbben, hogy valójában milyen tartalmat kínálnak ott neki, még hosszú ideig barangol a szájtp...

A világhálón keresztül az esetek többségében könnyen azonosítható a tiltott oldalakon szörfözők gépe. Még az is kideríthető, hogy a gép használója tudatosan keresi-e a pedofil tartalmakat, vagy véletlenül tévedt a bűnös zónába. Az egyetlen, ami nehezen bizonyítható, hogy a szörfölés idejében ki használta a számítógépet. De azért ennek a feltérképezésére is vannak módszerek. Hallottak már Önök az úgynevezett cellainformációkról? Bizony, a mobilunk árulkodik rólunk. A mobilunk alapján be tudják azonosítani, hogy egy adott időpontban hol

szoktak. Sőt követni tudják a mozgásunkat. Soproni Ági fia, anya megölésének más napján lement a Balatonra, és onnan eresztett meg néhány hívást, hogy elhárítsa a gyanút anyja eltűnéséről. A Zsanett-ügy rendőreivel kapcsolatban is megütközést keltett, hogy miközben ők meghatároztak egy irányt, amerre azon az éjszakán indultak, valójában mind az öt mobil egészen más irányban mozgott (később felmentették az urakat). Kapaszkodjanak meg: ha kiugrom Bécsbe, akkor nemcsak azt tudják feltérképezni, hogy merre megyek, de azt is, hogy mennyi idő alatt érek a sógorokhoz. Pontosan követhetik az utamat aszerint, hogyan jelentkezett át a mobilom adótoronyról adótoronyra. Persze ezeket az információkat kizárólag bírói határozat alapján adhatja ki a mobilszolgáltató. Bényei Kriszta, a T-Mobil sajtósa mesélte, hogy megkereste őket egy fiatalember, ugyan adják már ki a cellainformációkat a barátnője előző napi mozgásáról, mert szörnyű sejtései vannak a hölgy hűségét illetően. Krisztáék udvariasan felvilágosították, hogy ilyesmiről szó sem lehet. De azért nem árt, ha tudjuk: a mobilunk elárulja a tartózkodási helyünket. Ám csak bekapcsolt állapotban! És csak egy ideig maradnak meg a cellainformációk a szolgáltatóknál. Komoly probléma például, hogy a pedofil képekkel való internetes visszaélés és a házkutatás között akár egy-két év is eltelhet. És akkor már senki sem tud felvilágosítást adni arról, hogy a mobil vajon a számítógép közelében volt-e a bűncselekmény idején.

Természetesen a képzett elkövetők igyekeznek egy lépéssel a rendőrség előtt járni. A pedofil tartalmat rejtő oldalak üzemeltetői többnyire más országok szerverein helyezik el oldalait, mert így a hatóságok jogilag és technikailag is sokkal nehezebben tudják azonosítani őket. Aztán arra is van példa, hogy a felvételeken túl érettnak tűnik a gyereklány, és ezért nehéz elkapni a bűnösöket. Ilyenkor el sem kezdik a kutatást. Ugyan ki tudná megállapítani, hogy a kinézetre húszéves szereplő valójában csak tizenöt éves? Akad olyan is, hogy nagykorúak a szereplők, de retusálással vagy más trükkel megfiatalítják őket. Igazságügyi orvos-szakértő legyen a talpán, aki ilyen esetekben minden kétséget kizáróan meg tudja állapítani a nagy-, vagy kiskorúságot.

A női elkövetőket még nehezebb lefűlelni, hiszen a köztudatban még mindig él az a téveszme, hogy pedofil csak férfi lehet. Bizony szép számmal akad „gyermekszerető” hölgy is, csakhogy esetükben már kifejezetten szexuális cselekményre van szükség a rajtakapáshoz. Mert ugyan ki állítaná egy nőről, hogy bűnös, csak mert simogat-ölelget egy csöppséget? Valljuk be, fel se merülne bennünk, hogy a hölgy betegesen vonzódik a gyermekekhez! De mennyire természetellenes ugyanez egy férfító!

Kezdeményezés persze a kiskorúak részéről is történhet. Ugye emlékeznek a közelmúltban kirobbant myVIP-botrányra? Az egyik bulvárlap szellőztette meg elsőként, hogy a népszerű internetes közösségi oldalon 16 éves nagykamaszok tették közszemlére a bájaikat, ismerkedésre buzdítva. „A fiatalok hatalmas veszélynek teszik ki magukat: az internet már régóta a pedofilok vadászterülete...” - írta a lap. Az egyik tinilány, aki meztelenfotókat tett föl magáról a világhálóra, így hirdetett: „Lányokkal szeretnék ismerkedni”. A másik ifjú hölgy ezt írta a Hobbi rovatba: „Buli, csajok, pia”. Ez utóbbi bakfist meg is találta a pilap.

- Már nem vagyok gyerek, senkinek semmi köze hozzá, hogy miképp ismerkedem - nyilatkozta az újságírónak. - A szüleim persze nem tudnak a képek létezéséről. Biztos, hogy nem dicsérnének meg, de abban is biztos vagyok, hogy előbb-utóbb elfogadnák a döntésemet.

A myVIP-et működtetők közölték: egy európai uniós törvény értelmében a közösségi oldalak szolgáltatói nem felelősek a tartalomért. Persze, mint elmondták, igyekeznek eltávolítani a portál profiljával összeegyeztethetetlen tartalmat, de kétmillió felhasználót azért elég nehéz tökéletesen ellenőrizni. Havonta átlagosan két-három esetben keresi meg őket a rendőrség, és előfordult már, hogy egy idősebb férfit töröltek a rendszerből, mert tizenévesek ismeretségét kereste, és be is bizonyosodott róla, hogy nem voltak tisztességesek a szándékai.

Szülők, figyelem: nem árt tudni, hogy gyerekeink nyugodt szívvel közölhetnek aktképeket magukról! Büntetendő azonban, ha egyesek letöltik, vagy tovább küldik ezeket a fotókat. De nem hiszem, hogy ez a tény vigasz volna számunkra, ha egy békés vasárnap délutánon egyszer csak „szembejönne” velünk a világhálón a csemeténk pucér fotója...

Vári András erről sokat tudna mesélni. Ő az a fiatalember, aki néhány hónapja nagy vihart kavart a pedofiliáról szóló könyvével. Nemigen van nála avatottabb az internetes fertő tárgyában. Úgy is nevezik: a pedofilvadász. Azon a reggelen, amikor a Mokka vendége volt, leültünk néhány szóra a tévészékház egyik eldugott csücskében.

- Elolvastam a könyvedet - mondtam egy csésze teát kavargatva.

- És **Demo Version - Winnovative Software Components**

- Felzaklatott.

- Azért írtam.

- Ez áll a címdolgalán: „Ártatlan Agyalok - Nyomozati akták alapján”. És ott van mellette egy 18-as karika.

- Kemény eseteket örökíték meg. Itt van például a kislány esete, akit a család jóbarátja rontott meg. Vagy annak a srácnak a története, akinek egy idősebb pasas egy képzeletbeli kislány bőrébe bújva írt a neten, és rávette, hogy egy szeretkezésért cserébe elégítse ki orálisan a „bátyját”. A srác megtette, a báty meg nem volt más, mint maga a kislánként levelező, súlyosan aberrált pasas.

- Hogyan lesz az emberből pedofilvadász?

- Mondjuk úgy, hogy megpróbálják megrontani. Kilenc éves voltam, amikor a nyári szünetben a strandra indultunk a nagymamámmal. Rendszeresen jártunk oda, néhány megálló volt csupán a busszal. Vártunk, várakoztunk, aztán a nagymamám úgy döntött, míg nem jön a busz, gyorsan beugrik a sarki boltba. Néhány percre magamra maradtam. Jött egy 60 körüli férfi, szóba akart elegyedni velem. Eleresztettem a mondatait a fülem mellett. Ekkor hirtelen megragadta a karom, és megpróbált magával vonszolni. Dulakodás lett a dologból, de szerencsére kilépett a nagymamám a boltból és véget vetett az inzultálásnak.

- Ez első hallásra akár egy egyszerű utcai erőszaknak is tűnhet.

- Amit a férfi mondott, abból nyilvánvaló volt, hogy nem fagyizni akart. Azt ajánlotta, hogy menjek el vele a strandra, vicceljük meg a nagymamámat, jó móka lesz, megvárjuk egy bokor mögött.

- Tehát nem a pénzért kellett neki.

- Egyértelmű. Az érintése, a hanghordozása is árulkodó volt.

- Ma nincs szükség erőszakra: elég csak rákattintani az internetre.

- Valóban. Ám a gyerekek ma is ki vannak téve az inzultusnak. Szerzőtársammal, Malota Lászlóval rengeteg rendőrségi aktát lapoztunk át. Két évig működtünk együtt a rendőrséggel. Kijelenthetem: az internet legalább annyira ártalmas lehet, mint amennyire hasznos.

- Miért fordultál az internétes bűnözés felé

- Informatikusként dolgoztam, tehát volt szerencsém néhány kétes erkölcsű tartalomhoz. Ám igazából akkor „hívta fel” magára a figyelmemet a világhálós pedofília, amikor véget ért egy ötéves párkapcsolatom, és megpróbálkoztam az internetes társkereséssel. Ijedten tapasztaltam, hogy a szájtokon, amelyeket felnőttek párkeresésére hoztak létre, nyüzsgnek a kiskorúak. Sőt, erotikus képeket is találtam gyerekekről. A legtöbb chatszobában is találsz ilyeneket. Nem azt mondom, hogy félpucérok a gyerekek, de úgy ülnek modell a fotósoknak, ahogy a felnőttek szoktak, ha erotikát akarnak sugározni. Ez a pedofilok számára szinte felkérés keringőre. A szülőknek tudniuk kellene róla, ha a csemetéjük ilyen képet tesz föl magáról a netre. Ahogy arról is tudniuk kellene, hogy mikor kivel találkozik a gyerek az internetes ismeretségek közül. A kicsik még nem zárják a szobájukat: néha hirtelen rájuk kell törnünk, mert általában titokban chatelnek vadidegenekkel. Jobb, ha néha inkorrektek vagyunk, és hívatlanul is belépünk a „magánterületükre”, mert ha elkésünk a megelőzéssel, utána már megette a fene. A molesztálásom után én sem tudtam többé nyugodt szívvel mászkálni az utcán. Egy csapásra véget ért a gyerekkorom.

- Informatikusként mire hívnád fel a szülők figyelmét?

- Mindenek előtt a generátorokra. Ezek olyan véletlenszerű ikonok, amelyek egészen más oldalakra vihetnek, mint amilyenekre vágnál. Például rávész egy átlagos szexoldalra, ahol van egy lightos leszbis kép is. Rákattintasz, mire a fotó elvisz a legdurvább melegszejtra! Ez nagyon veszélyes játéka a netnek! Aztán azt sem árt tudni a szülőknek, hogy a statisztikák szerint a pedofil oldalak a leglátogatottabbak a neten. Persze ehhez nem szükséges, hogy valóban kiskorúak legyenek: egy copfos, játékmacis húszéves lány is el tudja hitetni, hogy még csak kamasz. De a felhasználók abban a hiszemben kattintanak az oldalra, hogy kiskorú szexet láthatnak. És ez a lényeg.

Tanulságos volt-e beszélgetés Várral. S ahogy hallgattam, eszembe jutottak egy barátom szavai. Ő úgy gondolja, hogy a két rossz közül még mindig az a kevésbé rossz, ha a pedofilok az interneten találhatnak ki-elégülésre. Nemrég elém rakta a Képes Újság egyik számát. Köztünk járnak a zaklatók címmel született egy áttekintő írás Scherer Zsuzsa tollából, amely feleleveníti a közelmúlt rémtörténeteit. A Bács-Kiskun megyei férfi esetét, aki saját, hároméves gyermekével, valamint volt felesége kiskorú húgával fajtalankodott rendszeresen. A tolnai vak kislány szenvedéseit, akit saját apja becsstelenített meg másfél éven át, no és a nagybátyja, meg az alkalmi férfilátogatók - s tették mindezt úgy, hogy a nagymama tudott a bűntényekről, és az aktusokat a kislány ötéves testvérének is végig kellett néznie. Olvashatunk aztán a sárvári pedofilokról, akik némi pénzért harminc kislányt vettek rá - kamera előtti - fajtalankodásra, illetve a 42 éves kiskundorozsmai férfiről, aki hónapokon keresztül mutogatta magát egy kislánynak, s aki az elfogadások nem is tagadta: a nemi vágyát elégítette ki ezzel a módszerrel. Scherer cikkének mégis a bevezető sorai hagytak igazán mély nyomot bennem. Dr. Kiss L. József szexológust idézi benne a szerző, aki szerint, ... egy gyermek első szexuális élménye egész életére meghatározó... könnyen lehet egy pedofil aktus vége, hogy egy fiúgyermek a történetek miatt a saját neméhez is vonzódni fog. A másik lehetőség, amikor a sokkhatás miatt az erőszakot szenvedett kislány egy életre pszichésen frigidé válik."

Az internetes pedofília „jótékony” hatásában bízó barátom úgy gondolja, hogy a világhálós szelep elvezeti a feszültséget, s így - csökken rá az esély, hogy a való világban kezdjenek molesztálni kiskorúakat. Kicsit olyan ez, mint egyes országokban a könnyű drogok állami tűrése, sőt támogatása: az állam tűt és anyagot ad a kábítószereseknek, hogy így óvja meg őket a keményebb drogoktól és az AIDS-től. Vagy gondoljunk csak a XIX. századi Londonra, ahol egymást érték a pedo-bordélyok, azaz a gyermekszerető urak kielégítésére szakosodott szolgáltatóházak...

Vajon igaza van-e? Vajon az internet tényleg meg-oldást jelenthet a beteges vágytól szenvedőknek? Rá-szántam magamat, hogy felkeressem a pécsi S. urat. S. úr a nyolcvanas évek közepén híresült el arról, hogy délutánonként az egyik művészeti szakiskola előtt várja a balettnövendékeket, és kedves hangon meghívja őket egy krémesre.

Voltak, akik faluról jártak be, busszal, nem várták tehát őket a szülei. Közülük sokan kötöttek ki a cukrászdában S. úrral. Hogy később mi történt közöttük, az sosem derült ki.

Az uszoda környékén is gyakran feltűnt az akkor ötven körüli férfi. Meg a Széchenyi téren, a fagyizónál. Mindenütt, ahol nagy számban fordultak meg gyerekek. Aztán hallottuk, hogy elkapták. Meg azt is, hogy sikerült rábizonyítani valamit. Majd eltűnt a szemünk elől, s csak néhány éve súgta meg egy helyi újságíró barátom, hogy S. úr egy városszéli lakótelep tömbházának negyedik emeletén tengeti napjait.

Néhány telefonnal sikerült kiderítenem a pontos címet. Csöngettem nála, bár egészen más név díszelgett az ajtón. Csoszogást hallottam odabentről. Amikor ki-nyílt az ajtó, egy zilált hajjú, ősz borostás bácsikát pillantottam meg. Mocskos fürdőköpenye alól pizsama kandikált elő. Délután fél háromkor.

- S. úr? - kérdeztem. Rémllett az arca az újságból. Évtizedekkel korábban láthattam, de valahogy belém ivódott a lehetetlenül magas homlok, a lapos tekintet.

- Maga... az a riporter, mi?

Láttam az arcán a rémületet.

- Nyugodjon meg, csak beszélgetni akarok.

- Nincs miről, uram - zárkózott el a további dialógustól.

- Fél, ugye? Senki sem tudja az itt lakók közül, hogy ki maga, igaz?

Ijedten körbetekintett a folyosón.

- Ne féljen, tőlem nem fogják megtudni - nyugtattam. - Egy könyvet írok, ahhoz kérném a segítségét.

Még mindig bizalmatlanság tükröződött a szemében. Idegesen a hajába túrt.

- A pedofiliáról szól... - mondtam határozottan. Összerezcent.

- Az ég szerelmére, jöjjön már be, nem kell tartania a szomszédoktól. Itt a szomszédok, hogy esetleg meghallják a szomszédok, miről beszélünk.

A másfélszobás panellakásban művészi rendetlenség uralkodott. Ezzel semmi gondom nem lett volna, de valamiféle orrfacsaró bűz terjengett a levegőben. Olyan, mint mikor megerjed valami a kamrában.

- Sajtot ettem - magyarázta. - Finom, érett sajtot.

A szaga alapján tényleg érett lehetett, épp hogy csak el nem indult lefelé a konyhai munkalapról. Ott volt kiterítve a késői ebéd: kétféle, penészben úszó sajt, húsz deka párizsi, negyed kiló kenyér és egy doboz magyaros vajkrém. Egy üveg sört is láttam az étel mellett, egyelőre felbontatlanul.

S. úr nem kínált helyet.

- Nincs sok időm - sürgetett. Elképzelni sem tudtam, hova siet egy hetvenéves ember pizsamában, de tiszteletben tartottam az időbeosztását.

Hamarjában elmondtam neki, miről szól majd a könyvem, és a barátom feltételezését is megosztottam vele, miszerint az internet megkönnyíti a pedofilok életét. Bólintott.

- Egyetértek.

- Nézegeti az internetet?

- Nézegetem.

- És segít Önnek?

- Hogy segít-e? Örökös kín lenne nélküle az életem. Rég belepusztultam volna ebbe az egészbe. Így is kísértet vagyok, huszonöt éve. De bírok élni.

Végighúzta remegő kézfejét a száján, arcát kiverte a verejték. Megragadta a karomat.

- Idefigyeljen, nem tudhatják meg, hogy mi történt akkor. Érti? Akkor nekem végem.

- Ki emlékszik már a múltra, S. úr?

- Ne butáskodjon, maga is rám talált!

- Ez a foglalkozásom. De nincs miért aggódnia. Hallgatok a kilétéről, mint a sír.

- A könyvben is?

- A könyvben is.

Hátralépett. Összehúzta a semeit.

- Magát is láttam ám akkoriban! - mondta. - Azt hiszi, nem láttam? Láttam bizony! Itt van előttem az arca, ahogy megy az uszoda felé a sporttáskáját lóbálva. Vézna, nagy loboncú gyerek volt. Emlékszem magára jól!

Hideg borzongás futott végig a hátamon. Akár én is lehettem volna az áldozata. Észrevette, hogy megváltozott az arcom. De azt hitte, a szájalom ült ki rá.

- Sajnál, ugye? Sajnál, mert beteg vagyok! Könnyörgöm, ne áruljon el! Jóformán ki se lépek a lakásomból. Csak a boltba megyek le. Meg a postára. Néha orvoshoz. Ugye nem árul el?

Körülnéztem, a falakat gyerekekről készült rézmetszetek díszítették.

- Nincs ezekben semmi, igaz? - mutatott végig a képeken. - Meg itthon lehet, nem?

Szeme szikrát hányt a kétségbeeséstől. Aztán idegesen összerázkódott.

- Rettegés az életem. De az internettel semmi bajom sem lehet, mi? Nem tárolok semmit: megnézem, kész. Mindig ugyanazokon az oldalakon. Akarja ellenőrizni?

Egy kopott számítógép felé bökött a fejével.
- Nem, dehogy - nyújtottam a kezemet. - Köszönöm, hogy időt szakított rám.
Könyörgő mozdulatot tett felém, de félúton lefékeztem:
- Bízson bennem, S. úr!

Hány és hány S. úr csünghet az interneten ebben a pillanatban is! Hány és hány S. úrnak könnyítheti meg az életét a világháló! S ha elfogadni nem is tudom, meg-értem a barátom gondolkodásmódját, aki szerint az internet levezeti a feszültséget, ami amúgy a félreeső utcákon, a sötét, lezárt kupékban, a nyilvános vécék fél-homályában vagy a parkok sűrűjében robbanna. A téma szakértője, az ORFK NNI Terrorizmus és Extrémizmus Elleni Osztálya őrnagya, dr. Peszleg Tibor ugyancsak azt vallja, hogy a felvételek tartását, megszerzését nem kellene büntetnie a jognak. Amennyiben ugyanis a pedofil tartalmakat csak saját használatra szerzi be és raktározza valaki, annak a társadalomra jelentett veszélyessége csekély, ugyanakkor az ellene való, igen költséges fellépés határfoka rendkívül alacsony.

Ha nem lennének kicsi gyermekeim, talán én is könnyebben elfogadnám ezt a verziót.

De vannak.

Mit tehet egy szülő?

„A fiúk hatvan százalékának például gondja van a nemiszerve hosszúságával. Mert a filmekben nem az övékhöz hasonló hancúrléceket látnak. A lányok pedig nem értik, miért nem élnek át olyan falrengető orgazmusokat, mint amilyeneket például a világhálós pornóopuszok szereplői. És bár mindkét nem többsége ódzkodik az analíz szextől, azért saját bevallásuk szerint erőszakot vesznek magukon, és kipróbálják. Mert, mint mondták: másoknál is ezt látták. Értsd: a szexfilmekben.
Ne legyenek illúzióink: a 16 és 19 év közötti fiatalok 97%-a látott már pornót. "

Mindent tudtam már. Ültem a gyerekeim mellett a szőnyegen, és néztem, ahogy lovagvárat építettek színes kockákból. Fejemben kavargott a rengeteg információ, az elmúlt hetek örülete, s egyre csak azon törtem a fejemet: végtére is mit tehetünk mi, szülők? Vajon vannak-e egyáltalán eszközeink az internetes fertő kivédésére? És mi van még a világhálón kívül, amitől meg kell óvnunk a gyermekeinket? Hisz annyi veszély leselkedik rájuk! Itt vannak például a videojátékok. Évente egymilliót adnak el belőlük idehaza. Egy jó részük kor-határos, hiszen szex, drogfogyasztásra utalás, bűnözés és erőszak is fellelhető bennük. De mi van a másolt vagy innen-onnan letöltött játékokkal? Arról ki állapítja meg, hogy nem valók gyerekeknek? Mert bár a gyártóknak törvényi kötelezettségük a szülők informálása, a játékok nagy részét illegális csatornákon keresztül szerzik meg a kölykök. Ezekben a játékokban káromkodnak meg mérsárolnak, és ezzel kapcsolatban idehaza senkinek semmiféle büntetőjogi felelőssége nincs. Vagy ott vannak a szerepjátékok. Egyetlen kattintással lehetsz fehér, jobbkonzervatív cégvezető, erdélyi erdőkerülő vagy kétszáz kilós harlemi néger asszony. Igen, nemet is változtathatsz. Ezért veszélyesek az internetes társ-keresők is. A legtöbben álarc mögül keresik a társaságot. Vajon egy huszonöt évesnek mondott nő bőrébe bújva nem egy tizenöt éves lány nyomkodja a klaviatúrát? És az önmagát ötvenéves gyógypedagógusnak aposztrofáló Erzsike igazándiból nem egy harminc éves, Béla nevű vasesztérgályos?

Egyébként egy-két kivételtől eltekintve viszonylag felületesen jelenik meg a szex a számítógépes játékokban. Föltéve persze, ha nem kifejezetten szexjátékokról van szó. Mert van például olyan videojáték is, amelynek a hőse - amellett, hogy cafatokra kaszabol mindenféle szörnyeket - minden nőnemű mellékszereplőt ledönt a lábáról. A levágott fejektől és a sörétes puskával halomra löött civilektől még nem lesz 18 éven felüli a játék, de vannak olyan termékek, amelyek a felhasználók többsége számára ismeretlenek, mert azokat nem lehet boltokban kapni. Ezek kifejezetten pornójátékok - s nem ritka, hogy általuk létrehozhatunk magunknak egy virtuális szeretőt, akinek a szemszínétől a fanszöréig mindent mi állíthatunk be. Ezt követően változatos helyszíneken üzhetjük a kemény pornót a számítógép-hölgyekkel.

Miközben pornófilmekkel dugig vannak a benzin-kutak pultjai, pornóvideojátékot nem árulhatnak az üzletek. Érdekes dolog ez... Mindenesetre egy pillanatig se higgyük, hogy egy szexjáték - akár már a megjelenése utáni napokban - nem jut el a 12 évesekhez! Röhögve töltögetik egymástól a kiskamaszok a vadabbnál vadabb cyberpornót. És ez életveszélyes, Kedves Szülőtársak!

Aztán elég csak bekapcsolnunk a tévét. Ezt pedig minden nap megteesszük, igaz? Egy friss nemzetközi kutatás szerint újabban a vetélkedők mellett újra a szex a sláger a képernyőn. „A szex jól fogy, akármibe csomagolják” - kommentálta a felmérés eredményét Sheily Lemon, a Nemzetközi Médiatanácsadók Szövetségének tagja, aki szerint egyre több tévéműsorba csempésznek nézőcsalogató szexet.

Az ember azt gondolná, hogy az internet és a fizetős pornóadók feleslegessé teszik a tévés erotikát, ám a kutatás szerint több lett a mell, a fenék és a kóitusz a fő-műsoridőben.

Az amerikai médiahatóság (az ottani ORTT) előírja, hogy amennyiben egy adott program szexuális tevékenységet mutat be, illetve arra utal, akkor nem kerülhet a földi sugárzású adók műsorára még az este 10 és reggel 6 óra közötti, úgynevezett „safe harbor”, azaz biztonságos sávban sem. Értsd: a gyerekektől biztonságban lévő sáv! Azoktól, akik ezt nem tartják be, évente több millió dollárt síkál be a hatóság.

A magukat reklámbevételekből fenntartó csatornák ugyanezen szabályozások alá esnek, habár az este 10 óra utáni sávban már sokkal erőszakosabb, durvább, véresebb és szexisebb műsorokat is vetíthetnek.

A csatornák persze megpróbálják szabadon értelmezni a megkötéseket, ugyanis minél több, bugyiban szaladgáló lány tűnik fel a képernyőn, annál több, a 18-49-es korosztályba tartozó, tehát a reklámozók számára értékes nézőt tud egy csatorna a képernyők elé leültetni. Így amikor csak lehet, levetetik a ruhát a fő-szereplővel, vagy olyan helyzeteket teremtenek a reality- és vetélkedőműsoraikban, amiknek a vége meztelenkedés.

Magyarországon az ORTT elvileg elég szigorúan szabályozza az adásba kerülő erotikus tartalmakat. A médiatörvény az ötödik kategóriába sorol minden olyan programot, amely súlyosan veszélyezteti a gyerekeket. Ezek a programok semmilyen időszámban sem sugározhatók.

Mindezek ellenére is elmondható, hogy már nincs az a vad erotika a tévében, mint ami néhány éve tombolt. Hol van már Évi és Renátó nyíltszíni közönsülése? Vagy Napsugár szüzességének élő egyenes elvesztése? Hova tűnt a HBO-ról a pornó?

Az internet jórészt elhalasztja a szexre éhes klienseket. De azért vigyázzunk: még egy híradóban is van annyi lenge playmate, hogy a gyerekünk felfigyeljen a pucérkodásra. Nem beszélve a meztelenséggel, nemiséggel operáló mozifilmekre. A mai ifjúság zömében már az interneten fellelhető filmekből ismeri meg a szexet. Persze ott vannak még a reklámok, a magazinok, egyszóval nap, mint nap ömlik a kamaszokra az erotika. Ennek ellenére ne higgyük, hogy a felnövekvő nemzedéknek nincs gondja a szexszel. A mindent előtűző erotikának épp az a veszélye, hogy a gyerekek az interneten vagy a filmekben látottakból „tanulják” a szexet. Igen, egy kamasz ma már mindent tud, mindennel tisztában van. Csakhogy épp ezért a fiúk hatvan százalékának például gondja van a nemiszerve hosszúságával. Mert a filmekben nem az övéhez hasonló hancúrléceket látnak. A lányok pedig nem értik, miért nem élnek át olyan falrengető orgazmusokat, mint amilyeneket például a világhálós pornóopuszok szereplői. És bár mind-két nem többsége ódzkodik az analíz szextől, azért saját bevallásuk szerint erőszakot vesznek magukon, és kipróbálják. Mert, mint mondták: másoknál is ezt látták. Értsd: a szexfilmekben.

Ne legyenek illúzióink: a 16 és 19 év közötti fiatalok 97%-a látott már pornót. Persze mindegyikükre másként hatott az „élmény”. Hát igen, a filmek hatása a lelkeinkre, az elménkre... Napokon át azon törtem a fejemet, kivel tudnék a filmek hatásáról beszélgetni. Fogtam magam, és randevút kértem az egyik legismertebb magyar mozi-gurutól, Réz Andrásról. Eredetileg csak a mozi és a tévé erotikus szerepéről akartam vele trécselni. Aztán kiderült: ő nemcsak esztéta, de apa is.

- Semmi különös nem történt - vonta meg a vállát. - Egyszerűen csak mára hétköznapivá vált, ami korábban tiltott gyümölcs volt. Ma már

mindenki hozzáférhet a pornóhoz.

- Épp ez a bajom...
- A szülők megtehetik, hogy beállítják a gyerekük keresőjét, és akkor nagy valószínűséggel nem téved a kicsi olyan oldalra, amin semmi keresnivalója.
- „Nagy valószínűséggel”? Nem mondhatnám, hogy megnyugtattál.
- Azon egyáltalán nincs mit meglepődni, hogy ha bármilyen szót beírsz a keresőbe, a „szex” vagy az „ingyen” be fog rá jönni. Minden keresőoptimalizáló cég és szakember pontosan tudja, hogy a weben való szörfözésnek az egyik legjellegzetesebb vonása, hogy mindenki két kulcsszóra hegyezi ki az üzeneteit. Nyilván-való tehát, hogy első helyre fognak keveredni azok a linkek, azok az url-ek, azok az oldalak, ahol a kettő közül valamelyiket kínálják. Esetleg mindkettőt egyszerre.
- Néha úgy érzem, nem akarok internetet! Mert többet árthat, mint amennyit használ. Persze tudom, hogy ez marhaság, csak...
- Valószínűleg az ember, mint olyan, borzasztóan sokat változott. És ebben keményen közrejátszik a média jelenléte és a világháló használata. Régen a dolgok máshogy működtek. Megvoltak a szertartások. Tudhattad, mit kell végrehajtanod, hogy felnőttnek minősülj. Lényeges volt, hányadik születésnapodon kínál meg az apád cigarettával, mikor ihat szőlő először pálinkát. A szex is tervezve volt, szinte előre megadott életkorra. S ennek a tervszerűségnek megfelelően nem keveredhettek eléd olyan tartalmak, amelyek nem voltak megfelelőek a te társadalmi helyzetednek, életkorodnak. Természetesen annak a rendszernek is voltak repedései, de azokon keresztül csak kukkolhattál. Világos volt, hogy nem neked szánták, ezért legfeljebb csak vágyakozhattál arra, hogy bekerülj a kivételezettek közé, és megnézhesd, mondjuk, egy pucér nő képét. Ám a kultúra pontosan szabályozta, hogy mikor lehetsz hivatalosan is „tagja a klub-nak”. Ma egészen más a helyzet. Nincsenek határok, nincsenek korlátok. Szabad a bejárás az erotikába.
- Az én gyerekkoromban szinte katartikus élményt jelentett, amikor Fehér Anna meztelenül fürdött egy filmben, és elővillant a keble. Arra is jól emlékszem, ahogy rejtettem anyám elől az 1982-es OTP naptárt a fedetlen keblű nővel... Ó, boldog békeidők!
- Igen, erről van szó: gyerekként, kamaszként átkukkoltál a rendszer repedésein. A naptár tartalma ugyebár nem neked szólt, nem volt neked való. Ahogy a nemiségről szóló, vagy anatómiai szakkönyvek sem, amiket szerintem mindannyian izgalommal lapozgattunk. Az volt a mi „pornónk”. Akkoriban úgy kukkoltak az emberek, ahogy megtehették. Hát azt hiszed, hogy a nézők egytől-egyig a művészi élményért ültek be a Jancsó-filmekre? Ugyan! Akadtak, akik egy mukkot sem értettek a Szegénylegényekből, de imádták, hogy egy nagyon mutatós fehérnép rohángál benne pucéron. Ezzel persze semmi haj nem volt, hiszen attól, hogy egyesek nem „rendeltetesszerűen használták” a Jancsó-filmeket, még nem dőlt össze a világ.
- Aztán jöttek a kalózzsinkronos német pornók, amelyekben, micsoda extrémítás, néha a nyögdecslő nőt is egy pasas szinkronizálta. Most meg itt a kutya, a kecske, a ló, az aranyhal... Egyszerűen csak szét kell tárnunk a kezünket, és azt kell mondanunk: most erre van igény
- E tekintetben a világon semmi sem változott. Nem is feltétlenül a filmből kell kiindulnod. A 18. századnak is megvoltak a maga pornográf ábrázolásai, pornográf írásművei. A különbség tényleg csak abban rejlik, hogy nem volt tömegesen hozzáférhető, meglehetősen szűk közönséghez jutott el. És hát senkinek sem fordult meg a fejében, hogy mindenki számára hozzáférhető legyen. A Louvre könyvtárának például van egy olyan szekciója, ami mind a mai napig zárt. Azokat a metszeteket és írásműveket őrzik ott, amelyekről azt gondolják, hogy a pornográfia kultúrhistóriájának a részei. De azt akarják, hogy ezeket csak a kutatók tanulmányozzák, és ne a mezítlábas pornófelhasználók. Aztán a múlt század elején hódítóútra indult a mozi, és kapaszkodj meg: az első dokumentumfilmekkel és burleszkekkel egy időben megszülettek az első pornófilmek is! Hidd el, semmi olyan nincs ma, ami azokban a száz évvel ezelőtti produkciókban benne ne volna. Jó, a szereplők sminkje, ruházata változott egy kicsit, de maga a szexuális tartalom ugyanaz. Igen ám, de azokat a filmeket nem nézhetted meg a mozikban! Még a filmklubokban sem! Azokat úgynevezett férfiklubokban kölcsönözhetted. Hazavitted a filmszalagot, és odahaza le-vetített magadnak, meg esetleg a barátoknak. Zárt, mondhatni titkos szervezetként üzemeltek ezek a klubok. De a pornónézés a (kivételezett) férfiak világának a része volt. Ugyanúgy, mint szélesebb körben a bordélyházba járás.
- Mikor lett elérhető a film szex és erotikus filmek számára?
- A hatvanas évek végén következett be egy nagy fordulat. Ez azonban nem a pornó forradalma volt, hanem a szexualitásé. Nem azért vitték filmre a szexualitást, mert azt gondolták, hogy ettől majd mindenki gerjedelembbe jön, hanem ez egyfajta tiltakozás volt, ha úgy tetszik, egyfajta szabadságharc. A szex a szabadságot jelentette. És amikor Párizsban először levetítették az erotikával átitatott filmeket, és az amúgy derék polgárok elmentek megnézni azokat, azt mondták, hogy „Kivívtunk valamit!”. Aztán eltelt néhány év, és ez a forradalom kiszáradt. A filmek kiszorultak a mozikból, átkerültek a videóklubokba. Majd még később a videotékákba. És elkezdtek szexuális segédeszközként használni a filmeket. Amikor a hetvenes évek végén Londonban jártam, már túl voltunk azon, hogy tabu legyen bemenni egy szexshopba. Ugyanakkor eltűnt a szabadosság is: többé nem lóghattak a kirakatban a szexuális segédeszközök. Aki ilyesmit akart venni, az egy diszkrétan lefüggönyözött boltban juthatott hozzá a termékekhez. Érdekes egyébként, hogy az eladó úgy fogadta a boltba betérőt, hogy hát tessék csak elmondani, kérem szépen, milyen problémára is keresünk megoldást? Na, abban már nem sok erotika volt.
- Speciel én a mai internetes tartalmak többségében sem látom az erotikát. De vélhetően bennem van a hiba, mert például egy megkopaszított tyúkkal való közössülés tízmilliókat hozott a tartalmat feltöltő, amúgy zseniális üzletember konyhájára.
- Ez nem egyértelműen a pornó világa.
- Úgy értem, ilyesmi csak beteg embereket érdekelhet?
- Éppen hogy ellenkezőleg! A világháló - és ugye most már a harmadik generációs mobiltelefon is - imádja az úgynevezett örült tartalmakat. A tyúkhistória egyáltalán nem a pornóvilág része. Sokkal inkább abba a körbe tartozik, amelyben olykor elképesztően gusztustalan kisvideókat nyomnak fel mondjuk a You Tuberak, vagy más fájlcsere-lőkre, nyilvánosan hozzáférhető felületekre. Ezeket letölthetővé teszik a mobiltelefonok számára. Egyébként amiről beszélek, az a televíziózásban is jelen van, hiszen szinte futószalagon készülnek az olyan műsorok, amelyekben férgeket kell enniük szereplőknek, vagy éppen egy emésztőgödörben kell megmártózniuk. A lényeg: a kamaszlököttségeket nem kell összetéveszteni a bizzar erotikával. Az Amerikai pítér se mondanád, hogy beteg embereknek készült, igaz? A pubertáskorban inkább röhögni szokás a szerelmen és a testiségen, mint szenvedélyesen megélni az érzéseket, a vágyakat.
- Szóval a tyúkos történetet letöltő tízezrek többsége brahiból kattintott a filmre?
- Meggyőződése. Ez a tipikus „Szétröhögjük rajta az agyunkat!”, vagy úgy is fogalmazhatnánk: az igazi „Vazze!” típusú fogyasztás. És erre rengeteg példát találhatsz a tévében és a médiában is. Mondjuk én, így negyven-ötven évvel a pubertás után már nem viselem jól az efféle marhaságokat. Nem találok túl sok tréfásat abban, ha egy nyári táborban fogpasztával kenik he a kilincset, vagy ha egy koleszban az elsősöknek avatásként papírcsíkokat dugnak a lábujjai közé és meggyújtják azokat, netán pihent agyú lurkók összegyűjtenek egy nagyobb tételenyi pókot, aztán egy gyufásdobozból az áldozatuk pizsamája ujjába eresztik a teljes kollekciót.
- Jó, te egy érett, okos, nagyfiú vagy. Fogalmazunk úgy: felnőtt.
- Kösz.
- Ha látsz egy tyúkdugást, helyén tudod kezelni.
- Tegyük föl.
- De mi van a kicsikkel? Ők nem sérülhetnek az efféle brahiktól?
- Úgy gondolom, ha valaki olyan tartalmakkal szembesül, amelyeket nem tud értelmezni, feldolgozni, sérülni fog. Ez nem azt jelenti, hogy valamiféle perverz állat lesz belőle, és durva dolgokat fog művelni! Ennél furcsább dolog történik vele: úgy gondolja majd, hogy a világnak ez a természetes állapota. Azt fogja hinni, hogy az a normális, ha az ember idős matrónákkal, állatokkal, vagy arra tökéletesen alkalmatlan tárgyakkal folytat szexuális viszonyt. Az én véleményem szerint ez a legnagyobb veszély! Amikor ugyanis az ember lelke is „cseperedni kezd”, szép lassan fel kell építenie magában egy képet a világról. A nem neki való tartalmak pedig rossz irányba befolyásolhatják ezt a folyamatot. És

végül rosszul fogja használni a világot! Múltkor egy műsorban épp arról örületes dolog, hogy szexuálisan érett, normális emberpéldányok hosszú órákat töltenek a monitor előtt, hogy megtalálják a nekik való tartalmat. Én csöndesen megjegyeztem, hogy ezzel az erővel föl is szedhetnének egy lányt. Ugyanis az az idő, amit arra fordítanak, hogy földerítsék a weben cirkáló elképesztő mennyiségű szextartalomból a nekik tetszőt, bőven elég lenne arra, hogy meghódítsanak egy nőt. Csakhogy - és itt van a bibi - valószínű ez utóbbit sosem tanulták, nincsenek mintáik arra, hogyan is kellene ismerkedni, kommunikálni, az emberi kapcsolatokat kezelni. És esélyük sincs a változásra, hiszen életük nagy részét képernyők és monitorok előtt töltik, nem pedig hús-vér emberek társaságában. Ha sosem találkozol tapintható, szagolható nővel, csupán letölthetővel, akkor hogy a fenébe fogsz rájönni arra, hogy ő minek örül, hogy mitől fog beléd szeretni. Na és azt sem fogod tudni, hogy te mitől fogsz belé szeretni! A weben ugyanis megszoktad, hogy a hölgyek tökéletesek: csinosak, szépek, kíváncsiak. - Felhívtak a napokban a - számomra egyébként is-mereiten - Álompár magazintól, hogy szeretnének velem interjút készíteni, mert kilenc éve nős vagyok, és két gyerekem van. Ma már ennyi elég ahhoz, hogy álompár, urambocsá követendő példa légy? Hisz lehet, hogy miközben kifelé mi vagyunk a legképezetesebb család, odahaza bőrbe öltözünk a párommal, és ostorral verjük egymást, mert ezt élvezzük szexuálisan! És ez alapján bizonyára sokkal kevesebben tartanának bennünket álompárnak. Vagy ez lényegtelen addig, amíg a zárt ajtók mögött marad? - Félreértés ne essék, a házasságnak, az együtt-élésnek csak az egyik összetevője a szexus. Ha pusztán a szexusra épülnének a kapcsolatok, valószínű sokkal hamarabb kifáradnának. Ha én végiggondolom, hogy miért élek a feleségemmel immár 37 éve, akkor rá kell döbbernem, hogy ebben iszonyatosan sok tényező játszott szerepet az évtizedek során. Például hogy miképpen találjuk ki egymás gondolatait. Miképpen hajtunk végre közösen feladatokat. Hogyan neveljük a kölyköket. Ezek sántánian fontosak! A szex csak egy a sok összetevő közül. - Nyilván, de ha én mondjuk folyamatosan az extrém szexualitást keresem a világhálón - amit a páromtól nem kapok meg -, akkor azt azért megsínyli a kapcsolatunk, nem? Föltéve persze, ha ez már szenvedélyemmé válik, és függő leszek.

- Igen, léteznek a webözvegyek...

- Hogy mondtad?

- Webözvegynek nevezik azokat az asszonyokat, akik a férjüknek csak a hátát látják, az uruk első fele ugyanis folyton a monitor felé néz. Ebben a szomorú helyzetben persze nemcsak a weben áramló izgalmas tartalmak szerepét kell vizsgálnunk, de általában a partnerek közötti kommunikációs válság is ott rejlik a szituáció hátterében. Olyan társakról van szó, akik esetleg már minden érdeklődésüket elveszítették egymás iránt. A másik fontos dolog, hogy a weben tényleg egy fantasztikus világba léphetsz be. Nincs felelősség, nincsenek kötelezettségeid.

- Igen, egy virtuális partnerrel szemben sincsenek...

- Így van! Ha egy hús-vér emberrel vagy kapcsolatban, annak van baja, bánata, öröme, és az esetek többségében nem fogja 100%-osan azt nyújtani, amire vágysz. Törődnöd kell vele, felelsz érte, lehet beteg, lehetnek válságai, összeomolhat... Egyszerűen azzal, akivel a valóságban együtt élsz, kénytelen vagy törődni! És ez egy olyan felelősség, amelyet néha átkozottul nehéz el-viselni. Ez ugyanolyan nyomasztó és örökös lehet, mint a gyereked iránti felelősség. Az is megmarad, amíg élsz! Én egyébként éppen azt látom a mai világ válságának, hogy mindenki szeretné magáról lerugdosni a felelősségeit, az etikai kötelezettségeit. Egyszer szerepeltem egy színdarabban, én írtam meg a saját monológomat. Arról beszéltem benne, hogy az ember ne tartson kutyát, mert amikor tüzel, a kan kutyák szétszedik a kerítést, és vonyanak, és különben is a kutyával törődni kell, és a bogáncsot ki kell szedni belőle. De a macska sem egy-szerű eset, nehogy azt gondolja bárki, mert bármennyire öntörvényű is, azért vele is törődni kell: ha megtépik, ápolod a sebeit, és nincs mese, el kell viselned, hogy amikor szerelmes, ocsmány hangokat hallat. Na de embert pedig végképp ne tarts, zárult végül a monológ, ugyanis embert tartani iszonyú sok gond és felelősség, az együvé tartozásnak egy teljesen más fajta dimenziója! Hát igen, a mai világ azt sugallja, hogy ne hordj magad-dal terheket, hajítsd le a hátizsákokat, és csak nagyon kevesen látják világosan (különösen, amíg fiatalok), hogy miért is jelent biztonságot egy másik ember, és miért fontos az együvé tartozás, még ha olykor meglehetősen nagy ráfordítás szükségeltetik is egy kapcsolat fenntartásához.

- Térjünk vissza a gyerekekre ártalmas tartalmakhoz. A napokban a kezemben volt egy levél, amelyben Végh József kriminálpszichológus írja meg a véleményét némi szexuális pornószárról, ami valójában nem pornó, hanem szexuális tartalom, és az a véleményem, hogy még ha csupán eljuttassák is az aktus közbeni durvaságokat, rossz üzenetet hordoznak a jelenetek.

- Szeretném hangsúlyozni: ha egy felhasználó normális környezetben, normális családdal, épelméjű apával és anyával nevelkedik, és amúgy békében van a világgal, akkor az általad említett tartalmaknak hatására nem válik fenevaddá vagy perverz állattá.

- Remélem, igazad van. Bár a britek alighanem másként gondolják, nemrég ugyanis szigorították az internétes szűrfölést. Jelenleg három év börtönt kockáztatnak mindazok, akik szélsőségesen erőszakos pornográf tartalmakat töltenek le a világhálóról, és itt nem elsősorban a pedofilpornóról van szó.

- Ha jól tudom, ennek a hátterében ott van valamilyen gyilkosság...

- Igen, egy három éve meggyilkolt fiatal tanárnő édesanyja indított el egy nagyszabású kampányt az internetes erőszakos szex betiltásáért. A lányát ugyanis egy internetpornó-függő pasas, bizonyos Graham Coutts öl-te meg. Coutts számítógépén több mint 800 pornóképet találtak a zsaruk, ezek 85 százaléka nők ellen elkövetett, rendkívül erőszakos szexuális támadásokat ábrázolt. A perverz gyilkos heteken át rejtegette a harisnyával megfojtott tanárnő holttestét, és rendszeresen látogatta áldozatát, míg le nem bukott. A gyászoló anya most elérte, hogy Nagy-Britanniában ne csak a szexuális erőszakot ábrázoló képek készítése és terjesztése legyen büntethető, de az ilyen tartalmak pusztá birtoklásáért is börtönt lehessen kiszabni.

- Nem ismerem Coutts múltját, de természetesen én is érzékelem az efféle erőszakos tartalmak hosszú távú veszélyét. Ha sok ilyen rettenetes dologgal szembesülsz, és nincs meg mellette a biztonságot nyújtó családi háttered, nincs mögötted egy nyugodt gyerekkor, és mondjuk hajlamos is van az extrémításra, akkor könnyen előfordulhat, hogy az internetes tartalmak hatására elkezdod a világot úgy szemlélni, hogy ezen a bolygón az emberek meglehetősen furcsa, számodra ki-mondottan meglepő és undorító dolgokat művelnek, de ez minden bizonnyal normális, hisz a világhálón mindenütt ezt látod. Ugyanakkor hadd mondjak valamit: ez a világ egyéni döntésekre épül, és az egész etikai rend-szerűnk arról szól, hogy te döntesz, tiéd a felelősség, ezért a közvélekedést nem helyezheted az egyén döntése fölé. Magyarán ha valaki úgy dönt, hogy erőszak-pornót vagy animalszexet akar nézni, akkor ezért őt büntetni - az én felfogásom szerint - súlyos hiba. Még akkor is, ha néha tiltakozik ez ellen az erkölcsi érzékünk.

- Jó, és mi van, ha a még döntésképtelen gyerekünk téved egy ilyen oldalra?

- Vannak pajzsok, amelyekkel te, szülőként köteles vagy védeni a gyermekedet.

- Mondtad már: normális család, épelméjű apa-anya...

- Bizony. Nem véletlen, hogy azok a gyerekek, akiknek nincs apja vagy anyja, akikre nem jut elég idejük a szüleinek, akiknek az esetében nincs, aki a védőpajzsokat felépítse, nos, azok a gyerekek sokkal inkább ki vannak téve a káros internetes tartalmaknak, sokkal sérülékenyebbek a torz világgal szemben. Egyszerű példa: ül este a gyerek a tévé előtt, és kapcsolgatja a készüléket. Az anyja az elvonón, az apja kint taxizik a városban. A gyerek egyszer csak egy durva akciófilmre téved. Ki fogja kikapcsolni a készüléket? Ki fog elkapcsolni egy másik csatornára? Szóval a lényeg: amíg te egy sértetlen lélek vagy, és azonos önmagaddal, addig meg tudod védeni magad. Ha azonban megtörik ez az egység, akkor valami olyasmit fogsz csinálni, ami törvénytelen, erkölcsstelen. Ilyenkor könnyen lehet, hogy olyan mintát választasz, amelyet a hálón láttál valamikor, valahol. Ha az énképed megrendül, védtelenné válsz.

- Meséltek nekem egy nagypapáról, aki aranyosan bánt az unokájával, majd később bement egy videotékába, és kivett néhány brutálisan kemény bizarrpornót. Ez így oké?

- Ott volt az unoka vele?

- Nem, dehogy.

- Akkor persze, hogy oké. Attól, hogy az illető nagy-papa, még férfi! Talán nem talál partnert a szexualitásához, és ezért folyamodik

pótszerhez, segédeszközhez. Ugye nem kívánod egy szexuálisan még aktív embertől, hogy szerzetesi életet éljen? Meg kell értened, hogy ő nagy valószínűséggel nem egy perverz vén barom, egy-szerűen csak sajnos híján van valaminek. Olyan, mint mikor bemész egy orvosi segédeszköz boltba, és közlöd: csókolom, nem az igazi a fogam, kellene egy protkó.

- Ertem, csak nehéz elfogadni, hogy ha valaki kigyóborkával maszturbáló nagymamákat bámul, meg kutyákkal közösülő fiúkat, az teljesen normális.

- Gondoskodnod kell róla, hogy a gyerekeid ne férjenek ezekhez a filmekhez és képekhez. De ha felnőnek, úgyis ők döntenek majd el, mit akarnak fogyasztani. Az már az ő felelősségük.

- Te hogy igyekeztél megvédeni a lányodat?

- Amikor először elkezdtek fogyasztani a médiát - merthogy ez elkerülhetetlen volt -, egyetlen dolgot tehettem: odaültem mellé, és addig fogtam a kezét, amíg azt nem érezkeltem, hogy már tudatosan választ. Ha félt, megmagyaráztam neki, hogy nincs mitől, illetve, hogy mitől kell. És amikor azt mondta, hogy a Hófehérke elejére üljek le vele, mert ott támad az erdő Hófehérkére, és ott a gonosz boszorkány, akkor leültem mellé, és megbeszéltük, hogy ez egy mese, és a gonoszt így mutatják be. És amikor nagyobb lett, és az emberi kapcsolatokkal nem tudott mit kezdeni, akkor ott ültem mellette, és megbeszéltük, és úgy nőtt fel, hogy pontosan tudja, mit szeretne, és mit nem. És valószínű azért nem véletlen, hogy idén diplomázik, és filozófiából éppen az etika témakörében írta a szak-dolgozatát.

- Na jó, tegyük föl, hogy belépek a szobába és a hat-éves kislányom tátott szájjal figyel egy bizarrpornó oldalt, amire valahogy föltévedt. Mi a teendőm?

- Egy hatéves gyerekkel már nagyon bonyolult dolgokat is meg tudsz beszélni. Például meg tudod beszélni vele, hogy hogyan lépjünk ki egy ilyen oldalról, mert-hogy ez az oldal nem neki készült, hanem azoknak a felnőtteknek, akiknek nincs társuk, akik egyedül vannak, és akik éppen azért nézik ezeket a képeket, mert egyedül vannak. Ugyanakkor azt is el tudod magyarázni egy hatéves gyereknek, hogy azért ezek a képek és filmek egyáltalán nem helyettesítenek egy igazi partnert, egy igazi társat, akiben meghízhatunk, akit szerethetünk. Ennyi az egész. Meg fogja érteni.

A filmguruval abban mindenképpen egyetértettünk, hogy a televízió és a filmek veszélyessége azért meg sem közelíti az internetét. Nem véletlen, hogy míg „tévébiztonsági” tantárgy még nincs, Virginiában már annyira veszélyesnek tartják a világhálót, hogy külön órákon világosítják fel a diákokat az online világban rájuk leselkedő veszélyekről. A tantárgy hivatalos neve: Biztonság az interneten. A tanárok az órákon a legdurvább esetekre is felkészítik a srácokat, hogy semmi ne érje őket váratlanul a világhálón. Gene Fishel helyi ügyész a midlothiani James River Középiskolában tartott első internetbiztonsági órán mindjárt bemutatott egy közösségi portált, amelyen egy hotliflgirl nevű férfi azt állította magáról, hogy tizenöt éves és szereti a fiúkat.

Aztán az ügyész a diavetítőn megjelenítette a figurát: egy harmincegy éves, szexuális bűncselekmények miatt 45 év börtönre elítélt férfit, aki az elmúlt években tizenegy gyermeket molesztált. Hoppá!

Bob McDonnell ügyész iparkodott felhívni a nebulók figyelmét az óvatosságra.

- Az internet korában fontos, hogy ismét tudatosítsuk a régi mondást: ne állj szóba idegenekkel! - figyelmeztetett.

- Fontos az ilyen jellegű felvilágosítás, hiszen a bűnözők egyre könnyebben kerülnek kapcsolatba a különösen veszélyeztetetteknek számító 11-16 év közötti gyermekekkel - szögezte le a hírrel kapcsolatban Judi Westberg Warren, a Web Wise Kids nevű szervezet elnöke. Sandra Fleischer német médiapedagógus, az Ein Netz für Kinder nevű erfurti szervezet vezetője is egyet-értett Judival:

- A szülőknek sokkal óvatosabban kellene bevezetniük csemetéiket az internet világába. És bizony ideje volna külön jelölni a gyermekek számára valóban biztonságos oldalakat! Emellett fel kell hívnunk a kicsik figyelmét a virtuálisan rájuk leselkedő veszélyekre. Különösen károsan hathatnak a fiatalokra az erőszakos és a pornográf képek, és bosszantó azt látni, hogy mennyire könnyen kiadják a gyerekek a világhálón a személyes adataikat.

Vári András egyenesen azt javasolja: a szülők néha nézzenek bele a gyerekeik levelezésébe, sőt, a naplójukba is. Ahogy mondja, nem egy apuka és anyuka volt már, ami így történtek rá, hogy a gyerekek így kommunikálnak a barátjaikkal.

- Tudom, nem szép dolog, de sokkal több szülőnek kellene belekukucskálnia a gyereke privát anyagaiba! - így a pedofilvadász.

Na tehát akkor, mit is tehetünk mi, szülők, azon kívül, hogy szeretetben és harmóniában neveljük föl a kicsinyeinket? Jó, felvértezhetjük különféle programokkal az otthoni számítógépet. Sőt, ha biztosak akarunk lenni abban, hogy gyermekünk elkerülje a világháló „csapdait”, akkor a számítógépet a gyerekszoba helyett inkább valamelyik közös helyiségbe tegyük. Na de ez elég volna?

Nem, nem elég! Elmondom, hogy én hogyan csináltam. Nem vagyok benne biztos, hogy ez a valóban üdvöztető módszer, de nálunk működik. És a barátainnál is.

Szóval: kivédendő az internetes és egyéb pedofil zaklatásokat, felállítottunk odahaza egy családi 12 pontot. Ezt bemagoltattam a srácaimmal, és időnként rákérdezek, hogy emlékeznek-e még a „szabályokra”. Íme a Vujity- Zsolnay família 12 pontja:

1. Ahogy az utcán, úgy az interneten sem állunk szóba idegenekkel. Kivéve akkor, ha ismeri a titkos családi jelszót. (Ez a mi családunkban a... Csak nem képzelik, hogy elárulom?)
2. Ha valamilyen csúnya oldalra csalogatnak bennünket az interneten, akkor azonnal szólunk anyunak és apunak, hogy hívják a rendőrséget.
3. Ha vendégségben vagyunk egy barátunknál, és ő ronda képeket meg filmeket akar mutogatni a számítógépén vagy a telefonján, azonnal faképnél hagyjuk!
4. Ha kölcsönkapunk anyuétól egy mobilt, mindig bekapcsolva hagyjuk (a cellainformációk miatt).
5. Ha valaki mutogatja nekünk a micsodáját, simogat, édességgel vagy pénzzel kínál, esetleg puszilgat, azonnal szólunk anyunak és apunak. Még akkor is, ha az illető megfenyeget bennünket!
6. Ha valaki megfogja a karunkat, és el akar vinni valahonnan, azonnal teli torokból üvölni kezdünk, mint a fába szorult féreg!
7. Az alkohol és a kábítószer ebben a családban tabu! Aki ilyesmit elfogad, vagy használ, az a legnagyobb vétséget követi el a szülői bizalom ellen!
8. Ha gyanús embert látunk magunk körül, azonnal keresünk valakit, aki megvédhet bennünket.

- 9. Csak olyanoknak áruljuk el a nevünket és a lakcímünket, akiket ismerünk!**
- 10. Ha az utcán lefékez mellettünk egy autó, és kiszólnak nekünk, azonnal elfutunk.**
- 11. Anyuval és apuval mindig megbeszéljük, hogy hova megyünk otthonról, és hogy meddig maradunk ott. Ha lehet, sosem megyünk egyedül.**
- 12. Játékbárlangok, diszkók, plázák erősen veszélyes helyek: szülők, idősebb barátok nélkül mindegyikük tiltott zóna!**

Azért nem bízunk el magunkat túlságosan a feleségemmel: ezek után is maradtak fehér foltok serdületlen gyermekeink fejében. Valamelyik nap odajött hozzám a fiam, és a következőt kérdezte:

- Apa, ha jön szembe egy rosszbácsi az utcán, miről ismerem meg?
- Izé... vakartam rendesen az üstökömet... nyilván-való, hogy a pedofíliának nincs külső ismertetőjegye.
- Azért biztos, ami biztos, feltárcsáztam azt a rendőrt a Gyermek- és ifjúságvédelemtől, akivel még akkor lettem jóban, amikor a Blahán késelő kisfiú nyomába eredtem Romániába.
- Ugorj be hozzám egy kávéra a Gyorskocsi utcába - javasolta könnyed hangon az ismerősöm. Nyeltem egyet. Aztán bementem hozzá. Az ajtó, amin keresztül az épületbe léptem, arról volt híres, hogy néhány méterre tőle szökött meg kötélén a Viszki. Egy másik, immáron pán-célozott üvegablakos ajtó vezetett a nem túl bizalomkeltő pincerendszerbe, és abban a váróhelyiségben ültettek le, ahol elemőzsiásbatyus családtagok várták, hogy beszélőre kísérjék a bent raboskodó rokonukat. Néhány perc múlva felvezettek egy emeleti folyosóra, ahol egy fémdetektoros kapu fogadott. Mindent kipakoltam a zsebeimből, de azért csak megszólalt a jelzőrendszer.
- A sapkáját is! - szólt a biztonsági őr, majd mosolyogva hozzátette: - Legalább látom sapka nélkül!
- Végül kiderült, hogy az övem a ludas, így sípolás nélkül átléphettem a detektoron.
- Nem könnyű bejutni hozzád - mondtam, amikor végre a rendőr irodájába toppanhattam.
- Nem. De ha egyszer már bent vagy...
- Haha, akkor kijutni lesz nehéz, mi?
- Mindnyájunknak van valami a füle mögött. - Úgy érted, nincs makulátlan ember?
- Úgy valahogy. Ha egy kicsit megkapargatjuk a múltat, mindenkinél találunk valamit.
- Na jó, de nem mindegy, hogy az a valami egy le-késett áfabefizetés, vagy egy albumnyi pucér kiskamasz.
- Ez csak nézőpont kérdése... - mondta a semmibe meredve. Aztán elnevette magát. - Na ki vele, mit szeretnél megtudni!
- A fiam kérdezi: „Van-e a pedofiloknak külső ismertetőjegyük?”
- Mondd meg a fiadnak, hogy nincs. Pont úgy festenek, mint bármelyikünk. Csak akkor lehet rájuk ismerni, ha akcióba lépnek. Például nyári munkát ajánlanak neked. Vagy végigsimítják a nemi szervedet. De a képükre nincs ráírva.
- És a személyiségük? Te mégiscsak találkoztál már idebent jó néhányval: van valami közös jellemvonásuk?
- Nincs. Van, aki pökhendi. Van, aki büszke. És ült már a széken olyan pedofil is, aki hangosan zokogott.
- Annyira bánják, amit tettek?
- Nem, nem bánhatják meg, hisz betegek. Egyszerűen csak rettegnek attól, hogy kiderül róluk, mit csináltak. És akkor idebent nem lesz jó soruk. A szerencsétlen internetes letöltőgetőknek is ez a legnagyobb félmük. Tojnak ők arra a hatvan-nyolcvanezres büntetésre. De ha kitudódik, hogy mit műveltek, az bünye nekik egy életre.

Áadtam a kisfiamnak, amit a rendőr üzent neki. És még hozzátettem:

- A kukacodat pedig mától fogva egyedül mosod, Benjikém, mert az kizárólag rád tartozik. Érted? Még anyára és apára se!

Értette.

Anyaggyűjtésem végén jártam, egy kicsi hiányérzetem azonban még volt. Jó, rendben van, hogy szülőként óvjuk a gyerekeinket. De nincs olyan szervezet, aki ezt hivatalosan is megteszi? Utánanéztam a dolognak, és ki-derült: dehogy nincs! Az Országos Gyermekvédő Liga.

Lassan húsz esztendeje, hogy egy, már akkor is nemzetközi híru pszichológus, dr. Ranschburg Jenő - harmincegy közéleti személyiség több hónapos előkészítő munkája nyomán - megálmodta a Ligát. Ez az országos társadalmi mozgalom az alapszabályában rögzítette, hogy céljainak tekinti - többek között - felhívni a figyelmet a rohamosan romló gyermek- és ifjúsági élet-helyzetek javítására; lépéseket tenni a civilizációs ártalmak megelőzésére és felszámolására, illetve a gyermekek lelki egészségmegőrzésére; valamint kapcsolatot tartani az UNICEF nemzetközi és nemzeti bizottságával, a külföldi országok gyermekvédő mozgalmával, és természetesen a kiskorúakat védő állami szervekkel.

Fogtam magam, és bejelentkeztem Ranschburg tanár úrhoz. Jól tettem. A neves pszichológus nem csupán tünelmentes ember és rendkívül felkészült szak-ember, de utolérhetetlen társalkodó is.

- Nem is tudtam, hogy a Széchenyi Könyvtárba jöttem - ámuldoztam, amikor zuglói lakásába lépve megláttam a falait borító, gigantikus méretű házikönyvtárát.
- Aprócska gyűjtemény ez a Széchenyihez képest, néhány ezer kötettel - szerénykedett.

Elmondtam neki részletesen, hogy mi az új könyvem témája. Bólogatott, de mindvégig néma maradt.

- Úgy éreztem, nem árt, ha felkeresem Önt ebben a témában - fejeztem be a „kiselőadást”.
- Köszönöm, hogy megtisztelt a bizalmával - vette át a szót a professzor. - Tulajdonképpen egész életemben a gyerekekkel és a körülöttük élő felnőttekkel, családtagokkal és pedagógusokkal foglalkoztam. De be kell vallanom: engem elsősorban sosem a gyerekek érdekeltek, hanem az, hogy milyen felnőtt lesz belőlük. Egészen pontosan: hol és hogyan dől el, hogy milyen felnőttek lesznek a kicsikből!
- Akkor a legjobb helyen járok. Vágjunk a közepébe: az ártalmas internetes tartalmaknak milyen szerepe van a gyerekek felnőtté válásában?
- Tisztázzuk: ma már nagyon gyakori, hogy egy ember élete az internet adta virtuális térben teljesedik ki igazán. Hiába tartom én ezt patológiásnak, attól még ez a helyzet: a legújabb fejlesztésekben, a saját magát jelző képernyős figurával már bárki részt tud venni, minden-napi életet tud produkálni egy valóságon kívüli világban! Nekem úgy tűnik, hogy ezek többnyire a valóságtól való menekülés sajátos útjai. De nagyon magányos utak! Egy amerikai pszichológus hívja fel rá a figyelmet, hogy bár olyan sok emberrel ismerkedhetünk meg az internet révén, amennyivel korábban elképzelhetetlen lett volna, mégis olyan magányosak vagyunk az internet mellett, mint korábban soha. De vissza a gyerekekhez: a gyerekek pontosan ismerik a számukra tabu témákat. Szándékosan keresik a kukkolás lehetőségét, hajtja őket a titkok iránti kíváncsiság. Ezért aztán maguktól is fölmerészkednek a nem nekik való oldalakra: nem a pornó képi világa, mint inkább a tilosban járás izgalma miatt. A szexuálisan beteg emberek pedig pont az ilyen gyerekek között találják meg legkönnyebben az áldozataikat!
- Ez azt jelenti, hogy sok fiatalokú épp akkor csinál magából potenciális áldozatot, amikor fellépked a szexoldalakra?
- Igen. Ez a viktimológia. Az áldozattá válásban ritka a véletlen: az áldozatoknak általában szerepük van abban, hogy a tragédia bekövetkezik.
- Hogyan tudjuk a gyerekeinknek „megtiltani” az internetes kíváncsiságot?
- Látja, ez roppant nehéz ügy. A gyerek számára egyrészt riasztó, másrészt vonzó rátévedni egy-egy bizarrszex-oldalra. Azok a legizgalmasabb dolgok az életben, amik egyszerre riasztóak és vonzóak. Sok gyereknek már-már kényszeres tevékenység a titkok kukkolása. Nyugodtan beszélhetünk függőségről. Ők persze nem tudják, hogy mondjuk a pedofil pornó bámulása másoknak szexuális örömet okoz. Vagy hogy az erő-szakszex valami normálistól eltérő dolog. És itt a nagy veszély. A gyerek látja, hogy közönség közben üt, vagy fojtogatják

a nő, és azt hiszi, hogy így rendben van. Közben tehát a modern nyugati társadalmakban folyton a női egyenjogúságról papolunk, felnőhet egy generáció, amelyik a pornók alapján úgy véli, hogy a nő csak megalázva jó és csak a közösülésre. A szeretet, a párkapcsolat pedig pusztán kefézés. Tessék meghallgatni a 10-12 éves fiúkat, hogyan beszélgetnek a nőkről: te, ennek milyen nagy a melle, annak meg milyen jó a feneké! Néhányuk számára gyakorlatilag eltűnik a nők személyisége, kizárólag a testi jellemzők alapján értékelik a hölgyeket. De a kérdésére koncentrálna, már-mint hogy milyen felnőttek lesznek ezekből a gyerekekből: bizony megnő az esélye annak, hogy felnőttként ezek a gyerekek is szexuális erőszak elkövetőjévé váljanak! A pornógyárosok cinikusan legyintenek, szerintük ugyanis a termékeik egyszerű játékszerek és pótszerek, amelyeknek semmilyen negatív következményük sincs. Szerintem azonban éppenhogy nagyon is komoly felelősségük van abban, ha a gyermekként a bizzarr pornóhoz szokott felhasználók felnőttként képtelenek lesznek a normális párkapcsolatra, mert folyton az internet durvaságára, bizarrságára fognak vágyni. A jól megszokott pornóképek felidézésére lesz szükségük ahhoz, hogy egyáltalán erekciójuk legyen.

- Azért van jó oldala is az internetnek, ugye?

- Hogyne! Fantasztikus találmány! És hát azt se feledjük el, hogy beteg felnőttek és ártatlan gyerekek között régen is előfordultak tragédiák! Ehhez nem kellett a világháló! Ha a 19. században találták volna fel az internetet, akkor korábban jártunk volna ugyanígy. Szerintem egyikünk sem haragszik az internetre, egy-szerűen csak szeretnénk, ha okosan és elővigyázatosan használnák a körülöttünk élők. Mondok egy példát: tizenkét éve, amikor az internet elkezdte világhódító útját, az akkor tizenegy éves fiam gyakran leült netezni. Nem nyomoztam a gyerek után, de amikor egy korábban általam látogatott híroldalt kerestem a felső címlistában, döbbsentem láttam, hogy a rubrikában egymás alatt sorjázna a szexoldalak. Kiderült, hogy a fiam pornót néz. Bementem a szobájába, leültem mellé az ágyára. Azt mondtam neki: „Kisfiam, szeretném, ha tudnád, hogy nem az a szex, amit te azokon a pornócsatornákon látsz!” És hosszasan beszélgettünk, őszintén, mindenről. Csak így lehet. Nézz, én egy öreg pszichológus vagyok, de higgye el nekem: azok a gyerekek, akik hozzájutnak az interneten a pornográf oldalakhoz, klinikai értelemben veszélyeztetett gyerekek! Olyan nincs, hogy megkukkol a kölyök egy állatpornót vagy egy fojtogató szexet, aztán ki-kapcsolja a gépet, és nekiáll a fizika házfeladatnak! A nem neki való tartalom igenis megváltoztathatja a személyiségét.

- Szerencsénk van tehát, ha egyáltalán észrevesszük, hogy mit nézeget a világhálón?

- Úgy, ahogy mondja! Én is véletlenül jöttem rá, hogy mit néz a gyerekem. A kölykök tudják, hogy olyas-mit nézegetnek, amit nem szabadna látniuk. Ezért rendkívül elővigyázatosak. Egyrészt igyekeznek eltakarni a nyomokat, másrészt sosem beszélnek arról, hogy mivel találkoztak a neten. És ez a legveszélyesebb! Hogy magukra maradnak ezekkel a szörnyű élményekkel! Mert félnek megbeszélni a szüleikkel.

- Azért szülőként se könnyű...

- Nem bizony, hiszen rendkívül szemérmesek vagyunk a gyerekeink előtt. Mégis hogyan beszélgetne a fiával egy kutyaszexes élményről, Tvrtko? Látja, milyen nehéz? Felkészíteni se könnyű a gyereket az innen-onnan előbukkanó képekre, nemhogy utólag beszélgetni róluk. A másik gond, hogy ma már egy tízéves gyermek sokkal jobban ért a számítógéphez, mint a negyvenéves apukája. Tíz családból kilencben ez a helyzet. Az internet a szülők 75%-ának teljes rejtély.

- Akkor mi marad? Az odafigyelés?

- Szakszóval a folyamatos monitorozás, azaz mindig tudnom kell, hogy a gyerekem mit csinál, mivel foglalkozik. És ha tudomásomra jut, hogy ártó oldalakon járt, akkor kizárólag a velünk, szüleivel való kapcsolata segítheti át a traumán. Tényleg ez az egyetlen, ami segíthet!

Három tanulságos órát töltöttem a professzor úrnál, és egyre inkább éreztem a súlyos felelősséget: mindenk előtt rajtunk, szülőként mülk a gyermekünk biztonsága. Természetesen nemcsak mifelénk, de szerte a világon igyekeznek a rendőri szervek hangsúlyozni a szülők szerepét. Egy amerikai tájékoztató füzet szerint a következő jelekre kell figyelnünk, hogy megóvhassuk a gyermekeinket:

1. Rengeteg idő a számítógép előtt

Demo Version - Winnovative Software Components
Fokozott veszélyben van a csemeténk, ha folyton az interneten log, különösen, ha éjjel teszi ezt. Elvileg többnyire a barátaikkal chatelnek, ám egy idő után elunják, és még izgalmasabb tartalmak után kezdenek kutatni. Bár a bűnözők a nap huszonnégy órájában az interneten vannak, legtöbbjük nappal dolgozik, és igazából csak esténként aktívak.

2. Pornográf tartalmak a gyermek gépén

Ennek felfedezéséhez igen ügyesnek kell lennünk, hiszen ma már egy tízéves gyermek is rutinosan menti ki CD-re a szexuális témájú anyagokat. Ha mégis elkapunk egy-két pornográf képet, bátran gyanakodhatunk, hogy azokat esetleg bűnözők juttatták el a csemetéinkhez.

3. Idegenek telefonhívásai

Ha szemünk fényét vadidegen emberek hívják telefonon, esetleg ő tárcsáz fel ismeretlen számokat, érdemes résen lenni. Bár az internetes csevegés izgalomba hozza a bűnözőket, a legtöbbben azért telefonon is beszélni akarnak a gyerekekkel. Ha a gyermekek vonakodnak kiadni az otthoni telefonszámukat, a bűnözők megadják nekik a sajátjukat, sőt, néhányuk már díjmentesen hívható számmal is rendelkezik!

4. Idegenek küldeményei

Ha gyermekünk küldeményeket, ajándékokat, csomagokat kap általunk ismeretlen feladóktól, ideje akcióba lendülnünk. A megrontás folyamatának részeként általános a bűnözők körében, hogy leveleket, fotókat és mindenféle ajándékokat küldenek potenciális áldozatainknak.

5. Titkolózás

Ha gyermekünk elfordítja a monitort, vagy hirtelen máshová kattint, amikor belépünk a szobába, majdnem száz százaléig biztosak lehetünk benne, hogy pornográf képeket nézegetett, vagy szexuális témájú csevegést folytatott.

6. Elidegenedés

Ne legyintsünk, ha csemeténk visszahúzódó lesz, elfordul a családjától. Az internetes bűnözők keményen dolgoznak azért, hogy éket verjenek a gyerekek és családjuk közé, vagy megrontsák a kapcsolatukat. Felnagyítanak minden apró otthoni problémát, amellyel a gyerek szembesülhet.

De mit tehetünk mi magunk, hogy minimalizáljuk a szexuális zaklatás lehetőségét? Először is beszéljünk a csemeténkkel a veszélyről. Aztán szörföljünk vele együtt a világhálón, és kérjük, mutassa meg a kedvenc oldalait. A számítógép közös helyiségbe helyezéséről, illetve a különböző blokkoló szoftverekről már esett szó ebben a könyvben, de az sem árt, ha szűrőpróbaszerűen ellenőrizzük a gyermekünk e-mailjeit. Nézzünk utána továbbá, hogy hol katinthat még az internetre az otthonán kívül: könyvtár, iskola, barátok. Ne hagyjuk, hogy ezek a

helyek kiessenek az ellenőrzésünk alól.
Ha mégis felmerül bennünk a szexuális zaklatással kapcsolatos gyanú, haladéktalanul

- **beszéljünk erről nyíltan a gyermekünkkel,**
 - **nézzük át tüzetesen a gépét (ha mi nem értünk hozzá, vegyük igénybe szakember vagy gyakorlott ismerős segítségét),**
 - **ha bármire ráakadunk a gépen, ami szexuális csábításra utal, azonnal kapcsoljuk ki a készüléket (így őrizhetjük meg a bizonyítékokat),** és szólunk a rendészeti szerveknek.
- Higgyék el, ami az USA-ban működik, nálunk is fog. Bár mindvégig tudnunk kell: olyan, hogy teljes biztonság, nem létezik.

A vallomás

„Este küldtem át neki az anyagot. Másnap délelőtt meg-csörrent a telefonom. Rekedt, fásult volt a hangja. - Elolvastam. Mondanom kell valamit. El voltam készülve a legrosszabbra.
- Nem telefonon.
Egy óra múlva találkoztunk. Leültünk egy padra a Városligetben. Elborult az arca.”

- Szervusz, István! Elkészültem a könyvvel.
- Máris? Némi csodálkozás vegyült az állatvédő Szilágyi István hangjába.
- Persze! Szinte írta magát.
- A düh, mi? A tehetetlenség miatti ingerültség!
- Nem tagadom, az is vezette a tollamat.
- Helyes. És? Hogy sikerült?
- Épp azért hívlak, mert átküldeném. Elolvasnád?
- Megtisztelsz.

Azt gondoltam, ez a minimum, amivel tartozom neki.
Az anyaggyűjtés folyamán mindvégig segített, instruált, ötleteket adott. És különben is, érdekelt a véleménye!
Este küldtem át neki az anyagot. Másnap délelőtt megcsörrent a telefonom. Rekedt, fásult volt a hangja. - Elolvastam. Mondanom kell valamit.

- El voltam készülve a legrosszabbra.
- Nem telefonon. Egy óra múlva találkoztunk. Leültünk egy padra a Városligetben. Letámadtam.
 - Ne kímélj, ki vele: valamit kifejejtettem?
 - Nem, dehogy! Bár évekkkel ezelőtt született volna! Elborult az arca.
 - Az a helyzet, hogy átkozottul felkavart a könyved. És... van valami, amit az elolvasása után mindenképpen meg kell veled osztanom.
- Megköszöri a torkát, aztán nagy levegőt vett.
- Az a helyzet, hogy én is áldozat vagyok.

Hidegséget éreztem a hátamon. Ösztönösen megkapaszkodtam a padba. Kővé dermedten hallgattam István szégyenteljesen kibontakozó titkát.

- Tizenegy éves voltam. Átlagos, vékony fiú. A családuk egyik barátja egy fához szorított. Ő akkor a húszas évei elején járt. Megerőszakolt. Elcsuklott a hangja. Mindenfelől előkúszott a hatalmas park súlyos csöndje. Aztán szél támadt, és a fák halk lombzúgással sóhajtozni kezdtek. István hallgatott. Lehajtott fejében szédítően keringhettek a fájdalmas emlékek. Percekig tartott különös eszméletlensége. Aztán hirtelen felrezzent. Mintha a szél mohón elkapta és kiséperte volna a világból a múlt árnyait. István lassan rám nézett, szívszorítóan, összetörten. Visszatért a jelenbe.
- Utána még évekig eljárt hozzánk családi összejöveletekre - mondta alig hallhatóan. - Soha többé nem tudtam a szemébe nézni. Háromszor kíséreltem meg öngyilkosságot. Miatta. A lányokkal mindig bajom volt. Miatta. Azt hittem, meleg vagyok. Miatta. Öt éve halt meg. Azóta könnyebb valamivel. Amikor elváltam, el-mentem egy pszichológushoz. Végül az állatvédelem segített. Értelmet adott az életemnek, célt a túléléshez. Van két diplomám, de egyiket sem használom. Nincs rájuk szükségem ahhoz, hogy az állatokat védjem. Ahhoz egészen másra van szükségem. A múltra. Elég csak emlékezni, s azonnal érzem és értem: az állatok épp olyan kiszolgáltatottak, amilyen én voltam tizenegy évesen...

Felderített bűnesetek

Néhány hónapja a hatóság meglepő tényre hívta fel az emberek figyelmét: leggyakrabban számítógéppel bűnözünk!

Ez persze nem magyar sajátosság. A francia internet-szolgáltatók például elhatározták, hogy hamarosan áthatolhatatlan informatikai falat húznak a külföldön világ-hálóra tett pedofil tartalmú honlapok köré. A három nagy amerikai internetszolgáltató, a Verizon, a Sprint és a Time Warner Cable pedig abban állapodott meg, hogy országosan blokkolja azokat az oldalakat és portálokat, amelyek gyermekpornográfiát tartalmaznak.

Mint azt több hazai internetes cég illetékese elmondta az MTI-nek, Magyarországon is letiltanák a pedofil tartalmú honlapokat az internet-szolgáltatók, ha erre jogszabályi felhatalmazást kapnának.

„Íme néhány itthoni pedofil-bűntett az elmúlt hónapokból, hátha a felelevenítésük megsürgeti kissé a gyermekeinket védő jogszabályok megszületését. Annál is inkább, mert egy felmérés szerint minden hetedik angol kamasz érezte már magát kellemetlenül az internet előtt ülve, és minden második gyerek hazudik a szüleinek, amikor megkérdezik tőle, hogy milyen oldalakat keresett föl a világhálón.

Félő, hogy nálunk sem jobb a helyzet.

Két évnyi bűn - Márciusban adott hírt az egyik internetes újság arról a miskolci rendőrrel, aki két éven át készített pornófotókat és videofelvételeket fiatalok lányokról. A férfi lakásán tartott házkutatás alkalmával a rendőrök CD-ket és DVD-ket foglaltak le, a felvételeken több, még kiskorú lányt azonosított a hatóság.

Ám ha Ön, Kedves Olvasóm, úgy gondolja, hogy megosztaná velem egy, a témába vágó, lélekgyötrő történetét,

írjon nekem a

tvrtko@nogradi.hu

e-mail cím-re. Természetesen éppen úgy garantálom az Ön névtelenségét, ahogy ebben a könyvben is álnéven szerepelnek mindazok, akik ezt tőlem kérték.

Köszönöm, ha megtisztel a bizalmával!

Vujity Tvrtko

Demo Version - Winnovative Software Components